

Člověk mívá, život mění...

Žánr: Psychologické

Žánr2: AU

Pár: Hermione Grangerová, Severus Snape

Přístupnost: pro všechny

Období: Po Bradavicích

Autor: wixie

Druhý díl povídky

1. Radosti a strasti

You can complain because roses have thorns, or you can rejoice because thorns have roses.

(Můžete si stěžovat, že růže mají trny, nebo se můžete radovat, že trny mají růže.)

„Ale proč ne?“

„Znova to vysvětlovat nebudu! Řekl jsem to dost jasně na to, aby to pochopila i akromantule.“

Dívka naproti němu na něj pohlédla ublíženým pohledem. Přesně takovým, o jakém věděla, že téměř vždy zabere. Muž naproti ní byl dnes ale neblomný.

„Naposledy, a o to důrazněji, říkám NE! A teď bych vám doporučoval, slečno, abyste se okamžitě odebrala do vaší společenské místnosti a pořádně se naučila lektvary. Písemky neoznamuji pro nic za nic.“

Dívka se vzpurně otočila a ještě vzpurněji za sebou práskla dveřmi.

Muž si zničeně povzdychl.

Z křesla s vysokým opěradlem, do kterého nebylo z míst odkud se ještě před chvílí ozývala slovní roztržka vidět, se zvedla drobná žena.

„Bylo nutné, abys na ni byl tak tvrdý?“ zeptala se měkce.

„Vůbec jsem na ni nebyl tvrdý. Já, na rozdíl od tebe, naši dceru nerozmazluji, ale vychovávám!“

„Ano, rozumím. Ten výlet minulý týden do Kanady, to bylo čistě z výchovných důvodů,“ usmála se žena shovívavě.

„Samozřejmě. Učil jsem ji rozeznávat byliny v tamějších lesích. Bylo to pouze na akademické úrovni. Žádná zábava.“

„Opravdu? Ona se mi zmínila o nějakém velkém knihkupectví, kde jí otec koupil knihy, o kterých ani nepředpokládala, že by je někdy mohla číst. Natožpak vlastnit.“

„Jsi dnes doma nějak brzy,“ změnil muž téma hovoru, aniž by se snažil udělat to nenápadně.

„Neodbíhej od tématu. Proč ji oslovuješ „slečno“? Nemá toho od tebe dost už z vyučování?“

„Domnívám se, že nikoliv. A navíc to byl rozhovor týkající se školy. Oslovení, které jsem použil, bylo na místě.“

„Severusi, seděla jsem v tom křesle ještě dřív, než jste přišli. Slyšela jsem naprosto přesně, čeho se ten rozhovor týkal. A kromě tvojí poznámky o lektvarech na něm nebylo nic, co by byť jen vzdáleně připomínalo rozhovor o škole, školních povinnostech a podobně.“

„Vskutku?“ pozvedl muž ve zcela typickém gestu pravé obočí. „A ještě mi řekni, že jí ten ztřeštěný nápad schvaluješ!“

„Neschvaluji, ale ani bych nebyla tak kategoricky proti.“

„Hermiono, uvědomuješ si vůbec, co chtěla dovolit? Jet po Vánocích na pět dní k Evansovi. Postrach nebelvírské koleje. V lektvarech totální ignorant.“

„Slyšela jsem, o co tě žádala,“ připomněla mu jeho žena mile. „Ale nechápu, co tě na tom štve víc. Jestli to, že je Nebelvír, nebo to, že je špatný v lektvarech. A nebo by to snad mohly být obavy z toho, že nejen ona jemu, ale ani on jí není lhostejný?“

„Nebud' směšná. Selie by se s někým takovým nezahazovala!“

„Asi máš pravdu. Potom je vcelku logické, že k němu chce jet na Vánoce,“ konstatovala a přešla ke svému stolu, kde měla rozdělanou práci.

„Vždyť je jí teprve šestnáct!“ zaúpěl Severus.

„No a? To má zůstat přes prázdniny na Hradě a dít lektvary, aby měl tatínek radost?“

„Nemluv takhle! Do ničeho ji nenutím.“

„Ne, ale jsi pro ni velký vzor. Obdivuje tě, snaží se ti ve všem a kdykoliv zavděčit. Dokonce tě nezklamala ani při zařazování do kolejí před pěti lety. Je pyšná, že je Zmijozel a že se za ni otec nemusí stydět.“

„Přeháníš. Ty jsi pro ni také vzorem. A navíc, nikdy bych se za ni nestyděl. Ani kdyby chodila do toho zpropadeného Nebelvíru.“

„Ano, možná jsem pro ni vzorem, ale tebe vidí neustále při práci. Vidí tvůj zápal pro věc a lásku i k těm nejnechutnějším přísadám ponořeným v nálevu. Ale kolikrát viděla mě při operaci? Rozumíš, co tím chci říct? A pak jde za tebou s prosbou a ty se k ní zachováš naprosto odmítavě. Nedal jsi jí ani chvilkovou naději, že bys o tom snad chtěl popřemýšlet. Řekla ti to s dostatečným předstihem. Půl roku před Vánoci. Jen proto, aby sis to mohl promyslet. A ty jí takhle odbudeš. Zklamal jsi ji, Severusi. Přestože předpokládala, že jí to nikdy nedovolíš, dala ti možnost všechno to promyslet. Poskytla ti čas na stanovení podmínek, za kterých bys jí to snad někdy dovolil. A tys ji vyhodil,“ zakončila zklamaně Hermiona.

„Ten tvůj proslov mi zněl, jako bys o tom už něco věděla, je to tak?“ zeptal se podezřívavě a sedl si za svůj pracovní stůl, který byl přímo proti tomu jejímu. Zároveň lehce shrnul papíry, které přesahovaly na jeho část, na stranu Hermiony.

„Věděla. A řekla jsem jí, aby to neodkládala a šla za tebou co nejdříve.“

„Skvělé, takže jsem zase ten nejhorší!“

„Pro ni nikdy nebudeš nejhorší. Pro ni nebudeš dokonce ani chybný. Mám pocit, že jsem ti to vysvětlila dostatečně.“

Severus cosi zamumlal a natáhl se pro brk. Když si přitahoval červený inkoust, opět se ozvala jeho žena.

„Zítřka s ní promluví. Jestli jí vůbec uvidím. V nemocnici je zase hlava na hlavě,“ povzdychla si. „Kdybych se nevrátila do desíti, ani mě nečekej. Přespím ve svém bytě. V nejhorším možná i v nemocnici.“

Od doby, kdy se rozhodli, že budou bydlet všichni v Bradavicích, uplynula již pořádná řádka let. A kupodivu to všem vyhovovalo. Severus nemusel stěhovat svoje přísady a Hermiona se jednoduše vždy odletaxovala ze svého bytu do jejich soukromých komnat na Hradě. Sice neměla v Bradavicích možnost připojit se k internetové síti, což bylo pro její práci nevyhnutelné, ale zvykla si. Vše nejnütnější si udělala v práci a domů si brala jen papírování, posudky a psaní odborných recenzí. Severusovy, teď už jejich společné komnaty, upravili tak, aby oba měli dostatek prostoru. Jediná věc, na kterou si oba dva těžce zvykali, byly psací potřeby toho druhého.

Hermionu rozčilovalo škrábání brku po pergamenu, protože tomuto zvuku už dávno odvykla a při práci byla zvyklá na ticho a klid. Severus byl zase vzteky bez sebe z Hermioniných propisek. Zvláště pak v momentě, kdy jí začala nevědomky cvakat. Ale i tohle překonali a společné soužití ve sklepních prostorách bylo více či méně klidné. Možná i proto, že u nich nehrozila ponorková nemoc.

Oba byli přes den v práci a večer se každý věnoval svým povinnostem. Ve vzácných chvílích spolu seděli u krbu a vychutnávali si blízkost toho druhého. Časové intervaly těchto milých situací se však prohlubovaly, až nakonec zanikly téměř úplně. Jejich vztah nabýval pomalu ale jistě na stereotypnosti. Stále si dokázali skvěle popovídat, ale co se týkalo osobního života, ba dokonce milostného, zamrzli na jednom bodě. Už to nebylo jako dříve. Ani jeden však nevěděl jak, nebo možná ani nechtěl, navrátit vše do starých kolejí.

„To už by bylo tento týden podruhé, kdy bys nespala doma. Nezdá se ti to trochu přehnané?“ otázal se poněkud škrobeně a přitáhl si eseje, které dnes vybral od prvních ročníků. Vzhledem k faktu, že bude s Hermionou očividně ještě nějakou dobu konverzovat, volil ročník, který už byl schopen opravovat téměř poslepu.

„Přehnané? Co tím máš na mysli?“ otázala se jeho žena a sama si přisunula papíry, které před okamžikem shrnul na její stůl.

„Tím mám na mysli, že trávíš v nemocnici, dle mého názoru, až příliš mnoho času.“

„Přeháníš. Prostě je mě teď jen více potřeba.“

„Pouze vyjadřuji své mínění. Jsi vdaná žena a měla by ses více než své práci věnovat rodině,“ prohodil jen tak mimochodem.

„Severusi, nemíním se s tebou dohadovat nakolik by se vdaná žena měla věnovat práci a nakolik rodině. Tohle téma jsme probrali, nemýlím-li se, nesčetněkrát. A stejně jako ty mi nejsi ochoten vysvětlit fakt, že za celých šestnáct let manželství jsi nebyl schopen naučit se nosit snubní prsten, nejsem já povinna vysvětlovat ti tohle.“

Dostávali se pomalu, ale jistě na tenký led. Hermiona nakousla velmi nebezpečné téma a on se dnes rozhodně nechtěl pohádat do krve. A že ta krev téměř tekla, když se dostali k tématu nošení snubního prstenu. Raději zvolil možnost okamžitého smíru.

„Nechtěl jsem se tě dotknout. Jen jsem se domníval, že bychom si zítra mohli udělat pěkný večer. Ale vzhledem k faktu, že možná ani nedorazíš domů na to zapomeň.“

Severus jí sám od sebe nabízí pěkný večer? A ještě ke všemu společný? Zřejmě už začíná být poněkud frustrovaný z faktu, že se naposledy milovali asi před... řekněme na začátku letních prázdnin. A teď bylo devátého září. To opravdu není úsměvná statistika.

Ale jak se s ním má sblížit, když jednoduše není čas?! A ne, že by se nepokoušela. Nové, řekla by i velmi rafinované, prádlo. V černé, samozřejmě. Pozvánka do restaurace ledabyle položená na jeho stole. Nebo snad žádost o umytí zad. Vždy se jí dostalo stejné odpovědi. Vydrž, Hermiono, jen dodělám... A přimyslete si, co je libo. Opravu esejí, fázi výzkumu, článek do časopisu,...

Jenže ji už čekání nebavilo. vzdala se všech těch, pro ni tak potupných, pokusů svést svého manžela a usoudila, že prostě nemá zájem. A teď, když prokázal jistou dávku iniciativy, musí odmítnout ona.

„To je opravdu nemožné,“ odpověděla po chvíli neutrálním hlasem.

„Samozřejmě,“ ozval se Severus co možná nejlhostejněji. Razantním pohybem se podepsal na poslední práci nebohého prváka a zvedl se.

„Jdu se osprchovat. Budu si pak ještě chvíli číst.“

Ano, tohle byl způsob, kterým v dřívějších dobách vyjadřoval, že by ocenil společnost manželky i v ložnici.

Hermiona jen zběžně kývla, aniž by snad naznačila, že se hodlá přidat. Proč taky, když něco podobného neměla v plánu.

Když se pak po několika hodinách psaní recenzí a odborných článků šla osprchovat, její muž už samozřejmě spal.

2. I want love (flashback)

První flashback

Bylo to tak těžké!

Otočit se, říci jen ta dvě prostá slova a odejít. Nastoupit do autobusu a odjet daleko. Tam, kde nebude nic, co by jí připomínalo minulost. Nic, co by jí připomínalo Severuse Snapea.

Před devíti lety utekla z kouzelnického světa. Distancovala se i od minimálního používání kouzel. Nestýkala se s nikým, kdo by jí připomínal ty chvíle bolesti, které jí po Harryho smrti naplňovaly. V londýnské nemocnici nebyl nikdo, kdo by ji znal, nikdo, kdo by ji uháněl a sháněl informace, které už k ničemu nebyly. Byla sama a vyhovovalo jí to. Mohla začít budovat život, který pro ni byl to pravé. Alespoň se tak domnívala.

A pak si najednou do její nemocnice napochoduje Snape. I když napochoduje není tak úplně přesné slovo. Přivezou jí ho skoro neschopného pohybu a téměř slepého. A ona, ctíce Hippokratovu přísahu, se zapřísahá, že ho dá do kupy. Ale nikdy by ji už nenapadlo, že zatímco ona Snapea postaví na nohy, on ji srazí na kolena.

Prožila s ním vášnivý románek na jednu noc. Díky němu pochopila, o co Edwardovi šlo. A láska k ní to rozhodně nebyla. Ale pozitivní těhotenský test ji naprosto paralyzoval.

Jindy by byla štěstím bez sebe. Dítě byl její sen, jen vhodný partner se nikdy nenašel, a teď...

Dítě je na cestě ale bez otce. Respektive bez muže, který by ji miloval, který by miloval to dítě a který by byl ochoten pro ně udělat cokoli. Muž, kterého by mohla milovat, jako milovala Severuse. Ale ať byl Snape vším, tím jediným čím nebyl, byl rodinný typ.

Původně mu to nikdy nechtěla říct. Prostě jen odjet a za rok, za dva se vrátit s dítětem, jehož otec by byl bez identity. Jenže to v tu chvíli na nádraží prostě nešlo. Najednou mu to chtěla říct. Toužila říct ta dvě slova a alespoň trochu ublížit. Aby jen na chvíli pocítil to, co ona, když se to dozvěděla. Tu prázdnotu, která ji najednou obklopila. Tu bezradnost...

Ona, Hermiona Grangerová, v tu chvíli byla naprosto na dně. Přesto však ani na moment nepřemýšlela o přerušení těhotenství. Jen najednou nevěděla, co si počne. Až pak pochopila, že musí odjet. Daleko a do

neznáma.

Teď seděla v autobuse, čelo přitisknuté na ledovou plochu skla a po tvářích jí stékaly slzy. Už zase utíkala. Ale tentokrát to je a bude jiné. Už na to nebude sama. Sice si to takhle nikdy nepředstavovala, ale to malé stvoření uvnitř ní jí dodávalo neskutečnou sílu a odhodlání. Věděla, že to zvládne. I bez mužské opory.

Autobus s hrknutím zastavil na zastávce. Počkala, až se všichni horlivě vyvalí z autobusu. Ona nikam nespěchala.

Do nové práce nastoupí až příští týden, takže měla ještě hezkých pár dní k dobru na obhlédnutí města. Přehodila si tašku, jediné zavazadlo, přes rameno a chytla si taxík.

„Queen's street 68,“ oznámila taxikáři a pak už jen sledovala noční město za sklem.

Když dorazili před dům, slušně poděkovala a nechala řidiči několik penny spropitného.

Dům se halil do noční tmy a ona otevírala vchodové dveře co možná nejtíšeji. Proto téměř nadskočila leknutím, když se za jejími zády ozval hlas domácí.

„Teda slečinko, to jsme si nedomluvily, že budete chodit takhle pozdě domů. Jiný nájemníci chtějí taky klid. Dneska z toho nebudu dělat žádný závěry, když jste teprve před chvílí přijela, ale příště už vám to trpět nebudu, na to vezte jed. Ono bohatě stačilo, jakej rámus tady minulej tejden dělali ti stěhováci, kteří vám sem dovezli nábytek. A rozhodně ve svém domě nestrpím žádný zvířata a malý děcka. S tím počítejte.“

Hermiona rozdýchala počáteční leknutí a teď jen nevěřičně koukala na ženu před sebou. Byla tu před měsícem, sjednat si nájem a majitelka se mohla přetrhout, jak Hermioně podlézala. Ale ani ve snu Hermionu nenapadlo, že jakmile té osobě zaplatí na půl roku dopředu, změní se ta milá dáma v tříhlavou saň.

„Samozřejmě nemíním nikoho rušit. Zvíře ani dítě nemám. Tedy zatím,“ dodala věčně.

„Jakýpak zatím?! Co? Tahat mužský si sem taky nebudete. Jinak s váma udělám krátkej proces.“

„Tak proces říkáte? Četla jste Kafku?“

„Cože jestli jsem nečetla? Osobo, nebudte drzá!“

„Nebo co, strhnete mi body?“ neubránila se Hermiona. „A když už si tak pěkně, při měsíčku povídáme, asi byste měla vědět, že čekám dítě,“ vpálila to bez předchozího varování mladá žena bytné do obličeje.

Tě jen nechápavě klesla čelist.

„Ale to jste mi neřekla. Kdybych to věděla, tak si vás sem nikdy nenastěhuju.“

„Vy jste mi taky neřekla, že tu nestrpíte děti. Takže jsme si vlastně kvit. A vy to jedno dítě hold budete muset strpět. Minimálně do doby, než se narodí.“

„No to si piště, že dýl vás tady bydlet nenechám. To tak, poslouchat po nocích křik nějakýho parchanta.“

„To už by stačilo,“ zasyčela Hermiona majitelce nenávistně do obličeje. „O mě, ani o to nenarozené dítě se nebudete slovně otírat, ani nás napadat. A buďte v klidu. Déle než do narození dítěte tu nebudu.“ S těmito slovy nechala stát starší ženu na chodbě a zavřela za sebou dveře svého bytu.

Ještě několik okamžiků se z chodby linuly nadávky na dnešní mladou generaci. Teprve potom se Hermiona dočkala kýženého klidu.

Ale rozhodně se necítila nejlíp. Nechápala, co si to ta ženská vymýšlí. Nejdřív to s těmi stěhováky. Jediné, co si sem nechala přivést před svým příjezdem, byl psací stůl, který byl v bytě nedostatečný a pak počítač, nějaké oblečení a další drobnosti. A nakonec se musí smířit i s faktem, že si minimálně jednou bude muset hledat další bydlení. Dobře, do porodu zůstane tady, ale co pak? Přemístí se i s tím drobečkem do Bradavic a zaklepe na jedny dveře ve sklepení? To asi sotva. A aby si hned po narození dítěte vracela do Londýna je kvůli tomu malému taky nepřipustné. V duchu pořádně zaklela. Tohle jí byl ještě čert dlužen.

Po chvíli usoudila, že teď to stejně nevyřeší. Alespoň teď a tady ne. Navíc má na řešení problému s novým bytem minimálně několik měsíců času. Teď ale potřebovala horkou koupel. A to rychle.

Severus nevěřičně zíral na odjíždějící autobus. Ta dvě slova mu neustále rezonovala v hlavě. *Hermiona je těhotná. Čeká dítě. Moje dítě.*

To není možné. Přece dával pozor. Jo, dával pozor. Vždyť ani nevíš, kolikrát jste si to tu noc rozdali a budeš tu mluvit o takovém nesmyslu, jako že sis dával pozor. Nebud' směšný, Snape.

Když mu ta dívka, omyl, dávno už mladá žena, vpadla do života, domníval se, že slečnu Všechno-vím už nikdy neuvidí. Nikdy se nijak blíž nezajímal o její život a vůbec o cokoli, co s ní bylo spojeno. Pak se z něj ve zlomku vteřiny stane mrzák a překvapivě se tu objeví ona. A dokonale mu obrátí život vzhůru nohama. Tedy alespoň ten citový.

On, Severus Snape, jí nahání jak nějaký čokl hárající fenu na autobusovém nádraží a prosí ji, aby zůstala. Pokud možno, aby zůstala s ním. Už dávno nepřemýšlel, co se to s ním vlastně děje. Jednoduše si připustil, že to, co k té ženě cítí je sotva pocit díků. Byl do ní blázen. Připustil si to už dávno. Zjistil totiž, že když to přizná sám sobě, nebude se chovat dál jako pitomec. A to se mu už delší dobu dařilo skvěle.

Pohledy směřující do prázdna. Zamyšlený výraz kdykoliv byl chvíli v klidu a naprosto neuvážené promíjení trestů těm trollům. Ani raději nevzpomínat, že v jeho hodinách bouchaly kotlíky mnohem častěji, protože on byl jednoduše mimo.

Jakmile si ale jednou konečně připustil ten tak podivný a hlavně zranitelný cit, zdálo se být všechno snazší. Konečně se mohl soustředit na výuku a přestal být tak roztržitý.

Ale stále se mu ji nedařilo dostat z hlavy úplně. Dokonce díky tomu byl i na koberečku. Není to tak dávno, kdy si ho Minerva zavolala do ředitelny.

„Severusi, co se to s vámi děje?“ zeptala se ho se zkoumavým výrazem ve tváři.

„Nevím, o čem mluvíte. Domníval jsem se, že se mnou potřebujete mluvit v souvislosti s nějakým problémem týkajícím se školy. Ne, že jste začala brát hodiny psychologie a nemáte na kom zkoušet vaše poznatky.“

„Severusi, nepotřebuji diplom z psychologie, abych si všimla vašeho chování. Už několik týdnů chodíte jak tělo bez duše. Má to souvislost s Hermionou?“

„Paní ředitelko,“ začal poněkud formálněji, „domnívám se, že do mého soukromého života vám nic není. Do teď jste to respektovala. Proto by od vás bylo velice milé, kdybyste v tom i pokračovala,“ dokončil jízlivě.

„Možná máte pravdu. Ale pokud tedy nejste ochotný mi nic říci takto, jsem nucena vám udělit napomenutí.“

„Za co?“ nechápal Severus.

„Za nebezpečí, kterému vystavujete své žáky.“

„Cože? Nebezpečí? Já?“

„Ano vy. Již několik týdnů je vždy po vašich hodinách téměř naplněný stav na ošetřovně. Kotlíky žákům bouchají více než jindy. A jediný důvod vidím v tom, že nejste schopni uhlídat žáky. Jste totiž myšlenkami pořád někde jinde.“

„A na to jste přišla jak? Řeklo vám to vaše vnitřní oko?“

„Ne, stačí mi vás jeden den pozorovat. Chováte se tak totiž pořád!“

Po tomto rozhovoru pochopil, že si nutně potřebuje srovnat myšlenky. Ještě ten večer si napustil plnou vanu a snažil se relaxovat. A téhož večera si konečně připustil, že miluje Hermionu Grangerovou.

Teď tu stál jako největší idiot ve vesmíru s úplně vymytým mozkiem. Najednou jakoby procitl z nějakého snu, otočil se a vydal se k východu. Úplně zapomněl na Tedda, který tam přešlapoval a předpokládal, že se za chvíli oba objeví.

„Tak kde je Herm, chlape? Neříkej mi, že jsi ji nechal odjet?!“

Severus na něj pohlédl bez jakýchkoli emocí. *„Odjela. Je těhotná.“*

„Cože je?“ Tedd se plácl do čela. „Já jsem blbec. Já myslel, že má nejmíň rakovinu a ona čeká mimino. No to mě podrž. A s kým, prosím tě?“

„Je tahle otázka nutná?“

„Takže s tebou. No to je skvělý. Ale pořád nechápu, proč odjela.“

„Protože mě nenávidí. Zkazil jsem jí život a ona se teď pokusí začít ho jinde s někým jiným a pokud možno jinak.“

„To si nemyslím. Jen asi potřebuje čas. Když jsem s ní mluvil, tak mi naznačila něco v tom smyslu, že si nemyslí, že jsi chlap pro rodinu. Takže si to potřebuje v hlavě všechno srovnat. Ale myslím, že se vrátí.“

„Tak s tím měla v podstatě pravdu. Rodina bylo to poslední, co jsem kdy plánoval.“

„Tak to bys měl, Severusi, konečně přehodnotit svoji budoucnost. Je jenom na tobě, jestli v ní bude hrát Hermiona a ten drobek nějakou roli. Sice nevím, kam odjela, ale znám ji natolik, že ji důvěřuji. Když řekla, že se ve vhodnou chvíli ozve, tak se ozve. Nebude to za týden. Možná ani za měsíc, ale ozve se. A bylo by fajn, aby tys v tu chvíli věděl, co vlastně chceš,“ dokončil moudře Tedd a praštil Severuse do zad.

Ten jen netečně kývl a rozešel se k východu. Když za ním vyšel Tedd, po Severusovi už nebylo ani památky.

3. Reálný (?) plán

This is the tomorrow you worried about yesterday. And now you know why.

(Tohle je ten zítřek, kterého ses včera bál. A teď už víš proč.)

Probudil se jako vždy dříve, než zazvonil budík. Mudlovská věcička, bez které Hermiona odmítala chodit spát. Ještě rozespale se rozhlédl kolem sebe. Jako už pár dní zpátky, byl v posteli ráno sám.

Nebyl tak natvrdlý, aby si nevšiml, že se sami sobě navzájem začínají s Hermionou odcizovat. Usínal sám, protože ona ještě pracovala. A probouzel se – překvapivě sám, jelikož Hermiona byla tou dobou zřejmě již v nemocnici.

Začínal mít pochybnosti. Zatím ještě neměly přesné tvary, ale byly tu. Rozhodně si byl vědom, že tohle není normální. A když už se konečně snížil natolik, že jí dá očividně najevo svůj zájem o ni, odmítne ho. A navíc by snad chtěla povolit jejich dceři ten šílený nápad!

Cestou na snídani potkal Selii. Mračila se na něj jako deset čertů. Zamračil se na ni taky a umínil si, že jí bude muset v hodině srazit trochu hřebínek. Měl vážné pochybnosti, že se včera, i přes jeho doporučení, na lektvary ani nepodívala.

Posadil se na své místo a s pohledem upřeným ke zmijozelskému stolu, začal upíjet ze své ranní kávy. Znechuceně se ušlíbl. Skřítkové mu ji zase osladili. Tento týden již po druhé.

Nezdržoval se déle než bylo nutné. Jakmile dojedl, zvedl se a s posledním pohledem upřeným na zmijozelské, odešel.

„Sel, dá tvůj táta dneska ten test?“ ptal se zvědavě mladý Nebelvír, který se k ní mírně naklonil, jakmile zahlédl zmizet černotu Snapeova hábitu.

Nikdo ze zmijozelských to nebral na vědomí. Ač se to zdá býti nemožné, tyto dvě koleje se začaly tolerovat. Někdo by dokonce mohl říci, že mezi jejich příslušníky vznikala i mnohá přátelství. A nejen ta kamarádká.

A byla to zásluha právě Selie. Její bezprostřednost ji už v prvním ročníku zavedla ve Velké síni k nebelvírskému stolu. Nedostalo se jí tenkrát zrovna přívětivého přijetí, ale její vytrvalost přinesla do Vánoc plody. Jistojistě byly počátky rozpačité a nejisté ze strany Nebelvírů z důvodu jejího příbuzenského vztahu s obávaným profesorem lektvarů. Dokonce i její kolejní spolužáci se zprvu domnívali, že bude rozmazlenou protekční dceruškou hlavy jejich koleje.

Tyto domněnky však byly velmi brzy vyvráceny. A to v momentě, když zjistili, že na ni je profesor tvrdší než na ostatní. Selie si to nijak nebrala. Naopak, tresty za své prohřešky přijímala bez mrknutí oka.

Byla si plně vědoma toho, že je drzá. Někdy dokonce až příliš. Ale nesnažila se být jiná. Byla sama sebou. Zmijozelka, která se nebojí a neostýchá říci ani svému otci v hodinách, co si myslí. Neměla ráda přetvářku a byla vychována tak, aby se nebála říci svůj názor veřejně. Ať už by byl jakýkoliv.

Selie Snapeová byla právem označovaná za člověka, který spřátelil dvě koleje, jenž byly donedávna v rivalitě. Dnes už komunikace mezi příslušníky těchto dvou kolejí nikomu divná nepřišla.

„Jacku, nevím. Znáš ho. Je nevyzpytatelný. Ale asi jo, včera mi neopomněl připomenout, abych se učila.“

„Hmm, tak to je v pytlí. Já se na to ani nepodíval.“

Selie se ušklíbla v gestu podobném tomu otcovu.

„Klid, Jacku, já taky ne,“ mrkla na něj, zvedla se od snídaně a zamířila v hloučku kamarádů na hodinu lektvarů.

Jakmile se přibližovala ke dveřím učebny, zahlédla Davida Evanse. Věnovala mu široký úsměv.

„Ahoj Sel, tak jak?“ ptal se mladík zvědavě.

„Hádej!“ odpověděla nakvašeně. „Řekl jsem to dost jasně na to, aby to pochopila i akromantule. Naposledy, a o to důrazněji, říkám NE!“ parodovala svého otce.

David se zatvářil smutně.

„To se dalo čekat.“

„Deve, kdo říká, že se jeho rozhodnutí nemůže změnit? Zkusím to s mamkou. Ta se netvářila tak rezolutně proti, když jsem s ní mluvila. Jenže je teď pořád v práci,“ povzdychla si dívka.

„Takže by to ještě mohlo vyjít?“

„Si piš!“ řekla rozhodně.

Mladík se mile usmál a vztáhl ruku k jejím vlasům. Lehce vlnitým a černým jako noc.

„Máš něco ve vlasech,“ prohodil a neviditelné smítko jí začal z vln vyplétat.

Dívka se tvářila navýsost spokojeně. Ovšem jen do chvíle, kdy se přímo před nimi vynořil její otec a profesor opředený mnoha historkami v jednom.

Ostřížím zrakem zrentgenoval ruku toho tupce ve vlasech své dcery. David pod tíhou toho pohledu bleskurychle ruku stáhl zpět.

Následně sjel pohledem Selii. Ta mu s obočím nadzvednutým v otázce pohled odhodlaně vracela.

„Do třídy,“ zasyčel vztekle a nechal ty rádoby studenty vejít do třídy.

„Dnes vám bude stačit jen brk a pergamen. Náplní této hodiny bude písemný test. Na závěr pak proběhne ještě ústní zkoušení. Jakýkoliv pohled stranou a odečítám vám padesát bodů. Někjaké otázky?“

Selie si beze slova vytáhla pomůcky. Snažila se svého otce dnes zbytečně neprovokovat, protože si byla více než jistá, že konfrontaci na téma: „Jak je možné, že nejste připravená na hodinu?“ neunikne.

A taky že ne.

Jakmile dostala test, bylo jí jasné, že i kdyby byla sebechytřejší, tak si odpovědi na otázky, které vidí poprvé v životě z prstu prostě nevycucá.

Přemýšlela. Má raději psát blbosti, ale aspoň dělat, že ví, a dostat kázání až v jejich soukromých komnatách? Nebo to má risknout a nepsat radši vůbec? Když už, tak už, řekla si v duchu odvázně a odložila brk.

Severus ji nenápadně pozoroval. Uvažoval v podstatě nad tím samým jako jeho dcera. Pokusí se vymyslet nesmysly, nebo to vzdá hned?

Jakmile zpozoroval, že odložila brk, bylo mu jasné pro jakou možnost se rozhodla. A mám tě, pomyslel si spokojeně.

Založil si ruce na hrudi a zády se opřel o katedru.

„Bude se něco dít, slečno Snapeová?“ otázal se potěšeně z očekávaného vítězství.

Selie k němu zvedla zrak.

„To bylo na mě, pane?“ zeptala se sladce.

„Domníváte se, že kdybych toužil oslovit pana Frastela, oslovil bych ho vaším jménem?“

„To asi vskutku ne, pane,“ zatvářila se chápavě.

„Ptám se znovu. Bude se něco dít, slečno?“

„Pane profesore, věštění budeme mít až zítra. Nejsem si tedy aktuálních informací o počasí, umístění Kanonýrů v tabulce, ani o pohyblivosti kurzu galeonu momentálně vědoma.“

Severus začínal pěnít, protože pochopil, že jeho dcera rozehrává další ze svých her. A nebyl jediný. Šum ve třídě nepatrně vzrostl a ozývalo se tlumené chichotání.

„Neptal jsem se, co vidí vaše vnitřní oko, ale jestli budete dál civět před sebe se založenýma rukama, aniž byste se ujala vyplňování testu.“

„Pane profesore, já bych ráda civěla se založenýma rukama někam jinam, ale dal jste nám jasně najevo, že nesnesete pohled stranou. Proto raději civím před sebe,“ usmála se a mile na něj pohlédla.

Nemusela ani aktivovat svoje vnitřní oko, aby pochopila, že její otec zuří. A hodně. Že by to přehnala? Prolétlo jí hlavou.

Severus začínal vidět rudě.

„Překvapujete mě, slečno. Učebnici jste očividně neviděla ani z rychlíku a přesto si dovolujete být drzá. Odečítám tedy dvacet bodů Zmijozelu, vám píše T a příští hodinu si napíšete test nový. A teď vypadněte!“ zařval nečekaně.

Selie podobný výbuch čekala. Její spolužáci už méně. Několik jich převrhlo inkoust a zbytek si zakaňkal pergameny.

Bez řečí si uklidila své věci a středem uličky prošla se zdviženou hlavou. Neopomněla prásknout dveřmi.

Byla našťvaná. Ani nevěděla na koho víc. To bylo poprvé, kdy ji otec vyhodil z hodiny. Sice je pravda, že to bylo taky poprvé, kdy se rozhodla zcela ignorovat test, ale stejně ji to našťvalo.

Dneska už neměla náladu na nic. Stejně mají po lektvarech jen bylinkářství a tam být nemusí. Zašla si k madam Pomfreyové pro lektvar, nakukala jí, že ji bolí hlava a zamířila do sklepení. Mohla sice jít do společenské místnosti, ale neměla náladu na řeči typu: „Tys mu to teda dala!“, které by po skončení vyučování přišly.

Vydala se do jejich obytných prostor. Věděla, že tam otec přijde nejdřív navečer a to ona už tam dávno být nemusí. Teď tam ale může v klidu zůstat a třeba si číst. A nebo se učit, došlo jí vzápětí. Další lektvary mají pozítří.

I s učebnicemi se přemístila na pohovku před krb a zabrala se do učení. Byla natolik zaměstnaná rozdílem mezi vrbenkou náměsíčkovou a vrbníkem srpkovým, že leknutím nadskočila, když plameny v krbu zezelenaly a vyšlehly vzhůru.

„Mami, nehorázně jsem se tě lekla,“ přiznala upřímně a uvolnila matce místo na pohovce.

„Sel, co ty tady? To už nemáte žádné hodiny?“

„No víš, já...“

Selie Hermioně všechno řekla. Nevynechala ani průběh hodiny lektvarů a zdůraznila i to, že ji to mrzí.

„Ty jsi dobrá,“ usmívala se Hermiona. „Takže nejdřív vyprovokuješ otce k nepřičetnosti, a pak čekáš, že to vyžehlím a zařídím, abys mohla jet k Davidovi.“

„Jasně mami. Chápeš rychle,“ smála se Selie.

Hermiona ji jemně šťouchla.

„S tvým otcem to nebude zrovna jednoduché,“ povzdychla si. „Pojd' se mnou, převléknu se a můžeme pokračovat v rozhovoru.“

Obě se zvedly a zamířily do ložnice. Selie se uvelebila v posteli svých rodičů a Hermiona se převlékla do pohodlných kalhot a jednoduché košile. Jakmile si stáhla vlasy do prostého uzlu, přisedla si k dceři.

„Jak to chceš udělat, mami?“ ptala se Selie zvědavě.

„Udělat co?“

„No, přece přemluvit tátu. Chtělo by to něco, co by ho zaměstnalo, protože nevím, jak to dělá, ale vždycky, když už se David rozhoupe k akci, tak se táta někde objeví. David už je z něj na prášky.“

„Hlídá tě. Nediv se. Nechce, aby ti někdo ublížil.“

„Mami, všichni už z něj mají žaludeční vředy. Vážně, potřebuju, abys ho nějak zabavila. Ale dlouhodobě. Co ty na to?“

„Dlouhodobě zaměstnat tvého otce? A máš nějaký reálný, zdůrazňuji reálný, nápad, jak to provést?“

„Jo, ale nevím, jestli s tím budeš souhlasit.“

„Tak to vyklop. Horší než kdybys mi řekla, že chceš sourozence, to už být nemůže,“ povzbudila Hermiona svou dceru.

Selie se zarazila a s provinilým výrazem se na svou matku podívala. Hermiona chápala neuvěřitelně rychle.

„Ty chceš, abych otce zaměstnala svým těhotenstvím? Zbláznila jsi se?!“

„Mami, kdo mi ještě o prázdninách na dovolené říkal, že by chtěl další dítě?!“

„Selie, mám tebe. To za první. Za druhé, by s tím otec nesouhlasil. A za třetí, jsem už na další dítě stará.“ Hermiona raději pomlčela o tom, že by Severuse musela přinejmenším opít, aby s ní strávil noc.

„Tak za první, mami,“ parodovala Selie Hermionu. „Já jsem sourozence chtěla vždycky, to víš. Za další, otec o tom přece vůbec nemusí vědět, ne? A nakonec. Ty a stará? Mami, je ti čtyřicet dva let. A jsi kouzelnice. U mudlů už by to byl rizikový věk, ale protože se kouzelníci dožívají v průměru o třicet pět let víc než mudlové, je to přímo ideální věk na další dítě. A navíc byste teď s tátou měli mít oba sexuálně nejčinnější období.“

„Selie! A na tohle jsi přišla jak?“ ptala se Hermiona se špatně zadržovaným smíchem.

„Učili jsme se to. Na teorii mudlovského a kouzelnického vývoje,“ pravila chytře její dcera.

„Koukám, že už to máš všechno pěkně vymyšlené. Ale nenapadlo tě náhodou, jak to mám provést?“

„Mami, ty chceš ode mě, abych ti vysvětlovala, jak se dělají děti?“

To už Hermiona nevydržela a začala se smát nahlas. Selie se k ní přidala a obě se za chvíli svíjely na posteli smíchy.

Jejich výbuch veselí byl však nečekaně přerušen.

„Hýkáte tu jak dvě splašené kobylky!“ sdělil jim Severus stojící v otevřených dveřích.

Při pohledu na něj se obě rozesmály ještě víc.

„Nevím, co je tu k smíchu, ale jestli jste si toho nevšimly, blíží se večere. Proto bych tobě,“ ukázal na Selii, „doporučoval přidat se ke svojí koleji.“

Selie si rychle posbírala svoje učebnice a s neskryvaným smíchem za sebou zavřela dveře.

„Neříkala jsi náhodou, že budeš dnes přes noc v Londýně?“ zeptal se své ženy, když si věšel hábit na věšák.

„Ano, ale nakonec to vyšlo takhle. Tedd se vrátil s Paulou z dovolené dřív a já nemusela být na pohotovosti. Vadí ti to snad?“

Pohlédl na ni s jasně čitelnou odpovědí ve tváři, jak se vůbec může tak hloupě ptát.

„Jestli pak se ti tvá dcera pochlubila se svým dnešním výstupem v hodině?“ zeptal se místo odpovědi.

„Budeš se divit, ale ano, pochlubila. A navíc, není to jenom moje dcera. Pokud se nepletu, tak jsi u toho byl tenkrát taky,“ odsekla mu a zlostně se na posteli posadila. Ani si neuvědomila, že se jí košile, kterou zapnula nedbale na dva knoflíčky, poněkud rozhalila. Severusovi zajiskřilo v očích.

Nespouštěl zrak z odhalených míst, ale přitom plynule pokračoval.

„Ano, to je zjevné. Nevím o nikom, kromě sebe, po kom by mohla zdědit takové nadání na lektvary. Když pomínu ten její dnešní-. Jak jen to říkají mudlové? Úlet!“

I přes svá slova plná rozhořčení, se začal pomalu přibližovat k Hermioně.

Ted' nebo nikdy, pomyslela si mladá žena sedící na posteli.

Pokud se na ni teď vrhne, snad by se jejich vztah mohl zase urovnat. Všechno by bylo jako dřív. A možná i to dítě by mohlo být.

S přimhouřenýma očima ho sledovala. Zastavil se od ní na délku paže a pomalu začal zvedat ruku k jejímu

obličej.

Téměř se dotkl jejich rtů, ale vyrušilo ho hlasité klepání.

Neznatelně si povzdychl, nechal ruku sklouznout a šel otevřít.

Hermiona se překotně nadechla, protože se jí nedostávalo kyslíku, o který ji připravilo zadržení dechu a vydala se za ním.

4. Nové pracoviště a domácí úkol (flashback)

Druhý flashback

„Ráda bych mluvila s ředitelem Dompym,“ vyslovila Hermiona své přání sekretářce, která pečlivě strážila dveře kanceláře Hermionina nového nadřízeného.

„A kdo jste?“ vyštěkla na ni žena, jejíž obličej byl pečlivě skrytý pod tlustou vrstvou make-upu.

„Jsem doktorka Grangerová, mám tu ode dneška nastoupit jako oční chirurg.“

„Tak to si musíte počkat. Pan ředitel si nepřeje být do oběda rušen.“

Hermiona zběžně koukla na hodinky. Bylo necelých osm hodin.

„To tady podle vás mám čekat čtyři hodiny?“ zeptala se nevěřičně.

„Pro mě za mě,“ odfrkla si žena sedící za stolem a dál už Hermioně nevěnovala pozornost. Což byla její podstatná chyba.

„Hned teď,“ naklonila se k ní Hermiona a tlumeným hlasem, který nepřipouštěl námitky, pokračovala, „mě ohlásíte řediteli, nebo to poslední, co tady v této nemocnici uděláte, bude, že si sbalíte svoje věci.“

„Vy,“ namířila sekretářka na Hermionu prstem, „mi nebudete říkat, co udělám a co ne. Jednoduše si počkáte až bude mít pan ředitel čas.“

„Fajn, ohlašovat mě nemusíte, trefím sama,“ odsekla a namířila si to přímo ke dveřím do Dompého kanceláře.

„Počkejte, to nemůžete!“ vyhrkla zděšená sekretářka.

„Takže mě ohlásíte?“ zeptala se Hermiona s nadzvednutým obočím.

Žena za stolem už raději nic neříkala a zmáčkla na přístroji po své pravé ruce příslušnou číselnou kombinaci.

„Pane ředit...“

„Melanie, kolikrát vám mám říkat, že si nepřeji být rušen. Jste ještě natvrdejší než byla ta ženská před vámi. Co zas chcete?“

„Pane řediteli, je tady nějaká žena. Říká, že sem má dnes nastoupit a...“

A co už se nedozvěděla ani Hermiona ani ředitel, protože spojení bylo náhle přerušeno a jen o několik okamžiků později se otevřely dveře kanceláře ředitele a vyřítil se z nich vyšší muž ve středních letech se strništěm na tváři a dobráckým úsměvem.

„Hermiono, tak rád tě vidím,“ přivinul si mladou ženu do náruče a Hermiona měla co dělat, aby se nezačala dusit.

„Ahoj, Thomasi, promiň, že tě ruším, ale...“

„Hermiono, ty nikdy nerušíš. Jsi v mé kanceláři kdykoliv vítaná a ty to víš,“ mrknul na ni.

Sekretářka na scénu před sebou zírала s otevřenou pusou a zrovna se pokoušela vyhodnotit, jak moc je reálné, že by opravdu byla propuštěna.

„A vy,“ otočil se muž na svou podřízenou, „doufám, že jste doktorce Grangerové okamžitě vyhověla,“ upřel na ni pronikavý pohled.

„Pane, já...“

„Thomasi, všechno bylo v pořádku.“ usmála se Hermiona na svého známého.

„Dobře, takže půjdeme ke mně. Melanie uvařte nám kávu. Hermiono, prosím,“ pokynul jí do dveří své kanceláře a jakmile prošla, razantně za nimi zavřel.

„Hermiono, je mi jasné, že se to s Melanií neobešlo bez problémů. Omlouvám se ti za ní. Ale je trochu natvrdlá. To, co mi sem posílají z personálního, je rok od roku horší. Těhle se dokonce podařilo minulý týden polít kávou moji manželku. Nebudeš mi věřit, co jsem si doma vyslechl.“

Mladá lékařka se rozesmála. „Thomasi, budu. Ale stejně, opravdu tě nezdržuju?“

„Hermiono, ty nezdržuješ nikdy. Ani nevíš, jak jsem rád, že tě zase vidím. Jak je to dlouho, co jsme se viděli naposledy? Tři roky?“

„Pokud máš na mysli tu konferenci v Detroitu, tak to už jsou opravdu tři roky. Strašně to utíká. Jak jsi se vlastně měl celou tu dobu. Když nepočítám přání k Vánocům, narozeninám a oznámení o tom, že jsi povýšil, tak jsi se ani neozval.“

Jejich rozhovor přerušilo klepání na dveře.

„Dále,“ ozval se Thomas.

Do místnosti vešla Melanie a s vypětím všech sil se jí podařilo dobalancovat s táčem, na kterém byly postaveny dva šálky a cukřenka, až ke stolu.

„Budete si přát ještě něco, pane řediteli?“

„Já ne. Hermiono?“

„Ne, díky.“

„Dobře. Pak je to všechno. Snad jen... Přesuňte mi schůzku s Robinsonem na zítra.“

Melanie kývla na souhlas zavřela za sebou dveře.

„Takže, kde jsme to skončili? Už vím. Myslím, že si nemáme co vyčítat, protože jsme na tom na vlas stejně. S tím rozdílem, že ty jsi o povýšení nikdy moc nestála a co si pamatuju, několikrát ti to bylo nabízeno.“

„Já vím, ale vždyť víš, že já nestojím o vedoucí pozici. Neláká mě to.“

„Ano, pamatuji, když jsi mi to říkala. A proto jsem rád, že jsi vůbec přijala moji nabídku řídit naše oddělení oční chirurgie, i když jen dočasně. Ale vážně mě mrzí, že jsi to místo přijala jen na tak krátkou dobu. Nepřemluvím tě na dlouhodobější spolupráci?“

„Když jsem s tebou mluvila naposledy po telefonu, řekla jsem ti svoji situaci. Potřebuji jen na nějakou dobu zmizet z Londýna. Pak bych se ráda vrátila. Ale možné je všechno, třeba tu nakonec zůstanu. Ale nerada bych slibovala něco, co nemůžu splnit.“

„Já vím, rozhodně tě tu nebudu držet násilím. Jsem vážně rád, že tě tu budu mít alespoň na chvíli. Sehnat očního chirurga tvých kvalit je nadlidský úkol. Teď je tu jeden chlápek, který se k nám dostal z Londýna, ale je to Američan. Je možné, že bys ho mohla znát. Není mi sympatický, ale když byl ochotný přijmout na necelé tři měsíce to místo, tak jsem po něm hrábnul všema deseti. Ale teď už by se měl chystat k odchodu. Zítra snad odjíždí zpět za Velkou louží. Jo a má divnej nos. Dost křivej na to, abych si mohl myslet, že přes něj dostal. On se ale dušuje, že přežil těžkou autonehodu, dál jsem se v tom nešťoural.“

Hermiona už někde v půlce proslovu ředitele měla pocit, že to je snad zlý sen. Copak ji bude minulost stále pronásledovat? Nakonec se rozhodla potvrdit si své domněnky.

„Ještě mi řekni, že se jmenuje Willson,“ povzdychla si.

„Jo. Edward Willson. Ty ho znáš?“

„Měla jsem tu čest s ním dělat na jednom případě a...“

„A nechceš mi říct, že to dítě je jeho, že ne?“

„Thomasi, nestraš!“ zasmála se. „Není, ale mohlo být. Ale jedno ti říct můžu. Ten křivej nos má na svědomí otec mého dítěte.“

„Vážně? Tak to je mi už teď sympatickej. Doufám, že se s ním někdy uvidím.“

„O tom silně pochybuji. On už do mého života nepatří. To je ale dlouhá historie.“

„Já mám času dost, ale chápu, že o tom nechceš mluvit. Když už jsme u toho dítěte. Zařídil jsem snad všechno potřebné. Sjednal jsem ti schůzky s těmi nejlepšími lékaři v naší nemocnici a kdybys cokoliv potřebovala, budou se ti věnovat kdykoliv a jakkoliv. Zároveň jsem ti osobně vytvořil pracovní rozvrh. Kam jsem ho jenom... Tady je,“ podal Hermioně několik papírů.

Ta je jen zběžně prohlédla.

„Thomasi, kolik těch pracovních hodin dohromady mám? Pět a půl? Jsem těhotná, ne neschopná. Chci po tobě standardní pracovní dobu.“

„To ti nemůžu dovolit. Nevezmu si tebe ani toho drobka na svědomí.“

„Dobrá, ale jak jsem tak zběžně koukala do interních dokumentů, máte docela skluz v operacích, o běžném očním oddělení ani nemluvíme...“ nechala zbytek věty vyznít do ztracena.

„Ty víš jak na mě,“ ušklíbl se muž. „Dobře, dostaneš standardní pracovní dobu, ale každý týden tě chci vidět na kontrole a osobně si tě ohlídám.“

„Vy jste tu ředitel, pane,“ zašklebila se protentokrát ona na něj.

„Ale hlavní manipulátor jsi tu ty,“ obvinil ji s úsměvem na rtech.

„Nechám tě při tom, ale teď už bys mi mohl ukázat, kde vlastně budu pracovat. Ráda bych si to dnes všechno zorganizovala, přečetla případy, které na mě čekají a zítra už bych mohla operovat. Těch lidí čeká na různé zákroky opravdu hodně a ráda bych to do porodu stihla,“ usmála se.

„Bude mi ctí seznámit tě s pracovištěm a tvými kolegy.“

„Ale Thomasi, můžu tě o něco poprosit? Opravdu ráda bych se vyhnula případnému setkání s Willsonem.“

„To je maličkost. On už by sem dnes neměl ani přijít, takže se domnívám, že vaše setkání je téměř nemožné.“

„Dobře, díky. Půjdeme?“

O několik hodin později už měla Hermiona představu o všech důležitých místnostech, včetně sálů, kanceláří a ordinací. S Thomasovou pomocí se seznámila i se svými podřízenými a jak tak mohla soudit, většinou se jednalo o příjemné lidi a bylo vidět, že na jejich oddělení vládne přátelská atmosféra.

Když už měla oddělení zmapované s Thomasem se rozloučila a vydala se do své kanceláře. Jako první věc si na svůj psací stůl naložila pořádnou hromadu spisů a karet pacientů. Jakmile ale letmo nakoukla do každé z nich, zjistila, že to jsou karty běžných pacientů. Usoudila tedy, že karty pacientů čekajících na nějaký zákrok budou jinde. Nechtěla zmateně hledat dokumenty ve své kanceláři, proto se rozhodla, že bude lepší se jít zeptat někoho povolanejšího.

Jen co vyšla na chodbu, narazila na mladíka, kterého jí Thomas představoval mezi prvními.

„Pan Bentner, že ano?“ oslovila ho váhavě.

„Á, doktorka Grangerová. Klidně mi říkejte Dicku. Můžu vám s něčím pomoci?“

„Vlastně ano, Dicku. Sháním karty pacientů, které čeká nějaký zákrok.“

„Tak to musíte tamhle k sestřičkám,“ ukázal na půlkruhový pult za nímž se vcelku svižně otáčely dvě sestry. Za nimi, přímo u zdi pak byly regály, které očividně obsahovaly potřebné složky.

„Všechny dokumenty k plánovaným operacím najdete tam. Pro doktory je to jednodušší, nemusí zbrkle běhat po nemocnici a hledat u svých kolegů. Takhle je všechno na jednom místě,“ vysvětloval ochotně dál.

„Díky, Dicku, pomohl jste mi.“ Hermiona věnovala mladíkovi vděčný úsměv a rozešla se ke zmíněnému půlkruhu.

„Dobrý den, mohla bych vás poprosit o složky všech pacientů, kteří mají v příštích deseti dnech naplánovanou jakoukoliv operaci či zákrok očí?“ požádala sestřičku.

„Jistě paní doktorko, počkáte si na to, nebo vám to mám přinést?“

„Počkám si, děkuji.“

Během několika minut se pult začal plnit dokumenty, o které Hermiona žádala. Aby si zkrátila dlouhou chvíli, přesunula se s jedním kousek stranou a začala se do něj. Byla do něj tak zabraná, že přeslechla své

jméno pronesené za svými zády. Až ruka na jejím rameni ji vytrhla ze zamyšlení. Prudce se otočila a hleděla do očí Edwarda Willsona.

„Ale ale, naše doktorka. Copak tě ten vyléčený mrzák nechal? To se dalo čekat. Vzal si, co jsi nabízela a odkopl tě.“

„Edwarde, doufala jsem, že už tě nikdy neuvídím,“ řekla upřímně a snažila se zachovat kamennou tvář, přestože se nevyhnula prozkoumání jeho tváře. A musela uznat, že Thomas měl pravdu a Severus vykonal dobrou práci. Edwardův nos naprosto kazil vizáž chlapíka z módního časopisu.

„Nehraj si na ledovou královnu. Ještě pořád se mnou můžeš odletět. Zítra mi odlítá letadlo do New Yorku. Co ti to udělá? Když ti nedělalo problémy přestěhovat se do Plymouthu, tak ti nebudou dělat problém ani Státy.“

„Edwarde, já se domnívala, že jsi pochopil, že nemám zájem. Ty chceš kariéru, já rodinu a děti. Ani jeden nemůžeme tomu druhému nabídnout to, co po nás chce.“

„Můžeme být skvělejší tým. A když tolik trváš na těch dětech, tak bych jedno skousnul.“

„Nedělej si starosti. Už jsem se zařídila.“

„Cože? Jak to myslíš?“

„Tak jak to říkám. Na povídačky a sliby ohledně potomka už ti nenaletím, protože jsem těhotná.“

Edward zůstal na Hermionu zírat s otevřenou pusou a vypadal jako někdo, kdo nepochopil pointu hodně špatného vtipu.

„To jakože... čekáš dítě?“

„Jo, podle ultrazvuku by to mělo být dítě, ne potomek vetřelce.“

„A co s tím budeš dělat,“ ptal se Edward inteligentně dál.

„Krmít, přebalovat a ostatní věci, které, jak předpokládám, dělali rodiče i s tebou.“

„Ty si to necháš?“

„A cos čekal? Že ti padnu k nohám a to dám do útulku pro kočky?“

„Překvapuješ mě,“ vypadlo z něj po několika vteřinách nevěřícné zírání. „Změnila jsi se.“

„Edwarde, nezměnila. Jsem pořád stejná. A ty jsi pořád stejný idiot, jenom já si toho všimla pozdě. A teď, když mě omluvíš,“ zbytek věty nebylo nutné doříct.

Spěšně se otočila a sebrala dokumenty, které jí sestřička nashromáždila. Poděkovala jí a raději ani nechtěla domýšlet, co té ženě právě běží hlavou, protože z jejího výrazu pochopila, že celý rozhovor slyšela.

Edwarda už si ani nevšimla a zavřela za sebou dveře své kanceláře.

„Dále,“ ozval se Tedd a čekal až vejde klepající osoba. Ani zdaleka nebyl překvapen, že je to opět Severus. Byly to už dva měsíce zpátky, kdy Hermiona odjela a on za ním chodil téměř pravidelně se ptát, jestli se náhodou neozvala.

„Tedde,“ pokynul Severus lékaři a bez dovolení se posadil do křesla naproti psacímu stolu.

„Ahoj, Severusi. Hermiona se pořád neozvala, jestli jsi přišel kvůli tomu.“

„Ani zmínka?“

„Ne. Pokud bych měl vyjádřit svůj názor, tak se Herm ozve až ten drobek bude na světě.“

„To je nejdřív za pět měsíců,“ podotkl Severus.

„Vím, ale stejně nám nic jiného nezbývá. Jen čekat.“

„Dobře, stavím se zase až budu mít cestu kolem,“ prohodil Severus bez známky zájmu a zmizel.

Tedd se zamyšleně koukal na zavřené dveře. Ten muž ho fascinoval. Chodil s železnou pravidelností

vždycky v pátek před pátou, ale pravidelně se vymlouval na to, že „šel kolem“. Tedd mu to přestal věřit v momentě, kdy se ho o této skutečnosti snažil přemluvit potřetí. Nechápal, proč to dělá, ale pochopil, že je Severus komplikovaná osoba, která se za své city poněkud stydí.

Severus mezitím vyšel před nemocnici. Přestože se únor chýlil ke konci, studený vítr se mu dostal až pod zvednutý límec kabátu a nebylo to nic příjemného. Skoro mu to připomnělo události jen několik týdnů staré, kdy doslova lítal po londýnských zlatnictvích a hledal vhodný prsten. Připadal si jak poblázněný puberták, ale bylo mu to jedno. Jediné, na čem mu záleželo, bylo to, aby nepromarnil třeba naprosto poslední šanci, která se, jak doufal, někdy přece jen naskytne.

Jako dnes před sebou viděl scénu z prvního zlatnictví.

„Chtěl bych prsten,“ pronesl zcela logicky a podíval se na prodavače.

„Dámský, pánský, dětský, snubní, zásnubní, k výročí, s brilianty, s perlami, s diamanty, bílé zlato, žluté zlato, platina, nebo snad kombinace,“ snažil se zatím ještě ochotně prodavač. V zákazníkovi před sebou tušil bohaté kupce. Nasvědčoval tomu luxusní kabát, kožené rukavice a celkově zámožný vzhled.

Severus se zatvářil trochu nechápavě. *Snubní? Zásnubní? K výročí? Merline, jakej je mezi tím rozdíl, vždyť ty prsteny vypadají všechny stejně!*

„Domnívám se, že by bylo nejlepší, pokud bych si mohl vybrat,“ odpověděl, dle svého mínění, opět logicky.

„To je samozřejmé, pane, ale na to, abych vám mohl vytáhnout příslušnou kazetu, potřebuji znát vaše požadavky na onen šperk.“

„Ale já bych si rád vybral sám, nechci, abyste mi pod nos strkal nějakou kazetu!“ odpověděl Severus už poněkud zostra.

V tu chvíli si prodavač pomyslel něco o tom, že by mu tu kazetu radši strčil úplně jinam.

„Pane, pokud mi neřeknete základní požadavek, tak vám nemůžu vyhovět. Prsteny na kazetách jsou řazeny podle typu kamene a podle materiálu, nemohu vám tedy vystavit všechny kazety,“ mluvil na Severuse hlasem, jakým vysvětluje matka dítěti, že tohle se necučá.

Severus ztrácel trpělivost. Pochopil, že koupit jeden pitomej prsten nebude zase taková hračka jak se domníval. Než by stačil napáchat nějaké škody na těle prodavače a následně na jeho paměti, usoudil, že lepší bude vyklidit pole.

Bez dalších řečí se otočil a jakmile to bylo možné, přemístil se do Bradavic.

A za domácí úkol si dal zjistit toho co nejvíc o prstenech.

5. Tajemství prstenu

*Any time you think the problem is out there, that very thought is the problem.
Kdykoli si myslíš, že je tu problém, ta samotná myšlenka je ten problém.*

-- Stephen R. Covey --

Severus znechuceně otevřel.

„Ach, Severusi, jsem ráda, že jsem vás zastihla. Potřebuji s vámi něco probrat. Sice to není nikterak důležité, ale nerada bych zapomněla.“

Severus pokynul své nadřízené a nechal ji vejít do svých komnat.

„A zřejmě to nemohlo počkat do večere?“ zeptal se pochybovačně.

„Mohlo, ale-“

„Dobrý den, Minervo,“ ozvala se za manželovými zády Hermiona.

„Dobrý den, drahá. Doufám, že jsem vás od něčeho nevyrušila?“ ptala se zvědavě ředitelka.

Hermiona pohlédla na svého muže. V jejich očích byl smutek a snad i zklamání.

„Ne, Minervo. Samozřejmě, že ne. Nechám vás o samotě.“

„Neodcházejte, drahoušku. Týká se to i vás.“

Oslovená se zatvářila udiveně, ale nakonec přijala místo na pohovce vedle Severuse a pohlédla na Minervu, která si vybrala křeslo naproti krbu.

„Jde o to,“ začala ředitelka, „že Rudolphus už chce jít do důchodu. Sice mi to říkal už minulý školní rok, ale to víte, náhrady za schopné profesory se hledají těžko. Podařilo se mi jednoho přijatelného uchazeče na post profesora kouzelných formulí najít teprve před pár dny. Zatím si rozmýšlí možnost zde učit, proto by bylo předčasné říkat vám, o koho se jedná. Ale oba ho znáte, o tom není pochyb.“

Severus se tvářil našťvaně. Hodně našťvaně. Kvůli tomuhle sem musela Minerva neodkladně zavítat? Kdyby nebylo těch jejích hloupých úvah, mohl se právě v této chvíli věnovat vytržení manželského života ze stereotypu bez sexu. Pevně sevřel čelist, aby neřekl své nadřizené něco hodně ošklivého. Naštěstí povinnost jakkoliv reagovat na ředitelčin stupidní proslov za něj převzala Hermiona, která vycítila jeho napětí.

„Minervo, to je všechno, co jste nám potřebovala říct? Ale jak to souvisí se mnou?“

„Ale samozřejmě, že ne, Hermiono. Kvůli takové maličkosti bych vás přece neobtěžovala.“

Severus se zatvářil naprosto nesouhlasně, protože si byl velmi dobře vědom toho, že by je obtěžovala klidně i kvůli naprosté stupiditě. Raději ale stále mlčel.

„Jde o to, že budu mít zanedlouho kulaté narozeniny a ráda bych vás oba pozvala na menší oslavu. To víte, stovku má člověk jen jednou v životě,“ zasmála se Minerva.

Jediný muž v místnosti se v tu chvíli zatvářil, jakoby ho donutili spolknout celý citron. *Jakže to říkala před chvílí? Že by kvůli maličkosti neobtěžovala? A co je k sakru tohle?!*

I Hermiona se zatvářila pochybovačně.

„To je to, co jste nám chtěla říct?“

„Ano, vlastně ano. A navíc bych byla ráda kdybyste, Hermiono, přišla se Severusem na následující poradu profesorského sboru. Dostanete oficiální pozvánky a poznáte nového profesora formulí. Už jsem to říkala Severusovi, ale nevím, jestli Vám to vyřídil. A Severusi, asi by ses měl připravit na jisté stížnosti na Selii.“

Teď už se komentáře zdržet nemohl. A ani nechtěl.

„Na Selii? Provedla něco? Nikdo si mi na ni nestěžoval!“

„Profesorka Frölová na ni má jistou připomínku. Má prý při jejích hodinách nějaké nemístné poznámky.“

Aha, takže Frölová. Ta ženská prostě nedá pokoj. Když už nemůže na něho ani na Hermionu, začne špínu házet na jeho dceru. Podle toho, jak se Hermiona při jejím jméně ošila, pochopil, že na pomluvy, které nějakou bodu Frölová šířila o něm, ale následně i o ní, jen tak nezapomene. Ostatně on také ne.

Doposud nepochopil, proč ji tu Minerva pořád drží. Snad jediný kloudný argument viděl ve faktu, že sehnat profesora na věštění z čísel je tvrdý oříšek. Kruval se s absencí vhodného pedagoga potýká už řadu let. A Frölová, ať už byla mrcha jakkoliv velká, toto umění ovládala na jedničku.

„Nemístné poznámky? Ty má na každého pedagoga. Ani já nejsem výjimkou. Pokud si Frölová neumí sjednat pořádek, ať si nestěžuje. A pokud si chce stěžovat, ať si to vyřídí přímo se mnou,“ zastával se své dcery.

„Severusi, víte moc dobře, že proti Selii nic nemám. Mám ji moc ráda. Je to milá dívka. Jen jsem Vás na tuto skutečnost chtěla upozornit předem. Je možné, že se vás pokusí profesorka Frölová konfrontovat před ostatními profesory právě na poradě. Bylo by proto dobré promluvit si se Selii, aby ji slečna profesorka nemohla nařknout z něčeho, co neprovedla.“

„To samozřejmě uděláme. Nenechám nikoho, aby na moji dceru házel špínu.“

„Tak to už je opravdu všechno, co jsem potřebovala. Příjemný večer Hermiono, Severusi.“

Ředitelka oběma pokynula a aniž by čekala, že ji Severus půjde vyprovodit z jejich komnat, odešla.

Oba mlčeli. Ani jeden nevěděl co říct. Posvátná chvílka v ložnici byla nenávratně pryč. Nakonec se ozval první Severus.

„Ve Velké síni se podává večeře. Půjdeš se najíst? Nebo bychom si mohli něco nechat přinést sem.“

Hermiona odmítavě zavrtěla hlavou.

„Klidně běž. Já nemám hlad. A navíc mám ještě práci.“

Čekal snad jinou odpověď?

„Dobrá, stavím se pak ještě v knihovně, nechceš něco přinést?“

„Ne, díky,“ odvětila stručně a přesunula se ke svému stolu.

Severus už neměl pochyb, že ten vzácný moment před několik minutami byl zapomenut. Oblékl si hábit a odešel na večeři.

Vrátil se za delší dobu než čekal. Nejprve se zapovídal v knihovně s madam Pinceovou, se kterou konzultoval objednávku nových knih vhodných pro studenty (ne že by snad předpokládal, že by je ty duté hlavy někdy četly, ale normy jsou normy). Když se pak vracel do sklepení, musel řešit ještě několik přestupků se studenty nejen své koleje. Naštěstí mezi nimi nebyla Selie, takže doufal, že se přece jen vrhla na učení.

Do komnat dorazil až po deváté hodině. Když otevřel dveře, přivítala ho tma. Zběžně nakoukl do své pracovny, jestli není Hermiona tam. Sice měli každý svůj stůl ve velké místnosti, která plnila funkci obývacího pokoje, ale i pracovního místa, mimo to měl i on sám pracovnu, která byla spíše laboratoří. Zavíral se tam jen v případech, kdy pracoval na svém výzkumu, nebo když Hermiona nebyla doma.

Hermioně tam nijak přístup neomezil, ale ona tam příliš nechodila. Jen když ho sháněla, nebo když si chtěla vzít nějakou knihu, kterou tu měl.

Jak předpokládal, místnost byla prázdná. Potichu tedy nahlédl do ložnice.

Hermiona zřejmě usnula, když si četla. Nasvědčovala tomu tlumeným světlem svítilky a rozevřená kniha, jenž jí spočívala pod rukou na břiše.

Když tak Hermionu sledoval, usoudil, že nebude od věci jít jednou brzy spát. Rychle se osprchoval, převlékl do lehkých kalhot na spaní a vrátil se do ložnice.

Chvilí svou ženu jen tak pozoroval. Vypadala jak anděl. Světlo z lampičky, které ji dopadalo do vlasů, vytvářelo zajímavou hru barev a stínů a on od ní nemohl odtrhnout oči. Uvědomil si, tak jako již mnohokrát za jejich společný život, že ji nikdy nechce ztratit. Zbláznil by se, kdyby ho tohle stvoření jednou chtělo opustit.

Tušil, že by to Hermiona nikdy neudělala. Nesčetněkrát mu řekla, jak ho miluje, ale jeho podvědomí to stále připouštělo.

Během těch šestnácti let manželství s ní si kolikrát říkal, že ho jednou opustí. Není možné, aby vydržela s takovým mrzoutem, jako je on, tak dlouhou dobu. Jednou se najde někdo, kdo mu ji bude chtít vzít a pokud s tím bude Hermiona souhlasit, on s tím nic nezmůže.

A to byl v podstatě i důvod, proč nenosil snubní prsten. Až se jednou najde člověk, který mu Hermionu odvede, bude jednodušší si opět zvykat na samotu, aniž by ho před tím nosil. Nechtěl se v budoucnu smířovat s tím, že jeho snubní prsten neplní význam, pro který byl stvořen.

Svůj pravý důvod Hermioně nikdy neřekl. Přestože ona zpočátku naléhala, postupně to vzdávala. Styděl se za tuhle svoji slabost, kterou mu ona a jejich dcera bezpochyby byly, ale nebyl schopen to překonat. Strach z toho, že ho Hermiona jednou opustí a jejich dceru vezme s sebou, byl větší.

Ve svých myšlenkách se vrátil zpátky. Pomalu vytáhl Hermioně knihu z pod ruky. Zaklapl ji a odložil na noční stolek.

Opatrně se k ní sklonil a vtiskl jí letmý polibek na čelo. Ani se nepohnula, odvážil se tedy zajít dál. Jemně ji políbil na rty. V tu chvíli se trochu zavrtěla a něco nesrozumitelného zamumlala.

Pohládl ji po vlasech a lehl si na druhou stranu postele.

Dnes se mu dobře usínalo.

Rozespale zacvakl budík a rozhlédl se. Hermionino místo v jejich posteli bylo opět prázdné. To se mu snad jenom zdá. Nejen že se mu podařilo spát až do zazvonění budíku, ale Hermiona je zase pryč.

Hned po ránu stáhl obočí do jedné linky. Vzápětí se mu pod nos dostala vůně čerstvé kávy. *Že by skřítkové dopravili jeho kávu sem, když nebyl v obvyklou dobu na snídani?*

Vylezl z postele a přehodil si přes ramena černý saténový župan. Rukou si prohrábl rozčuchané vlasy a vydal se do kuchyně, odkud se linula známá vůně. Na prahu se zarazil a zůstal nevěřícně sledovat obrázek před sebou, který měl možnost naposledy vidět už hodně dávno.

Hermiona seděla u stolu, oblečená a připravená odejít, jakmile bude čas. Na stole byla uvařená káva, pečivo, máslo a marmeláda. Jeho žena se právě natáhla pro svůj šálek s čajem a následně před sebe složila noviny, které měla do teď rozevřené.

„Dobré ráno,“ pozdravila ho a gestem naznačila, aby se posadil.

„Děje se něco?“ zeptal se ostražitě.

Hermiona se pobaveně usmála. „Ne, proč? Mělo by?“

„Popravdě mě překvapuje, že už nejsi v nemocnici,“ přiznal po chvíli a posadil se naproti ní. Raději ani nekomentoval fakt, že mu naposledy udělala snídani asi před dvěma lety.

„Já už v nemocnici byla, ale vzala jsem si volno.“

„Volno?“ Nebyl si jist jestli dobře slyšel.

„Ano, potřebuji si něco zařídit. Vráťím se asi po obědě.“

„Dobrá, takže se uvidíme až večer. Mám dneska lektvary pro pokročilé. Sedmý ročník, příprava na bystrozorský kurz,“ povzdechl si a dal tím jasně najevo, co si o označení „pro pokročilé“ myslí.

„Fajn, hezký den, Severusi,“ řekla a oblékla si lehké bílé sako. Když kolem něj procházela, vtiskla mu do koutku úst políbek.

„Tobě taky,“ řekl užasle.

To už byla ale Hermiona ve svém londýnském bytě. Sama pro sebe se usmála.

Tou pusou ho asi zaskočila, protože takovéto něžnosti v jejich vztahu byly už dávno minulostí. Dnes ale nemohla jinak. Měla neskutečně dobrou náladu. V noci se jí zdálo, jak ji Severus vyndává zpod rukou knihu a líbá ji na čelo a rty. Když se ráno probudila a všimla si na nočním stolku zavřené knihy, uvědomila si, že to nebyl sen. Musel to udělat. Tedy při nejmenším jí musel vzít tu knihu.

Taky proto si vzala to volno. Chtěla si promluvit s Paulou Becketovou. Tím snem, ať už to bylo jakkoliv, jí došlo, že už nechce dál trpět stereotyp jejich manželství. A protože byly s Paulou dobré kamarádky, neviděla důvod se jí nepsvěřit. Navíc byla Paula už šestnáct let vdaná za Tedda, takže i oni mohli mít nějakou „krizi“. Promluví s ní a třeba jí poradí, co dělat.

Severus se mezitím dostával z lehkého šoku. Nejdřív snídaně, a pak políbek na rozloučenou. Marně přemýšlel, co se s Hermionou mohlo stát. Musí sledovat její reakce, aby ji tak někdo uřkl! Tohle nebylo normální!

6. Myšlenky (flashback)

„Všechno vypadá dobře. Oba jste zdraví,“ zhodnotil Thomas výsledky, které mu Hermiona půjčila k nahlédnutí.

Uplynulo už několik měsíců od chvíle, kdy Hermiona začala pracovat v Plymouthu. Od doby jejího přijetí se nic výrazně nezměnilo, až na obvod jejího pasu. Byla už na začátku devátého měsíce a svojí pracovní aktivitu omezila na minimum. Její jedinou činností teď bylo pomáhat lidem s výběrem brýlí a zjišťování dioptrií. Byla s tím vcelku spokojená, protože sama uznala, že s tak obrovským břichem už nemůže jen tak pobíhat po nemocnici. Zároveň ale byla ráda, že ji Thomas pracovat dovolil, protože netoužila trávit v blízkosti své milé bytné víc času, než bylo nevyhnutelně nutné.

Už teď se děsila porodu, respektive toho, co bude následovat. Přestože si vcelku aktivně již nějakou dobu sháněla byt, nebylo jí přáno. Buď si majitel nepřál v domě dítě, nebo naopak prostory nebyly vhodné pro novorozence. Jedinou možnou alternativou viděla v delším setrvání v nemocnici. Kdyby pak miminko bylo alespoň čtrnáctidenní, už by cestu vydrželo. V autobuse by to rozhodně možné nebylo, ale Thomas jí nabídl odvoz autem až do Londýna, o čemž začínala uvažovat.

„Posloucháš mě?“ zeptal se a zamával jí papíry před očima.

„Jo, jasně. Jen jsem se zamyslela,“ podotkla a vzala si výsledky.

„Říkal jsem, že to vypadá dobře,“ zopakoval s úsměvem.

„Slyšela jsem tě. A překvapivě to vím. Pokud jsi nezapomněl, jsem doktorka, vím co ty latinský škrábance tvých zaměstnanců znamenají.“

„Dobře. A příští týden chci vidět další výsledky. Je ti to jasné?“

Hermiona se jen pobaveně usmála nad starostlivostí svého šéfa a zároveň dobrého přítele. Pokynula mu na pozdrav a zmizela za masivními dveřmi do jeho kanceláře.

Když se vracela do své ordinace, minula na schodech jednoho ze svých kolegů. Při pohledu na něj se neubránila úsměvu. Naopak muž procházející okolo dělal, že si jí nevšiml. Hermiona to tak trochu chápala. Asi se ještě úplně nevzpamatoval z jejího těhotenství, pomyslela si a vzpomněla si na událost, která se odehrála někdy koncem jejího třetího měsíce těhotenství.

Zrovna stála v knihkupectví a vybírala si nějakou novou čtivou knihu, když se jí za zády ozval podmanivý hlas: „Kolegyně, co vy tady?“

Rychle se otočila a zírala na muže, který mohl být ještě o pár let mladší než ona. Zběžně ho znala z nemocnice, ale nikdy se spolu nebavili. Ona ho neměla nikdy potřebu déle zkoumat, ale možná že kdyby to udělala dříve, mohla se v tuto chvíli vyvarovat trapné situace.

„Ehm, dobrý den. Promiňte, ale asi mi vypadlo jméno,“ usmála se nesměle.

„Richard. Jsem Richard. Na příjmení nezáleží, co říkáš, Hermiono?“

Hermiona byla trochu zaskočená.

„Očividně o mně víte víc, než o vás vím já,“ odvětila mu.

„To si nemyslím. Ale mohli bychom to změnit, co říkáš. A přestaň mi vykat.“

Hermiona začínala tušit, kam tenhle rozhovor směřuje a o co muži zřejmě jde. Rozhodla se, že čím dřív ho odbude, tím líp pro něj. Nechtěla mu dávat plané naděje.

„Richarde, nemyslím si, že je to nejlepší nápad.“

„Proč? Nejsem vhodná partie? Jsem lékař jako ty, nevidím důvod, proč bychom-“

Nebylo mu dovoleno dopovědět, protože mu Hermiona skočila do řeči.

„Tak se, prosím tě, podívej líp, ano? Za prvé jsem asi o pět let starší než ty. Nic proti tobě, ale nejsem na zajíčky.“

Ve chvíli kdy to dořekla se v duchu naplno rozesmála a měla co dělat, aby udržela vážnou tvář. Došlo jí totiž, že nejen, že není na zajíčky, očividně nebude ani na stejně staré partnery, když se musela zamilovat zrovna do toho bídáka Snapea. Raději ale zklidnila svoje myšlenky a znovu promluvila:

„A za druhé, jsem těhotná.“

Mladý muž naproti ní jen nevěřičně pootevřel ústa.

„Takže pokud nechceš na večeri pozvat i toho nenarozeného špunta, bylo by lepší, kdybys mě ušetřil podobných návrhů, ano?“

„J-jo, jasně,“ vykoktal doktor a rudý až za ušima se začal pozpátku dostávat z její blízkosti.

„A zavři pusku, ať ti tam něco nevletí,“ řekla ještě na půl úst a dál se věnovala výběru knihy.

Severus se zničeně sesunul do křesla před krbem. Byl rád, že už je dnešek za ním a on se nebude muset už ani jednou (alespoň dnes) vystavit tak trapným situacím, jako je návštěva zlatnictví.

Byl pátek a on se jako vždy po celou tu dobu co byla Hermiona neznámo kde zastavil odpoledne u Tedda. Už dávno se přestal přetvařovat a tvrdit, že „šel kolem“. Už proto, že to bylo pod jeho úroveň, ale druhý a asi větší důvod byl v tom, že mu to Tedd nevěřil a asi při páté návštěvě mu to vpálil přímo do očí.

Řekl mu tehdy, že nevidí důvod, proč by se měl stydět za své city. Neopomenul mu sdělit, že Hermiona se ještě neozvala, ale že se určitě ozve a on by měl být připravený právě ty city, za které se stydí, jí vyznat. Alespoň tedy nepřímou, když už není schopen říct miluji tě.

Severus se tenkrát naštvál a než by mu stihl nějak nevratně ublížit, raději volil cestu úniku. Neopomněl

tenkrát pořádně praštit dveřmi, aby vyjádřil svůj nesouhlas. A když se vrátil do Bradavic, umínil si, že toho mudlu už nevyhledá.

Ale týden se s týdnem sešel a Severus lehce před pátou opět klepal na jeho dveře. A tentokrát s jasnou otázkou. Už žádné výmluvy.

Teď si ale spokojeně hověl v křesle. V jeho útrokách ho hřála doznívající skotská a na prsou krabička se šperkem umístěným na černém sametu.

Prsten pro Hermionu měl zakoupený a připravený již delší dobu. Mohlo to být tak půl roku, kdy se zařekl, že do zlatnictví ho už nikdo nedostane ani pod Imperiem. A za necelý půlrok se tam vydal znovu. A dokonce dobrovolně.

Důvod byl vcelku snadný.

Čím delší byla doba Hermioniny nepřítomnosti, tím častěji a jasněji si představoval, jaké bude jeho dítě. Bude mít hodně vlastností po něm? Bude stejně paličatý a ironický? Nebo bude naopak po Hermioně? Tyhle a další otázky si kladl stále častěji. Pokaždé to ale skončilo vtíravou, ale přesto i reálnou otázkou: „A co když tě Hermiona nebude chtít?“

A když už byl většinu času v té „přemýšlečící“ náladě, došlo mu, že by nebylo od věci, pořídit dítěti nějaký šperk. V tu chvíli, kdy dostal tento nápad, vážně začal pochybovat o svém zdraví, ale nakonec se přeci jen vydal o pár dní později do zlatnictví.

Už předem mu bylo jasné, že tohle bude ještě horší než koupě prstenu. Už proto, že miminu se běžně prsteny nekupují. Musel vymyslet tedy něco jiného, pokud možno originálního. Ať už si to přiznal nebo ne, chtěl udělat dojem, protože tušil, že by to mohlo být naposledy.

Proto lítal s naprosto nejasnou představou od jednoho zlatnictví ke druhému až nakonec konečně objevil to, co hledal.

A ve skrytu duše doufal, že to byla na hodně dlouhou dobu poslední návštěva klenotnictví.

O několik dní později

Probudil se s divným pocitem, který zcela prosytil jeho nitro. Přesně takový pocitem, který přepadne kouzelníka chvíli před tím, než si uvědomí, že mu na záda dýchá norský trnoocasý.

Neměl nejmenší tušení, co by to mohlo znamenat. Naposledy ho podobný pocit přepadl těsně před OVCEmi. A ještě ke všemu ne jeho vlastními.

Od té doby se naučil podobné stavy nevnímat nebo raději úplně blokovat. Dnes si ale nemohl pomoci, nepříjemný pocit ne a ne odehnat. Když si tak zběžně v mysli promítl svůj dnešní rozvrh, usoudil, že by nebylo od věci trochu se nad stavem, který ho zaplavil, zamyslet.

Měl dnes hodiny s prvními, třetími a čtvrtými ročníky. A jako bonus při pátku mu Minerva umožnila věnovat se v podvečer tři hodiny jedincům, kteří se hlásí do bystrozorského kurzu. No není to k vzteku? A aby nezapomněl, ve volné chvíli ho čekala ještě již obligátní návštěva Tedda Becketa.

Nepříjemné tušení mu dnes ale vcelku ostentativně dávalo najevo, že by se dnes mohlo něco nepříjemného stát. A strávit sobotu papírováním a vysvětlováním rodičů postiženého žáka, že jejich dítě nepřišlo k otravě jeho přičiněním opravdu neměl v úmyslu. Rozhodl se tedy věnovat těm dutým palicím dnes o něco více pozornosti, než bylo obvyklé.

Když o několik minut později vycházel již osprchovaný, oholený a oblečený do svého učitelského hábitu ze svých komnat, ani ve snu by ho nenapadlo, že mu nepříjemné chvění kolem žaludku ani omylem nenaznačovalo problémy v jeho hodinách. A už vůbec by ho nenapadlo, že to má něco společného s Hermionou Grangerovou.

Ve stejnou dobu, jen o několik stovek kilometrů dál probudilo Hermionu silné kopnutí. Jemně pohladila břicho, ve snaze uklidnit tvorečka uvnitř. V tu chvíli se jí však obličej stáhl do bolestné grimasy a ona pochopila, že to není klasické zlobení jejího miminka.

S námahou se překulila tak, aby dosáhla na telefon a během několika vteřin vytočila známé číslo.

„Hermiono, děje se něco?“

„Ano, Thomasi, potřebuji sanitku. Začínám rodit,“ vyhrkla rychle a následně mírně zasténala pod nápořem dalších bolestí.

„Vydrž, už si pro tebe jedu. Během pěti minut jsem tam.“

„Díky,“ vydechla ještě Hermiona a zavěsila.

Věděla, že teď už o ní bude postaráno. Tašku s nezbytnými věcmi do nemocnice měla již delší dobu přichystanou a Thomasovi před několika týdny dala kopii klíče právě pro tento případ.

Teď se jen pohodlně opřela o pelest postele a snažila se nevnímat návaly bolesti. Jak tam tak polo-seděla a polo-ležela, uvědomila si, že jí právě v tuhle chvíli schází mužská opora. Tak moc by si přála, aby u ní teď Severus byl.

Bezděčně hladila své dosud nenarozené dítě, které začínalo chtít čím dál více na svět a ani si neuvědomovala, jak moc intenzivně myslí na jeho otce.

7. Tajná operace: SSS (Svádění Severuse Snapea)

„Ahoj Herm, co tu děláš?“ ptala se Paula trochu překvapeně. Pro upřesnění raději dodala: „Tedd není doma, je v práci. Přejde asi až v poledne.“

„Já vím,“ usmála se Hermiona. „Já jdu ale spíš za tebou, než za ním. Potřebuji se s tebou o něčem poradit.“

„No jasně. Pojd' dál. Ale prosím tě, nepřeraz se. Ještě jsem nestačila uklidit hračky malýho Tedda. Před chvílkou jsem ho teprve vezla do školky.“

„Fajn, takže dneska nejdeš do práce?“ ptala se pro kontrolu Hermiona.

„Ne, mám volno. Běž se posadit. Dáš si něco k pití?“

Hermiona se propletla mezi několika autíčky, plyšákem a koloběžkou a usedla v obývacím pokoji do křesla.

„Kdyby to, o čem s tebou chci mluvit, nebylo tak děsný, řekla bych kávu, jako vždy. Ale dneska to bude chtít asi něco silnějšího.“

„Whisky?“ střelila Paula od boku.

Hermiona se zděsila. „Zas tak silnýho snad ne,“ smála se.

„Dobře, načnu Anakenu, Single Vineyard. Prý až z Chile. Vyhráli jsme dvě lahve v tombole na lékařském plese,“ mrkla na ni Paula a nalila do dvou skleniček luxusní bílé víno.

„Tak povídej. O co jde?“

„No, je to trochu soukromé a řekla bych i intimní. Nevím, jak začít.“

„Tak si nejdřív pořádně lokni a ono to pak půjde samo.“

Obě ženy smočily rty v lahodném nápoji a Hermiona se zamyslela.

„Víš, jde o můj vztah se Severusem. Nějak jsme se sami sobě odcizili, ale přitom mám pocit, že to ani jeden nechceme. Jenže ani jeden nevíme, jak toho druhého oslovit. Jak se zachovat. Ale ne v normálním životě. Tam si rozumíme dobře. Máme stejné zájmy a povídáme si o prožitém dni a tak, ale-“

„Ale nešlape vám to v ložnici,“ dokončila za ni její přítelkyně.

Druhá žena s mírně růžovými tvářemi přikývla.

„Ano. Ale přitom mám pocit, že to oba chceme, jenže tuším, že jakmile by k tomu došlo, zase bychom měli minimálně dva měsíce pauzu,“ povzdychla si.

„Počkej, dva měsíce? Ty mi chceš tvrdit, že jste se milovali naposledy před dvěma měsíci?“

„No, tak nějak. A proto jsem za tebou přišla. Chtěla jsem se zeptat, jestli vás to třeba taky potkalo, nebo jak jste tomu zabránili,“ ptala se Hermiona sklesle.

„Kamarádko, na rovinu ti říkám, že dva měsíce jsou vážně dost. Ale zase na druhou stranu vím, o čem mluvíš. Když se mi před čtyřmi lety narodil Tedd, z důvodu šestinedělí jsme abstinovali a pak, když jsme mohli, to nějak drhlo. Buď nebyl čas, nebo plakal Tedd, a tak dále. Prostě jsme měli taky menší pauzu.“

„A teď už je všechno v pořádku?“ ptala se Hermiona zvědavě.

„V naprostým,“ ujistila ji Paula.

„To ti přeju, ale jak jsi toho docílila? Jak se vám podařilo vrátit vztah do starých kolejí a přitom zabránit opakování toho, co se stalo předtím?“

„Velmi jednoduše, Hermiono. Sváděním.“

„To je mi rada,“ smála se Hermiona. „To bylo první, co jsem zkoušela. Jenže jediný, čeho jsem se dočkala, byly odpovědi typu: Nemám čas, Hermiono. Vydrž chvíli, Hermiono. A další. Nesmíš se mi divit, že mě to hodně rychle přestalo bavit.“

„Ne, nedivím se, že jsi toho nechala. Ale taky se nedivím, že to nezabralo. U nás totiž taky ne. Pak jsem ale začala Tedda svádět malinko jinak.“

„Jinak?“

„Jo, jinak. A to bude taky tvůj úkol. Svádět Severuse rafinovaně. A teď mě poslouchej. Všechno, co budeš dělat proto, abys svého manžela nažhavila, musí vypadat naprosto nevinně. A hlavně na tobě nesmí být vidět, že máš zájem o postelové hrátky. A ještě poslední rada. Ne, že s ním hned, jakmile se chytne, skončíš v posteli. To by se možná dvakrát, třikrát opakovalo, ale potom by to skončilo u dvouměsíčních přestávek. Musíš mu prostě a jednoduše odolávat, ale nepřestávat ho svádět. A ve chvíli, kdy to bude nejméně čekat se na něj vrhni. A kdyby to bylo na jiném místě než v ložnici, bylo by to ideální. Musíš prostě nabourat ten stereotyp. A hlavně nevratně. Rozumíš?“

„Jo, rozumím, ale tohle praktikovat na Severuse bude takřka nemožné. A ani nevím, co si pod tím tvým rafinovaným sváděním představit.“

Paula upila ze své sklenky a podívala se na Hermionu se šibalským výrazem ve tváři.

„Hermiono, vím, že je Severus bručoun, ale je to taky jenom chlap. Na tohle se chytne, věř mi. A že nevíš, jak rafinovaně svádět? Tak poslouchej...“

Když Paula končila s možnými příklady tohoto druhu svádění, blížila se jedenáctá hodina. Obě ženy se u toho nesmírně bavily a možná to bylo i stále klesající hladinou vína v lahvi.

„Takže všechno jasné?“ zeptala se Paula o několik desítek minut později.

„Myslím, že jo. Ale stejně si nejsem jistá jestli operace, Svádění Severuse Snapea, bude mít úspěch.“

„Bude, Hermiono. Určitě. A teď mě napadlo. Co takhle ještě dítě? To už by Severus nechtěl?“

„Teď mám pocit, že jsi se domluvila se Selií. Včera mi řekla něco podobného. Jen s tím rozdílem, že ona chce moje těhotenství využít k menší ostrážitosti jejího otce co se týče jejich romancí.“

„Chytrá holka,“ smála se Paula. „A ty bys už dítě nechtěla?“

„Chtěla. Už jsem o tom přemýšlela, ale Severus by asi nesouhlasil. Už nejsme ani jeden nejmladší.“

„To jsou nesmysly. Vždyť vy, kouzelníci, se přeci dožíváte vyššího věku. To mi jednou říkala Selie. A navíc, ani kdybys nebyla kouzelnice, nebyl by to nikterak šilný věk.“

Hermiona jen nerozhodně pokrčila rameny. Vzápětí na to si uvědomila, jak bezprostředně se Paula vyrovnává s faktem, že kouzelnický svět existuje.

Bylo to už docela dávno, když přemluvila Severuse, aby jim to řekli. A nakonec i Severus usoudil, že to není tak špatný nápad. Přeci jen trávili spolu hodně času. K tomu častokrát nebyl sdílný, ale nakonec většinou také podlehl těm mudlovským akcím jako grilování, breafingy, stanování (to zkusil jen jednou a zapřísahal se, že naposledy) a další směšné radovánky. Zato Hermiona s těma dvěma trávila ještě víc času. V nemocnici s Teddem, nakupováním s Paulou. A tak nakonec svolil k prozrazení jejich identity, ale samozřejmě za určitých bezpečnostních opatření. Zavázal Tedda a Paulu upravenou formou Fideliova zaklínadla a jejich tajemství tak bylo v bezpečí.

„Ale do toho ti mluvit nebudu,“ dokončila Paula, aniž by si všimla Hermionina zamyšleného výrazu.

„No, myslím, že to nechám osudu. Třeba mi nepomůžou ani ty tvoje metody.“

„Jasně, že pomůžou.“

„Ještě jednou ti, Paulo, děkuju. Zkusím to a uvidím. Teď už ale půjdu.“

Hermiona odložila sklenku na stůl před sebou a zvedla se. Paula udělala totéž a šla doprovodit svou přítelky ke dveřím.

„Herm, měj se. A pozdravuj Severuse a Selii.“

„Jo, díky moc,“ naposledy se usmála na svou přítelkyni a rozešla se do centra.

Paula ji dala pár rad, jak nenásilně začít onu „akci“ a ona si nutně musela opatřit pár kousků vyhovujícího oblečení. Navíc si vzpomněla, jak Minerva hovořila o večírku, který hodlá uspořádat. Nebylo by od věci přijít i tam v šatech, které ještě nejsou v jejím šatníku.

Když se Hermiona vrátila domů do Bradavic, bylo už po obědě. Nechala si od skřítků donést něco malého k jídlu a velmi pečlivě uklidila koupené věci.

Jakmile se najedla, usoudila, že si může dnes tak trochu odpočinout. Vzala si nějaké časopisy, v kterých publikovalo pár začínající vědců, kteří po ní žádali odborný posudek nebo pouhý názor na věc, a lehla si na břicho do postele.

Když byla zhruba v půlce louskání mnohdy opravdu nic neříkajících článků, objevila se ve dveřích ložnice hlava její dcery.

„Ahoj mami. Tak jak pokračuje naše tajná akce?“ ptala se zvědavě.

„Ahoj Sel. Naše? Tajná? Pokračuje? Teprve včera jsme se o tom bavily a dnes už čekáš převratné výsledky? Tak to si teda počkáš, holka. A jestli hledáš tátu, tak-“

„Tak ten má hodiny lektvarů pro pokročilé. Mami, zapomínáš, že znát jeho rozvrh je pro člověka, který se mu chce občas taky vyhnout docela podstatná věc.“

„Spíš bych řekla, že zapomínám, že jsi dcerou svého otce. Potřebovala jsi ode mě něco důležitého?“

„Kromě podání zprávy o pokračování tajné mise? Ani ne. Ale když už jsi nakousla to s mým otcem... Víš, docela by mě zajímalo, jak vy dva jste se vlastně dali dohromady. Nějak mi k tátovi neseď, že by tě od rána do večera zasypával růžemi, dokud jsi neřekla ano.“

„Tak v tom máš naprostou pravdu. Ale stejně si nemyslím, že-“

„Mami,“ skočila Selie Hermioně do řeči. „Je mi šestnáct. Myslím, že bych o tom něco málo vědět mohla. Prosím. Aspoň mi řekni, jak tě požádal o ruku. Nebo kde. Nebo jak jste se seznámili.“

„A celé bys to slyšet nechtěla?“ zeptala se Hermiona trochu ironicky.

„Jasně! Chtěla!“

„Ale je to na dlouho. A ty zítra píšeš tu opravnou písemku z lektvarů.“

„Mám času dost, neboj. A na lektvary jsem se naučila. Tak povídej.“

„Tak pojď ke mně,“ vyzvala Hermiona dceru a uvolnila jí místo v posteli, aby se mohla také pohodlně natáhnout.

Hermiona se rozpovídala o začátku svého vztahu se Severusem a jakmile se dostala ve svém vyprávění k událostem před sedmnácti lety na autobusovém nádraží, Selie radostně vypískla.

„A jak tě táta doběhl, tak cos mu řekla? Že nikam nepojedeš?“

„Ne, Sel. Řekla jsem mu, že jsem těhotná.“

„To jako se mnou?“

„S kým jiným, ty chytrolíne?“

„Fajn. Takže předpokládám, že tě táta hned požádal o ruku.“

„Ne. Tak to nebylo. Byl hodně zaskočený tou zprávou. A já jsem odjela. Nechala jsem ho tam stát, nastoupila jsem do autobusu a za pět hodin vystoupila v Plymouthu.“

„Vážně? A jak to, že tě nehledal? Jak tě pak vlastně našel. Jak jste se dali dohromady?“

„Poslouchej a už mě nepřerušuj. Nevím, jestli mě hledal. On sám mi to nikdy neřekl. Ale něco málo vím od Tedda. Prý za ním skoro každý týden chodil do nemocnice, jestli o mě nemá nějaké zprávy. Jenže já se nikomu neozvala. Podvědomě jsem zřejmě tušila, že by se mohl někdy Tedda jít vyptávat. A i kdyby mu to tehdy Tedd neřekl, použil by tvůj otec nejspíš nitrozpyt. Takže jsem všechno držela v tajnosti a začínala si v Plymouthu budovat nový život. Dařilo se mi to všechno celkem dobře do chvíle porodních bolestí. Když ses

mi narodila, byla jsem v takové euforii a měla tak obrovskou radost, že jsem Teddovi poslala telegram. Nepsala jsem tam nic převratného. Jen jsem mu sdělila, že mám holčičku a že jsme obě v pořádku. Nepsala jsem nic dalšího, ale pro Tedda nebyl problém dojít na poštu a zjistit, odkud byl telegram poslaný. A když pak za ním přišel Severus, všechno mu samozřejmě vyzvonil. A to se tak dušoval, že nikomu neřekne ani ň.“

„Mami, ještě řekni, že ti to vadí. Merlin ví, jak by to tenkrát dopadlo, kdyby to strejda tátovi neřekl.“

„Určitě ne tak, jak to dopadlo tenkrát.“

„Tak povídej. Jak to bylo dál?“

„Ležely jsme v nemocnici už třetí den. Byla jsem zvyklá, že mi tě sestřičky nosily v dobu kojení na pokoj. Nemohla jsem tě mít u sebe. Řádila tam zrovna nějaká infekce a lékaři požadovali, aby byla miminka co nejvíce ve sterilním prostředí. Takže jsem třetí den čekala, až mi tě přinesou na odpolední krmení. Automaticky jsem se otočila, když jsem slyšela vrznout dveře. Jenže ve dveřích nestála sestřička, ale tvůj otec. Měl tě v náručí a beze slova mi tě nesl. Koukala jsem na něj jako na ducha. A ty ses na něj tak rozkošně dívala. Nevím, asi to tenkrát způsobily rozházené hormony, ale začaly mi téct slzy. Tvůj otec ze mě nespouštěl zrak. Jenom jsme si hleděli do očí. Když už jsem měla pocit, že tam stojí věčnost, vytáhl z kapsy docela velkou krabičku, otevřel ji a položil ji na tvoje drobné tělíčko.“

„A co bylo vevnitř?“ neubránila se Selie zvědavě zeptat.

„Na černém sametu tam vedle sebe leželi prstýnek z bílého zlata a ze stejného materiálu drobný dudlík na řetízku.“

„Páni. A já myslela, že táta není romantik. Jednou se mu budu muset omluvit.“

„Sel, myslím, že bude lepší, když se mu nezmíníš, že jsem ti sdělila podrobnosti našeho sblížení.“

„Jasně, mami. Asi máš pravdu. Ale stejně. To je tak krásný. A cos mu na to řekla?“

„Já nic. První promluvil tvůj otec. A řekl jenom tři slova: „Vezmeš si mě?“

„A tys řekla ano.“

„Ano.“

„No to je úžasný! Mami, moc děkuju, žes mi to všechno řekla. Jsem vážně ráda.“

„Já vím. Taky jsem ráda, že to víš a nemáš pochybnosti o romantické duši svého otce.“

Na to se Selie začala smát. „Myslím, že jsem asi jediná na škole, kdo nepochybuje, že nějakou duši vůbec má. Kdybys někdy slyšela ty historky, co o něm kolují.“

„Věř mi, Sel, dokážu si to představit. Ale teď už je spousta hodin. Měla bys jít na večeři, jestli ji nechceš zmeškat.“

„Nezbývá mi, než souhlasit,“ ozvalo se ze dveří.

„Jé, ahoj tati. Ty už jsi doma?“

„Ne, pořád jsem ve sklepení a zrovna se rozčiluju nad nešikovností pana Delingera. Selie, je nutné, abys mi pokládala tak hloupé otázky, když je naprosto očividné, že jsem doma?“

„Nutný to sice není, ale ty mi umíš na všechno tak krásně odpovědět,“ zazubila se na něj jejich dcera.

„Radši už běž na tu večeři. Nebo ti budu muset vysvětlit, jak mizí body z kolejních počítadel. A asi by se to neobešlo bez názorné ukázky.“

„Jasně, už letím,“ proběhla kolem něj.

„Nepřeraz se,“ zaslechla ještě za sebou, když zavírala dveře.

„Jaký jsi měl den?“ zeptala se Hermiona v momentě, kdy uslyšela Selii zavřít dveře.

„Nudný a místy ještě nudnější než kdy jindy. Co jste se Selii probíraly?“

„Nic podstatného. To víš, holčičí řeči,“ prohodila jen tak mimochodem Hermiona a slastně se protáhla na posteli. Dala si záležet, aby se jí trochu vykasalo bavlněné tričko.

Z pod přivřených víček sledovala Severuse. Ten zrentgenoval každičké odhalené místečko. Jen jakoby mimochodem se vydal k posteli, ve snaze navázat bližší kontakt.

Nebylo mu přáno. Hermiona pochopila jeho úmysly a přestože netoužila po ničem jiném, prudce se zvedla. Náhlost toho pohybu Severuse překvapila a on už nestačil couvnout. Hermiona se ocitla jen několik centimetrů od něj. Zvedla k němu oči a opět se setkala s jeho pohledem.

Severus se k ní začal nepatrně sklánět, ale ona v poslední chvíli ucukla.

„Nezajdeme taky na večeri do Velké síně?“ zeptala se sladce.

Severus byl mírně mimo. Co to tu na něj zkouší? Nejdřív ho skoro vyprovokuje a pak má hlad? Nebyl z toho moudrý, ale raději neodporoval.

„Jistě.“

„Fajn. Jenom se převléknu.“

„Počkám na tebe vedle.“ Zasllechla ještě jeho odpověď, než přivřel dveře.

8. "TO" (flashback)

Už toho měl právě dost!

Díky těm tykvím, které seděli poslední hodinu v lavicích skoro zešedivěl. Několik kotlíků se jim podařilo roztavit. Několik se jim podařilo nechat zmizet úplně (jak to vždycky udělají, že zmizí kotlík, ale obsah ne?) a v neposlední řadě dva úrazy.

Má tohle při pátku zapotřebí? Je skoro pět a on už měl být alespoň na půli cesty k Teddovi. Ale místo toho se musel rozčilovat s těmi idioty. Banda idiotů je to, nic víc, nic míň!

„Vy,“ ukázal prstem na jednoho z mladíků, „máte tu čest uklidit tuhle učebnu. Tím rozumějte uvést do původního stavu. Osobně si na to dohlédnu,“ zahromoval ještě a znovu se nadechl.

„Zbytek neprodleně opustí učebnu a každému – opakuji každému, strhávám za vaši do nebe volající neschopnost a totální ignoraci postupu, který jste měli naservírovaný na tabuli deset bodů. A pokud se tohle bude opakovat i příští týden, bude to už bodů padesát. A je mi naprosto jedno z jaké jste koleje!“ Tím reagoval na neschopnost studentů i své koleje, která ho vytočila snad víc, než cokoliv jiného.

„Tupci jste všichni. A teď vypadněte!“ dokončil vztekle.

Jako na povel se všichni začali tlačit ke dveřím. Opravdu neměli zájem o další křik na jejich hlavu.

„A vy jdete kam?“ zeptal se mladíka, kterému před chvílí zadal uklidit učebnu.

„Myslíte si, že si dělám žerty? Dvacet bodů dolů a jestli to nebude do deseti minut, tak to bude za dalších padesát. Dělejte!“ Už byl neskutečně rozčilený.

Divný pocit, který ho před týdnem přepadl očividně nic neznamenal. Toho dne se nic zvláštního nepříhodilo. Pocity odezněly stejně rychle a záhadně jako přišly a on na to už dávno zapomněl. V tomto okamžiku si ale vzpomněl, protože si sám říkal, jak je možné, že dnes ho nic nevarovalo, jaký bude mít šílený den.

Vražedným pohledem sledoval mladíka, který se nemotornými pohyby hůlkou snažil uvést učebnu do stavu alespoň částečně přijatelného. Chlapec dokončil svou práci opravdu rychle, což se odráželo na kvalitě provedení, ale jemu to už bylo jedno. Nedal mu ani možnost oznámit mu tuto skutečnost a již podruhé toho dne zasyčel:

„Vypadněte!“

Mladík se nerozpakoval a zmizel rychlostí blesku. Severus opustil učebnu jen několik vteřin po něm.

Rychlou chůzí zamířil do svých komnat a následně k šatníku. Popadl co mu první přišlo pod ruku. Překvapivě se jednalo o černé kalhoty a bílou košili. Celé to doplnil jednoduchým mudlovským pánským pláštěm, aby se trochu chránil před větrem a mrholením. Pro maximální uspořádání věci se převlékl jediným mávnutím hůlky. A pro jistotu si do náprsní kapsy vložil i šperk s prstenem, který koupil pro Hermionu a dítě. Co kdyby se zrovna dnes ozvala, že ano.

„Dále,“ ozval se Teddův hlas, jakmile zaklepal na dveře jeho kanceláře.

„Dobrý den,“ pozdravil a bez vyzvání se posadil.

„Chlape, ty se mi snad nikdy nenaučíš tykat. Ale co už. Ani si nesedej, Severusi. Hermiona-“

„Opět nenapsala,“ dokončil za něj Severus a začal se zvedat ze židle.

„Seš vždycky tak optimistickéj, nebo jenom když se jedná o Herm?“ zeptal se ho se smíchem Tedd.

Severus se zamračil. Měl toho za celý den plné zuby a navíc měl mít ještě dnes ty pitomé hodiny lektvarů pro pokročilé. A teď si z něj tenhle doktůrek ještě bude dělat legraci.

„Se hned nečil,“ reagoval Tedd dřív, než stačil Severus promluvit. Úplně mu stačil pohled na jeho výraz ve tváři.

„Jen jsem ti tím chtěl naznačit, že bys měl spěchat jinam. Co takhle si udělat výlet do Plymouthu?“

„Prosím?“

„Tys měl dneska asi hodně těžkej den. Jsem myslel, že ti to zapaluje víc. Nevadí. Hermiona se ozvala, už jasný?“

Severus měl pocit, že se mu při těch slovech zastavilo srdce. Respektive zastavilo a následně se zběsile rozbušilo.

„Je v pořádku?“ dostal ze sebe trochu stísněně.

„Jsou v pořádku,“ odpověděl Tedd a sledoval, co to s jeho návštěvou udělá.

„Ona už... Chci říct, ona...“ Severus se nedokázal pořádně vymáčkout. Mnohokrát si tuhle situaci přehrával a v jeho mysli to vždy probíhalo vcelku hladce. Ale když byl zčistajasna postaven před hotovou věc, byl v šoku.

„Ano, Hermiona porodila. Před týdnem. Chceš vědět, co to je?“

Muž naproti lékaři upřel nepřítomný pohled na zeď za lékařovými zády. Pořád tomu nemohl uvěřit. Pořád čekal, kdy to přijde a když je to tady, nebyl schopen sestavit kloudnou větu.

„Myslím, že ne. Víš kde je ta nemocnice? Potřebuji adresu.“

„Chlape, ty mi tykáš,“ rozesmál se Tedd. „Tak už vím jak na tebe. Nejdřív tě šokovat a začneš mi i tykat. Tady je adresa, pozdravuj ode mě Hermi a toho drobka. A koukej je přivést zpátky do Londýna,“ usmál se ještě a podal Severusovi papírek s naškrábanou adresou nemocnice.

Ten jen kývnul. Sám netušil jestli víc na pozdrav nebo na souhlas. Bez meškání došel do odlehlejší části města a okamžitě se přemístil do Plymouthu s jedinou myšlenkou. Lektvary pro pokročilé dnes asi odpadnou.

Jakmile vešel do budovy Plymouthské nemocnice, opět ho přepadla nervozita. Co když ho k ní ani nepustí? Nebo co když ona řekne ne?

„Hledáte někoho?“ přerušil tok jeho myšlenek muž ve středních letech, kterému byl muž v tmavém plášti se zdviženým límcem podezřelý.

„Ne. Tedy vlastně ano.“

„Tak ano nebo ne?“ začínal být muž naproti němu o něco ostražitější.

„Hermionu Grangerovou,“ vybafl na něj Severus a v duchu si nadával za svoji roztěkanost.

„Co jí potřebujete?“

Co ti je po tom, chtělo se Severusovi vykřiknout, ale něco mu říkalo, že by pak musel použít hůlku, aby se k Hermioně vůbec dostal. Poprvé tedy řekl větu, kterou nikdy nepředpokládal, že řekne.

„Jsem otec jejího dítěte.“

„Ach tak, no tak to je jiná. Vy jste ten skvělej ranař, že jo? Já jsem Dompily. Thomas Dompily, ředitel nemocnice. Ne, že by mi o vás Hermiona nějak zvlášť vyprávěla, ale měl jsem možnost vidět práci vašeho pravého háku,“ smál se doktor a vůbec si nevšímal Severusova nevěřícího výrazu.

„Tak pojďte. Pokud se nepletu, Hermioně by zrovna měli nést toho drobka na krmení, tak to můžete vzít za sestřičku, co vy na to? A jak se vlastně jmenujete?“

„Severus Snape. Myslíte si, že je to dobrý nápad?“ vyhrkl Severus při představě, že by měl mít za okamžik své dítě v náruči.

„U porodu jste nebyl, proto je nejlepší začít se zžíváním se s miminkem co nejdříve. Takže ano, je to podle mě dobrý nápad.“

„Ale co když s tím Hermiona nebude souhlasit? Ona neví, že jsem tady. Ona...“

„Za prvé, jí se ptát nebudeme. Ještě pořád jsem tu ředitel, tak to nechte na mně. A za druhé. Ona bude šťastím bez sebe, že tu jste. Miluje vás. Je to na ní neskutečně poznat, i když o vás mluvila v podstatě jen jednou, bylo jí to vidět na očích. Nevím, proč se rozhodla jak se rozhodla, ale bojím se, že si to celou dobu vyčítala. Nenechte ji v tom a podpořte ji.“

„Pokusím se,“ odpověděl Severus neurčitě.

Mezitím došli na oddělení novorozenců a Severusovi se naskytl pohled na několik drobných tělíček.

„Tak co myslíte, které je to vaše? Nebudu vás napínat. Sestro, připravte Selii Grangerovou.“

Severus to celé sledoval se zatajeným dechem. *Selie. Má dceru. Ale co to říkal? Grangerovou? A co jsi čekal, ty pitomče? Že ji pojmenuje po tobě?* Už se vážně prober, nadával sám sobě a byl do toho tak zabrán, že ani nepostřehl, jak se jeho dcera ocitla v náručí Dompého.

„Tak je vaše,“ prohodil tišeji ředitel, aby malou nevylekal.

Severus nevěřícně sledoval to mrně a naprosto ho fascinovala dvě velká kukadla, které na něj byla upřena.

„Ale já...“

„Copak?“ zeptal se ředitel podezřívavě.

„Ještě jsem to nikdy nadržel,“ dostal ze sebe Severus a jakmile to řekl, úspěšně si vynadal. Opět.

„No ale „to“ už jste někdy dělal, že jo? Ostatně to je očividné,“ poznamenal Thomas a kývl směrem do své náruče.

„Takže „to“ držte tak pečlivě, jako když jste „to“ „tím“ dělat. Jasný?“

Na Severuse toho už bylo příliš. Nejdřív ti tupci, pak Tedd a teď si ho bude dobírat ještě tenhle člověk? V žádném případě.

„Dejte mi...“ na poslední chvíli spolkl slovo „to“ a nahradil ho jiným. Takovým, kterým si konečně naplno připustil existenci toho malého tvora, který byl jeho dítětem.

„Dejte mi ji,“ zopakoval rozhodně.

Thomas se nepatrně usmál a dítě opatrně předal Severusovi, který byl už před tím nucen obléci si alespoň sterilní bílý plášť. Bylo až k neuvěření, jak na něj miminko reagovalo.

Selie do teď v Thomasově náruči očividně rozjímala, ale jakmile si ji vzal do náruče její otec, doširoka otevřela své velké, prozatím modré oči a začala ho studovat.

Severus v té chvíli pocítil zvláštní vlnu magie, která na okamžik zaplavila jeho nitro. Pocítil magii své dcery. Dítě v jeho náruči, které zatím o svém magickém potenciálu nemělo ani tušení, se spokojeně zavrtělo.

„Je to pokoj 28. Hodně štěstí,“ usmál se Thomas na muže před sebou a podržel mu dveře, aby tak mohl pohodlněji projít.

Hermiona v tu chvíli už poněkolkáté upřela zrak na budík na stolku. Bylo už lehce po osmnácté hodině a ona začínala být nervózní. Ještě se nestalo, že by se sestřičky opozdily.

V momentě, kdy se opět otočila na hodiny, zaslechla otevírání dveří.

Severus měl sice co dělat, aby se mu i s dítětem podařilo otevřít a zase zavřít dveře, přesto však neunikl jeho pohledu sled výrazů, které se odrazily Hermioně ve tváři přesně ve chvíli, kdy ho spatřila.

Otočila se ke dveřím s úsměvem, jeho očividně neočekáváje. Úsměv okamžitě zmizel a vystřídal ho pohled plný překvapení, zmatení ale zároveň i úlevy a vděčnosti. Na nic nečekal a rozešel se k ní. Nepřestávala ho sledovat.

Nemuseli mezi sebou prohodit jediné slovo. Jejich pohledy vyjadřovaly to všechno za ně. Ve chvíli, kdy

došel až k její posteli, opatrně jí položil Selií do náruče. Nečekal na její případnou reakci a z náprsní kapsičky u košile vyndal černou sametovou krabičku, kterou obezřetně položil na drobné tělíčko své dcery.

Hermioně se v okamžiku, kdy spatřila prsten doprovázený malinkým dudlíkem na řetízku, naplnily oči slzami.

Ted' nebo nikdy, rozhodl se.

„Vezmeš si mě?“ položil otázku, o které byl přesvědčen, že ji ani jeho slovník nezná.

Hermioně se rozšířily zorničky a rozplakala se naplno.

Celé jí to přišlo jako moc krásný sen, který se ani v nejmenším nemůže zakládat na pravdě. Severus, muž jejího srdce, tu před ní stojí v bílém plášti, dává jí prsten a žádá ji o ruku.

Zatím co Hermione přemýšlela zda sní, Severus začínal mírně panikařit. Hlavou mu vířily desítky myšlenek o tom, že ho Hermione pošle pryč a už nikdy ho nebude chtít vidět. Když už se chtěl připomenout, konečně promluvila.

„Ano, vezmu.“

Severusovi se neskutečně ulevilo a zcela spontánně se k ní sehnul a políbil ji jemně na rty. Chutnala slaně, jak jí ulpělo pár slz na tvářích a rtech.

„Děkuji,“ řekl ještě. Hermione věděla, že ji děkuje za šanci, kterou mu dala, ale také že děkuje za jejich dceru.

Tuhle romantickou idylku však záhy přerušila Selie, které se očividně nelíbilo přehlížení ze strany jejich rodičů, zejména tedy ze strany matky. Jakoby chtěla Severuse odstrčit, jemně do něj ždúchla drobnou pěstičkou a upoutala tak na sebe pozornost.

„Asi má hlad,“ poznamenala Hermione a omluvně se usmála.

„Ano, já... už jdu, abys měla soukromí,“ dostal ze sebe trochu rozpačitě. Hermione ho však zarazila.

„Severusi? Nechceš zůstat?“

Tou otázkou ho vyvedla z míry, ale rozhodně si tu šanci nechtěl nechat ujít.

Když se o dvě hodiny později vracel do Bradavic, na tváři mu pohrával mírný úsměv a v hlavě si znovu a znovu přehrával slova, která mu Hermione řekla. Přestože jejich konverzace byla ze začátku hodně rozpačitá, nakonec se uvolnili a komunikovali spolu jakoby se neviděli jen několik dní a ne několik měsíců. Ještě toho dne se domluvili, že se pro ni Severus následující den staví a odvede si Hermionu i Selií konečně domů.

K tomu ale bylo nutné dohodnout se, kde jejich domov bude. Hermione nakonec souhlasila s tím, že Bradavice budou nejlepší, ale zároveň nechtěla přijít se Selií do nepřipraveného. Dohodli se tedy, že ona stráví několik dní ve svém londýnském bytě a Severus připraví své komnaty na jejich příchod.

Ted' už si to mířil s bezděčným úsměvem na rtech do svých komnat a ani na okamžik si nevzpomněl, že měl mít nějaké hodiny lektvarů pro pokročilé. Což se mu ale v následující chvíli nehezky vymstilo. Před vstupem do jeho komnat právě podupávala nervózní Minerva.

„Severusi,“ spustila v okamžiku, kdy ho zahlédla, „kde jste byl? Víte o tom, že na vás přes hodinu čekalo dvacet studentů a vy nikde!“

„Jací studenti?“ zatvářil se Severus naprosto nechápavě.

V tu chvíli pochopila i Minerva, že to není ironie, ale jeho opravdová nevědomost.

„Severusi, vy jste pil!“ osopila se na něj náhle, protože tohle chování jí k jejímu podřízenému nesesedělo.

„Ano, Minervo,“ udělal na ni utrápený obličej. „Jsem opilý láskou,“ dodal ještě a aniž by jeho nadřízená stačila cokoliv říct, zavřel za sebou dveře svých komnat.

Přesto, že z toho vybruslil vcelku Snapeovsky, Minerva z pochopitelných důvodů s jeho vysvětlením nebyla ani trochu spokojená. Poznal to podle bušení na dveře a zvýšeného hlasu.

„Severusi! Otevřete! Jestli jste pil, tak z toho budu nucena vyvodit nějaké důsledky. Pokud je to ve vašem volném čase, je mi to jedno, ale aby jste nasával v době, kdy máte učit nepřipadá v úvahu. Tak slyšíte mě, Severusi?!“

„Minervo,“ otevřel prudce dveře a okamžitě spustil. „Kdy vy se mi konečně přestanete plést do života? Ano, nestihl jsem hodinu, ale rozhodně to nebylo proto, že bych někde za rohem potají nasával. A navíc, můj nápad to nebyl, že budu mít v pátek od šesti večer vyučování. A nakonec – protože vím, že byste mi stejně nedala pokoj – byl jsem u Hermiony a své dcery. Dobrou noc!“ práskl ji už podruhé toho večera dveřmi před nosem.

Ale ani tentokrát to nevyvolalo kýžený efekt. Očividně to Minervu akorát povzbudilo.

„Severusi, to mi ale musíte vysvětlit,“ ozvalo se za dveřmi. „Chcete říct, že s Hermionou máte dítě? To je úžasné,“ rozplývala se za dveřmi. „Budu toho drobečka moci někdy vidět?“ ozvalo se ještě chvíli před tím, než Severus opět prudce otevřel dveře.

„Minervo, ujišťuji vás, že ano. A budete ho možná vídat víc než bude zdrávo. Budou tu totiž obě bydlet, a...“

„Ona je to holčička?“ vykřikla radostně Minerva.

Severus ignoroval její nadšení a dokončil původní myšlenku.

„A pozvánku na svatbu dostanete. A už mi, prosím, dejte pokoj!“

Minervina tvář se rozzářila, ale to už Severus vidět nemohl, protože ji toho dne potřetí a naposledy zavřel dveře před nosem.

9. Starý známý

„Hermiono?“ oslovil Severus svou ženu o několik dní později.

Ta zrovna procházela s knihou, kterou nesla vrátit do laboratoře, kolem jeho stolu. Využila blízkosti a zároveň šance a stoupla si za svého muže, jenž se věnoval opravě esejí.

„Potřebuješ něco?“ zapředla mu do ucha jen chvíli po tom, co položila své dlaně na jeho ramena a sklonila se k němu blíž.

Severus pod nečekaným dotekem na okamžik ztuhl, ale posléze se uvolnil natolik, že se pohodlně opřel do křesla a mírně zaklonil hlavu.

„Minerva mě požádala, abych ti řekl, že ta schůzka, na které by ses také měla objevit je už zítra. Začíná to v šest večer, ale bude stačit, když přijdeš až ke konci. Řekněme kolem sedmé.“

„Myslím, že mi nebude vadit být tam od začátku. Zajímá mě, co si zase vymyslela Frölová,“ odpověděla mu a dlaněmi sjela o trochu níž na jeho hrudník a svou tvář přitiskla na tu jeho.

Severus měl v tu chvíli pocit, že se v místnosti nějak rychle oteplilo. Nechtěl to ale dál zkoumat a užíval si blízkost své manželky. Ležérně si přehodil nohu přes nohu a odvětil:

„Dobře, takže se sejdem až ve sborovně, protože já zítra až do šesti učím. Půjdu rovnou tam. Ale teď bychom mohli,“ začal nenuceně a vzal její ruce do svých, za účelem přitáhnout si ji trochu blíž.

Přestože Hermiona tušila, co by mohli, nenechala ho domluvit.

„Nevím, co bychom mohli, ale vím, že já teď musím do práce. Mám noční, včera jsem ti to říkala. Vráťím se zítra kolem poledne,“ šeptala mu dál do ucha a s jistou radostí pozorovala, jak její muž mírně přivírá oči, jako by mu snad vyprávěla svá tajná postelová přání.

„Uvidíme se tedy zítra na poradě,“ dostal ze sebe jakmile se probral z lehkého transu, do kterého ho dostala Hermionina těsná blízkost. Bylo neuvěřitelné, jak na ni i po tolika letech reagovalo jeho tělo a mozek.

Hermiona se od něj odtáhla a zamířila do ložnice. Převlékla se do černých kalhot a bílého roláku. U dveří si pak z věšáku vzala ještě černý trenčkot.

„Bude ti zima,“ poznamenal její muž, když zaznamenal, že toho na sobě moc nemá.

„Nebude. Vezmu si taxík,“ usmála se na něj a místo toho, aby si to zamířila přímo ke krbu, rozešla se opět k němu.

„Pusu na rozloučenou nedostanu?“ zeptala se ho vyzývavě, když došla až k němu.

„Již delší dobu mi přijde, že o podobné praktiky jsi ztratila zájem,“ poznamenal Severus co možná nejhlostejněji. Nechtěl, aby na něm Hermiona poznala, jak moc ho její otázka potěšila.

„Nechtěj, abych tě začala podezírat z chybného úsudku,“ odvětila rozverně.

„Můj úsudek není nikdy chybný,“ odfrkl si.

„Tak to tě asi budu muset přesvědčit o opaku.“

Severus se rychle postavil, protože si vzpomněl na své několikrát pokusy o polibek, které Hermiona zarazila dřív, než vůbec mohly začít. A teď to vypadalo, že se do podobného pokusu pouští pro změnu ona. A on ho nemínil promarnit.

„Není nad pádné důkazy,“ pronesl a udělal krok směrem k ní.

Hermiona se rozpustila zasmála a chtěla ho obejít, aby mohla dojít ke krbu a odletaxovat se. Severus jí to ale nedovolil a jediným rychlým pohybem si ji přitáhl do náruče.

„Že bych měl přeci jen pravdu a ty nemáš zájem?“ dovolil si ji trochu škádlit, když věděl, že mu nemá kam utéci.

„Severusi, spěchám do práce.“

„A brání ti něco tam jít?“ ptal se naoko nechápavě a zcela ignoroval fakt, že je to on, kdo jí brání v odchodu.

„Dalo by se říci, že mi v tom brání asi metr osmdesát vysoký postarší muž s uhrančivýma očima.“

„Zajímavé, nikoho takového tu nevidím. Asi bych měl začít žárlit.“

„Víš to, že se dnes překonáváš v množství pokusů o vtip? Ale teď už mě vážně pusť. A než to uděláš, mohl by sis odpustit další mluvení a konečně mi dát tu pusu,“ zakřenila se na něj.

Severus se na ni samolibě usklíbl, protože věděl, že je právě v převaze a mohl by mluvit, jak dlouho by se mu chtělo. Ale rty jeho manželky byly momentálně mnohem lákavější, než nějaké slovní rozepře, i když nebyly míněny vážně.

Mírně sklonil hlavu a políbil Hermionu na rty. Hermiona mu polibek oplatila a dovolila mu ho prohloubit.

Severus si užíval ten báječný pocit, který ho zaplavoval pokaždé, když spojil své rty s jejími. Nechal se unést natolik, že si ani příliš neuvědomoval, jak jeho ruka sjíždí ze středu jejích zad o poznání níž. Jakmile Hermiona ucítila na svém pozadí jeho ruku, myslí jí projela vítězná myšlenka. Dnes se jí podařilo dosáhnout svého. I když vcelku neochotně, přesto se od něj odtrhla a posléze se vymanila z jeho sevření.

„To už by mohlo stačit, co ty na to?“ zeptala se ho s jiskřičkami v očích.

Dokonalou odpověď jí byl jeho zastřený pohled, který vyjadřoval něco úplně jiného, než co následně řekl.

„Ehm, samozřejmě. Uvidíme se zítra,“ dodal trochu chraplavým hlasem.

Hermiona se tedy konečně vydala ke krbu a nabrala si hrst letaxu. Vhodila ji do krbu a ještě než v něm mohla zmizet, naposledy se otočila na svého muže.

„A Severusi?“

„Hm?“ otočil se na ni.

„Máš tady rtěnku,“ naznačila kde všude se nachází její make-up na jeho tváři a se smíchem zmizela v krbu.

„Potvoro,“ zaznělo jí za zády, ale přes hučení plamenů to už nemohla slyšet.

Následující den se Hermiona z práce dostala později, než předpokládala, ale přesto si neodpustila osvěžující koupel. Vyspat se na schůzku by z časových důvodů nebylo možné, ale odpočinek ve vaně si odepřít nechtěla.

Byla velmi zvědavá, s čím zase přijde ta nána Frölová. Ona ani Severus jí od jisté doby nevěřili ani datum, ale přesto se museli přesvědčit, zda jí opravdu Selie neřekla něco ošklivého. Dceru už od malinka vychovávali k pravdomluvnosti a ačkoliv byla někdy divoká a drzá, byla to v podstatě velmi hodná dívka, která si i přes notnou dávku ironie, kterou zdědila po svém otci, získala mnoho přátel. Jakmile s ní tedy její rodiče otevřeli rozhovor na téma: Co jsi zase vyvedla před Frölovou, věděli, že ať jim řekne co jim řekne, nebude jim lhát. A oni se na ni nebudou zlobit.

Hermiona i Severus se toho trochu obávali, ale nakonec ze Selie vypadlo, že ji jen označila za cosi jako fuchtli a odešla z její hodiny, aniž by o to byla požádaná. A navíc to celé bylo značně zdramatizované,

protože Frölová předpověděla Selii, že se její rodiče v nejbližší době po velké hádce rozejdou. Což si samozřejmě Selie nenechala líbit.

Když tedy Severus a Hermiona věděli, čeho se bude týkat následující stížnost, byli oba v klidu a Severus si nedělal nejmenší starosti s tím, že by snad svou dceru na poradě neobhájil. Hermiona mu za to byla hodně vděčná, protože pouštět se do rozhovoru s tou ženskou bylo to poslední po čem by toužila.

Jakmile se lehce po páté hodině odpolední naložila Hermiona do vany, začala uvažovat o tom, co se odehrálo těsně před jejím včerejším odchodem do práce.

Jednoduše spolu flirtovali. Skoro jako za starých časů, usmála se té představě. A podle jejího skromného názoru měla dojem, že se to nelíbilo jen jí. A přestože do práce toho dne nijak zvlášť nespěchala, nechtěla, aby to skončilo ještě dříve než by to zase stihlo začít, jak jí předpověděla Paula. Byla ochotná pro záchranu jejich vztahu udělat cokoliv a přestože se to mohlo zdát jako banalita, byla kvůli tomu rozhodnutá i počkat.

Zamyslela se natolik, že přestala mít pojem o čase. Uvědomila si to, až když uslyšela z ložnice zvuk budíku, který raději nařídila pro případ, že by snad ve vaně usnula.

Jakmile ze sebe smyla veškerou pěnu a usušila se do osušky, oblékla si spodní prádlo. Pak nastala otázka, jak se obléci. Netušila jestli tyhle schůzky bývají formálnějšího charakteru a od Severuse se to jen stěží mohla dozvědět. Za prvé, protože tu nebyl a za druhé on stejně chodil stále ve stylově stejném hábitu, takže by jí k tomu asi nic moc neřekl.

Ale pak si vzpomněla, že Minerva říkala něco o novém profesorovi formulí. Takže to bude jeho první schůzka. Všichni ho budou vítat, a proto by bylo lepší mít na sobě něco malinko formálnějšího. A navíc se rozhodla Severuse trochu potěšit a vyndala z šatníku černou sukni nad kolena a saténovou černou halenku s perleťovými knoflíčky. Vlasy nechala rozpuštěné. Od ranní úpravy, kdy je žehličkou na vlasy v práci lehce narovnávala se ještě nestačily stočit úplně a zformovaly se jen do velkých vln. Kolem krku si pak připnula řetízek, který jí Severus koupil, když ho doslova dovlekla na svatební cestu. Byly tam jen několik hodin a Hermiona při první procházce objevila zapadlé zlatnictví, kam pak ještě několikrát zašla obdivovat jednoduchý náhrdelník z bílého zlata.

Neměla nejmenší tušení, že Severus něco zpozoroval, protože pokaždé, když ona se utrhla na chvíli na okukování toho krásného šperku, on zmizel do nejbližšího knihkupectví. Její překvapení proto bylo o poznání větší, když jí po příletu domů (přemluvit ho k letu letadlem dodnes pokládala za jeden z největších úspěchů, kterých kdy dosáhla) onen šperk dal.

Jakmile byla hotová, prohlédla se v zrcadle. A byla se svým obrazem vcelku spokojená. Nakonec se obula do černých lodiček a konečně se vydala směr sborovna.

„Ahoj mami, vy někam s tátou jdete?“ vybafla na ni Selie, která se právě vracela s několika spolužáky z knihovny.

„Dobrý den, paní Snapeová,“ ozvali se sborově.

Hermiona se mile usmála.

„Vám taky,“ popřála jim a obrátila se na Selii, která kamarádům pokynula, aby šli napřed.

„Ahoj Sel. Proč bychom měli někam chodit?“ ptala se trochu rozpačitě.

„Mami, viděla jsi se v zrcadle? Vypadáš naprosto báječně. Tak kam teda jdeš?“

„Báječně? Po noční? Díky za kompliment. Učitelé dnes mají poradou a profesorka McGonagallová chtěla, abych se připojila. A než se zeptáš, tak vím proč. Chce nás oficiálně pozvat na oslavu svých narozenin.“

„Tak to jo. Nebudu tě zdržovat, ale vážně ti to štěkne. Táta bude slintat,“ mrkla na ni její dcera a rozeběhla se, aby dohnala své spolužáky.

Hermiona se nad výrazem své dcery usmála, ale lhala by, kdyby tvrdila, že ji pochvala nepotěšila.

„Ale ale, není to naše malá šprtka Grangerová?“ ozvalo se jí za zády, když už byla skoro u sborovny. Ani se nemusela otáčet, aby identifikovala původce té jízlivé věty. Hlas jednoho ze svých bývalých spolužáků a zástupce Zmijozelu, který se jí hodně naurážel by poznala i po sto letech.

„Ale zase tak malá už není. Koukám, vyrostla z tebe pěkná ženská, Grangerová.“

„Malfoyi, z tebe je hulvát pořád stejný. Ty už z toho asi nevyrosteš, vid?“

„Škoda, že mi Minerva neřekla, když mě sem lákala, že tady taky pracuje takové šťavnaté masíčko.“

Neváhal bych tak dlouho,“ zasmál se Malfoy svému vlastnímu vtipu.

„Nemohla ti to říct, protože tu nepracuji.“

„A co tady teda děláš? Knihovnici?“ bavil se muž naproti ní dál.

„Ubohý ještě víc než jindy,“ podotkla Hermiona. „A tu Grangerovou si můžeš strčit za klobouk, protože...“

„Á, vidím, že už jste se potkali. Představovat vás asi nemusím. Očividně jste se oba poznali bez problémů,“ přerušila příchodí Minerva Hermionu zrovna v okamžiku, kdy chtěla Dracoovi oznámit, že už je delší dobu Snapeová.

„Hermiono, Draco, pojďte, prosím, dál,“ pozvala je ředitelka do sborovny, kde už byla většina bradavických profesorů. Jak ale Hermiona zaznamenala, Severus ještě nedorazil.

Vybrala si křeslo u krbu, ze kterého měla slušný přehled o dění v místnosti, hlavně tedy u velkého stolu, určeného pro příležitosti, jako byla tato. Všimla si, jak se na ni nechápavě podíval Draco, ale to už si hověla v pohodlném křesle s šálkem zeleného čaje v ruce. Pohled mu oplatila a snažila se jím vyjádřit něco ve smyslu: Já ti to říkala, že tady nepracuji.

Minerva začátek nijak zvlášť neprotahovala a hned chtěla přejít k uvítací řeči. Jediné, co ale stihla bylo pořádně se nadechnout a byla okamžitě přerušena příchodem poslední chybějící osoby. Severusem.

Ten jen pokynul ředitelce a zkoumavým pohledem přelétl sborovnu. Když našel to, respektive toho, koho hledal, vyslal Hermioniným směrem mírné zvlnění koutků, o kterém věděli jen oni dva, že je úsměvem. Zároveň si i ji přejel zkoumavým pohledem. A Hermiona mohla s potěšením konstatovat, že se mu zajiskřilo v očích, když ji hodnotil.

„Takže už jsme opravdu všichni. Severusi, prosím, posadte se, ať můžeme začít.“

Severus si sedl na poslední volné místo, a i když to bylo mezi Vnitřním okem a Poppy, byl za něj rád, protože odtud měl perfektní výhled do křesla u krbu.

„Všichni už jste si asi všimli nové tváře v našem kolektivu,“ pokračovala ředitelka a Severus až teď pořádně zaregistroval blondáka sedícího křížem naproti němu.

Takže tohle je to překvapení v podobě nového profesora Kouzelných formulí, došla mu vzápětí nedávná slova Minervy.

„Někteří tohoto muže jistě znají, ale jsou i tací, kteří ještě neměli tu čest. Dovolte mi tedy, představit vám profesora Draca Malfoye. Necelých deset let učil v Kruvalu Kouzelné formule a nedávno se mi podařilo ho chvíli přemlouvat, aby stejný předmět vyučoval v Bradavicích. A měla jsem štěstí, přijal mou nabídku.“

Malfoy se samolibě ušklíbl, ale naprosto vychovaně vstal, mírně se uklonil a dodal:

„Moc mě těší, že budu opět v Bradavicích ve společnosti tak skvělých kolegů.“

Severus se nad jeho teatrálností jen ušklíbl, ale většina mu to zbaštila. Jak si tam mohl všimnout, Frölová z něj byla naprosto unešená. Dal by ruku do ohně za to, že bude její příští kořistí.

Schůzka probíhala vcelku poklidně. Nový profesor se sžíval s prostředím a novými věcmi rychle a Severus si téměř celou dobu krátil chvíli pokukováním po manželce. Jak tam tak seděla u toho krbu, s nohou přehozenou přes druhou a šálkem v ruce, vypadala naprosto perfektně a v celé té šaškárně působila naprosto nepatříčně.

„Tak to bychom měli snad všechno. Snad jen – Silvie, vy jste, myslím, chtěla probrat chování jisté žákyně,“ připomenula Minerva.

Frölová jen neochotně odvracela vyzývavý pohled z Dracoovi dokonalé tváře.

„Ano, Minervo. Mám stížnost na jednu studentku. Její chování se stále zhoršuje a je čím dál více drzejší.“

„A můžete nám, Silvie, říci o koho se jedná konkrétně?“ požádala ji zdvořile Minerva.

„Myslím, že všichni víme, o kom je řeč,“ odsekla jedovatě.

„Ne všichni s tou dívkou mají takové problémy jako vy, takže si nejsem jistá, že úplně všichni tuší kdo to je.“

„Minervo, je to nutné? Každý ví, že mám na mysli Selii Snapeovou,“ vyprskla Frölová.

V tu chvíli vyprskl i někdo jiný. A nikoho asi nepřekvapí, že tou osobou byl nový bradavický profesor. Ke své smůle se Draco při vzniklém konfliktu začal nalévat čajem a diskuzi sledoval jen na jedno ucho. Jakmile ale zaznělo jméno studentky, které byla předmětem zvýšených hlasů, měl co dělat, aby se neudusil. Jakmile dostal svůj kašel pod kontrolu, se zrudlými tvářemi od dušení se podíval na Severuse. Ten mu pohled opětoval s typicky zvednutým obočím. Malfoyovi to stačilo k tomu, aby pochopil, že zmíněná studentka je opravdu dcerou jeho bývalého profesora.

„Selie,“ obrátila pozornost na sebe opět Frölová, „mě nazvala fuchtlí a to jen pro to, že jsem jí řekla něco z budoucnosti.“

Severus se pohodlně opřel a obrátil svůj zrak na kolegyni.

„Profesorko, nemyslíte, že k tomu měla důvod?“ prohodil nedbale.

„Tím myslíte co?“ vyštěkla.

„Tím myslím to, že moje dcera není zvyklá lhát. Vychovali jsme ji s manželkou,“ svůj pohled stočil k Dracovi, aby se ujistil, zda se opět nedusí. Ten se už jen mírně zakuckal, proto Severus považoval za vhodné pokračovat, „tak, aby se nenechala tahat za nos. Vy jste jí schválně vyložila věštbu ze šestnáctkové soustavy chybně, proto se nedivte, že vyjádřila svůj názor.“

„Takže vy jí to ještě schvalujete? Takové chování studenta k profesorovi je nepřístupné!“

„Neschvaluji, ale nebudu ji trestat za to, že řekla něco pravdivého.“

„Takže si také myslíte, že jsem fuchtle?“ rozkřikla se už frustrovaná Frölová.

„To jste řekla vy,“ pokrčil rameny Severus.

„Ale to je... to je,“ koktala Frölová.

„Profesorko, přestaňte se k mé dceři chovat jinak než k ostatním studentům a já vám zaručuji, že se upraví i její přístup k vám,“ promluvil ještě Severus a považoval tím věc za uzavřenou.

Silvie Frölová už nic neřekla. Ublíženě mlčela, ale v duchu mu slibovala pomstu.

„Minervo, myslím, že teď už je to opravdu všechno. Co myslíte?“ otočil se Severus do čela stolu na svou nadřízenou.

„Ano, Severusi, nepochybně. Snad jen, abych nezapomněla. Všichni jste srdečně zváni na oslavu mých narozenin. Doufám, že opravdu dorazíte všichni. Stovku oslaví člověk jen jednou za život,“ zasmála se ředitelka. „Pozvánky vám ještě přijdou po sovách. Tímto považuji tedy dnešní schůzi za uzavřenou, přeji vám dobrou noc,“ popřála svým kolegům a mezi prvními opustila místnost.

Draco se okamžitě po jejím odchodu vydal k Silvii. Domníval se, že Severus i ta vlezlá Grangerová jsou už dávno pryč, proto se vcelku bez okolků hlasitě zeptal:

„Silvie? Mohu vám tak říkat, že ano? Můžete mi říci, zda se mi to opravdu nezdálo a ten sklepní netopýr je vážně ženatý?“

Oslovená se na něj otočila a svůdně usmála.

„Pokud já vám smím říkat Draco,“ mrkla na něj. „Ano, už to tak asi bude. Vy ho zná...“ nedokončila.

Za Dracovými zády se vynořil Severus, o kterém ani jeden neměl do teď tušení, že je ještě ve sborovně. Frölová okamžitě ztuhla, sklopila pohled a s tichým pozdravem mířeným k Dracovi vyklidila bojiště.

„Draco, Draco, copak by bylo o tolik těžší se na to samé zeptat toho sklepního netopýra?“

„Ale Severusi, však víš, jen mě to překvapilo. Člověk se vrátí do Anglie po šestnácti letech a co nezjistí?! Snape má dítě a dokonce je ženatý. Nečekal bych, že zrovna ty se necháš navlíct do takového neštěstí. To musela být pěkná fúrie, co tě do toho dostala. Mám pravdu?“ afektovaně šťouchl do Severuse ve snaze si ho usmířit.

Severus se tvářil pořád stejně a očividně se v nejbližší chvíli nemínil bavit na účet své ženy. Zato ale řekl něco, co si mezi šesti očima mohl dovolit. I kdyby se to pak Malfoy pokoušel někomu vyzvonit, nikdo by mu nevěřil, že Snape je schopný vyslovit něco podobného.

„Miláčku, myslím, že bychom měli jít. S panem Malfoyem dnes už asi rozumná řeč nebude,“ natáhl ruku ke své ženě, která již delší dobu stála za Dracovými zády.

Hermiona ji bez váhání přijala a přivinula se do Severusovy náruče. Pohledem na Malfoye se pak bavili ti dva ještě hodně dlouho poté. Ten totiž nevěřicně pootevřel pusu a vydal ze sebe podivný zvuk, podobný tomu, který vydávají tokající tetřevi.

„Já ti říkala, Malfoyi, že oslovovat mě Grangerová již není moc aktuální. Jsem totiž už šestnáct let šťastně Snapeová. Dobrou noc,“ věnovala mu shovívavý úsměv a stále uhnížděná v manželově náruči opustila sborovnu.

„Co to do tebe vjelo?“ zeptala se ho hned za rohem se smíchem.

„Nemohl jsem si pomoci,“ odvětil ji Severus.

„Nemyslím to divadlo. Myslím to oslovení? To patřilo k tomu, nebo jsi to myslel vážně?“ dorážela na něj.

„Dnes ti to sluší,“ odvětil ji, aniž by se vůbec snažil maskovat změnu tématu.

„Zase se vytáčíš,“ zasmála se.

„Nevytáčím, jen konstatuji.“

„Jsi strašný.“

„Nápodobně,“ oponoval jí.

Než však stačila Hermiona něco rychle říci na svou obhajobu, uvěznil její rty v polibku.

10. "TO" 2 aneb Táta v akci (flashback)

„Severusi, opravdu rád jsem vás poznal. A jsem rád, že už je Hermiona konečně šťastná, ale zároveň mě mrzí, že si ji odvádíte zpátky do Londýna,“ posteskl si ředitel plymouthské nemocnice.

„Thomasi, určitě se někdy přijedu podívat. Plymouth není zase tak daleko. A nebo k nám někdy můžeš přijet na víkend s manželkou. Byli bychom rádi, vid', Severusi?“

„Samozřejmě,“ snažil se Severus reagovat co nejzdvořileji.

„Tak ať se vám daří,“ řekl ještě Thomas mladé dvojci a otočil se k návratu do budovy.

Oba mu souhlasně odpověděli na pozdrav a rozešli se k zaparkovanému taxíku.

„Hermiono, opravdu tam chceš jít se Selii? Klidně bych se tam mohl zastavit sám, vzít tvé věci a...“

„Severusi, musím té ženské ještě zaplatit. A ano, chci tam jít. A pokud mě doprovodíš, budu moc ráda,“ usmála se na něj Hermiona a chytila ho za volnou ruku. V druhé totiž nesl sedačku s miminkem, které si ničeho nevšímalo a pohodlně spinkalo.

Severuse ta blízkost a spontánnost, která z toho doteku vycházela, překvapila. Myslel si, že opětovné sbližování s Hermionou nebude nic jednoduchého.

Ruku jí povzbudivě stiskl, aby tak vyjádřil svou přítomnost po jejím boku a následně ji pustil, aby jí mohl otevřít dveře od taxíku.

„Queen's street 68,“ oznámila Hermiona taxikáři a o několik minut později mu již děkovala a podávala příslušný obnos peněz.

„Asi bych tě měla upozornit, Severusi. Moje bytná není zrovna příjemná a...“

A co už nestihla dopovědět, protože se z vchodových dveří vyhrnula jako velká voda zmiňovaná bytná.

„Tak to jsme si nedomluvily, slečinko. Nejen, že sem chodíte jako do houslí, ale navíc ste se mi neuráčila za poslední měsíc zaplatit. Jestli mi okamžitě nezaplatíte, dám vás k soudu. Taková pakáž,“ remcala dál bytná.

Hermiona si vzdychla.

„Určitě jste si všimla, že jsem byla těhotná. A důvod mé nepřítomnosti byl zapříčiněn překvapivě porodem, takže mě, prosím, neosočujte z toho, že jsem vás chtěla podvést, nebo cokoliv jiného. Přišla jsem vám zaplatit.“

„A to dítě máte kde? Co?“ vypískla majitelka domu hlasitě, čímž se jí, jak zaznamenal Severus stojící za Hermioninými zády, podařilo vzbudit Selii.

„To dítě momentálně drží můj manžel,“ odsekla jí Hermiona bez rozmyslu, protože jí jednání té babizny začínalo jít na nervy. A její dceři asi taky, protože se hlasitě rozplakala.

„Fuj, to jsem se lekla! Dejte to pryč a uklidněte si to,“ rozčilovala se bytná.

„TO je moje dítě. Ne žádné to,“ zasyčel té babě Severus do obličeje.

„Ahá, a vy si jako myslíte, že se vás leknu jo? To se, chlapečku, šeredně pleteš,“ vmetla mu ta ženská bez rozpaků do tváře.

Severus se musel hodně ovládat, aby jí v ten moment neskočil po krku. Jediné co ho trochu brzdilo byla sedačka se Selii, kterou držel v ruce. Ale rozhodně se nenechal jen tak odbýt. Pozorně se té ženské zadíval do očí a ...

„Být vámi, tak okamžitě změním své chování, mohlo by se totiž stát, že byste si čistě náhodou nasypala ze své plechovky, kterou máte v druhé policičce v kuchyni ne kávu, ale nějaký příjemný jed. Dejme tomu arsen? A nebo by se mohlo stát, že by vám náhodou spadla do postele svíčka, kterou si svítíte, protože jste držgrešle!“ vybafl na ni ještě.

„Co si to... Jak víte, že...,“ koktala bytná a naprosto nechápala, kde mohl ten cizí chlap vzít tak podrobné informace z jejího života.

„A teď, když dovolíte, naposledy zajdeme do pronajatého bytu, zaplatíme a v klidu odejdeme, aniž bychom museli znovu poslouchat ten váš ječák. Souhlasíte?“ zeptal se ještě naprosto nenuceně, tak jak to uměl jen on.

Majitelka domu jen zaskočeně kývala a s otevřenou pusou a hlavou plnou zmatených myšlenek pozorovala, jak mladá rodinka vychází schody do patra.

„Děkuji ti, Severusi,“ promluvila Hermiona v okamžiku, kdy zavřela dveře od bytu, který si pronajímala.

„Nerozumím,“ zatvářil se Severus nechápavě a položil sedačku s uplakaným dítětem na postel. A to jen proto, aby z ní mohl Selii vyndat a pochovat.

Jak sám zjišťoval, s rolí otce se sžíval neuvěřitelně rychle. A přestože to mimino neustále slintalo, brečelo, nebo kdo ví co ještě, co zatím nestačil poznat, byl z něj naprosto unešený. Donekonečna si připomínal, že on by své city neměl tolik projevovat. Nadával si a v duchu přemýšlel, kolik jeho studentů by z něj mělo alespoň minimální respekt poté, co by ho viděli chovat dobrovolně dítě v náruči. Tok jeho myšlenek však pro tentokrát přerušila Hermiona.

„Mám na mysli to, jak jsi se nás zastal,“ promluvila a rozešla se k němu.

„Hermiono, myslím, že je na místě, když bráním svou budoucí ženu a dceru.“

„Ano, ale jiný muž...“

„Já nejsem jiný muž. Jsem připraven se o tebe i malou bít, kdyby to bylo nutné. Už tě nikdy nechci ztratit,“ řekl na hlas svou nejhorší obavu. A přestože se mu svým způsobem ulevilo, měl pocit, že až příliš odhalil své city. Hermiona však jeho obavy okamžitě vyvrátila.

„Neztratíš,“ pronesla šeptem a přes Selii v jeho náruči se k němu natáhla, aby ho mohla políbit.

Než se jí však podařilo uskutečnit původní záměr, dítě se opět rozplakalo.

„Asi trochu žálí,“ podotkla Hermiona s milým úsměvem a vzala si Selii k sobě. „A bude mít nejspíš hlad.“

„Nic se neděje. Zmenším tvé věci a dám je dohromady. Mohl bych je přemístit rovnou k tobě do londýnského bytu.“

„To by bylo skvělé,“ odušila Hermiona a i s malou se pohodlněji uvelebila na posteli.

Jakmile bylo vše hotovo, veškeré věci přemístěny do Londýna, malá Selie nakrmena a peníze bytné odevzdány, vyvstal poslední, přesto však poměrně zásadní problém. Zvládne Selie přemístění?

„Hermiono, nejsi ještě dost silná, abys absolvovala asistované přemístění s novorozencem. Je nutné, aby někdo vstřel veškeré pocity za Selii a tebe to udělat nenechám,“ opakoval poněkolkáté Severus.

„Severusi, já to zvládnou,“ oponovala mu. Také poněkolkáté.

„Řekl jsem ne, a nehodlám se o tom víc bavit. Přenesu vás obě.“

Pohodlněji uchopil Selii, která mu teď hlavičkou spokojeně spočívala na rameni a druhou ruku natáhl k Hermioně.

„Neboj, zvládne to,“ kývl nepatrně na stranu na jejich dceru a pevně chytil Hermioninu ruku.

Oba ucítili známý pocit stažených vnitřností, ale Severus dělal co mohl, aby veškeré nepříjemné pocity vstřebal za ženu i dítě. Jakmile se všichni ocitli v Hermionině londýnském bytě, oba dospělí nabrali dojem, že se to Severusovi zcela podařilo a Selie si ničeho výraznějšího nevšla.

Omyl byl však pravdou. Sice několik vteřin nejevila žádné negativní následky svého prvního přemístění, ale očividně zapůsobilo nedávné krmení. Zničeho nic zbledla a posléze se zaťatýma pěstičkama poblíčkala Severusovi rameno.

Její otec se snažil zachovat vážnou tvář, ale jakmile se mu pod nos dostal charakteristický zápach, měl co dělat, aby si ze své dcery nevzal příklad.

„Hermiono, mohla bys-“ podával Selii přítelkyni. Načež si bleskurychle vyčistil hůlkou plášť a následně i malou Selii.

„Myslím, že toho dnes na vás obě bylo až až. Měla by sis odpočinout Hermiono. Vráťím se do Bradavic a začnu to tam připravovat na váš příchod.“

„Severusi, nemohl bys zůstat? Alespoň chvíli,“ upřela na něj prosebná kukadla jeho budoucí žena a on věděl, že tomuhle pohledu nikdy nebude moci nic upřít.

„Dobře, ale pod podmínkou, že zalezeš do postele a budeš spát. Já se zatím pokusím uspat Selii.“

Hermiona se rozesmála.

„Jsi si jistý, že se do toho chceš pouštět?“ ptala se ho se smíchem.

„Zvládnou třicet rozjívěných trollů, jedno dítě nebude problém,“ prohlásil sebevědomě a odebral se k postýlce, která už stála připravená vedle Hermioniny postele.

Opatrně do ní Selii uložil a vzal do ruky plyšového medvídka. Jeho dcera na něj koukala značně nevěřičně. Vždycky ji uspávaly sestřičky v bílém a teď se nad ní najednou sklání něco obrovského a černého. Jakmile se ruka toho tvora přiblížila, Selie toho dne již poněkolkáté spustila křik.

Severus se v tu chvíli skoro lekl. Tak silný hlas od takového drobka nečekal. Zahodil plyšáka do rohu postýlky a rychle uvažoval, co dál. Pokud si má Hermiona odpočinout, to dítě musí být ticho. A aby bylo ticho, on musí něco podniknout. Ale co?

Zoufale se rozhlížel po pokoji ve snaze najít něco, čím by toho tvorečka mohl zaměstnat nebo zabavit, že si ani nevšiml pobaveného úsměvu, s jakým ho sledovala Hermiona z postele.

Hlas jeho dcery jakoby snad ještě víc nabíral na síle. Severus se skoro zpotil, jak horečně přemýšlel. A protože teplo začínalo působit, v rychlosti ze sebe shodil černý kabátec a rukávy bílé košile vyhrnul k loktům. Skoro zoufale si prohrábl rukou vlasy.

To už ale řev z postýlky slábl, protože Selie zaregistrovala známou bílou plochu a malinko se uklidnila. Severus si v tu chvíli oddychl a gratuloval si k malému velkému vítězství. Ne však na dlouho.

Jakmile přistoupil opět k postýlce, zaznamenal, že jeho dcera podivně změnila barvu z (ano musel to uznat) dětsky růžové na granátově rudou. Celé to bylo doprovázeno zaťatýma pěstičkama a "podivnými" zvuky vycházejícími překvapivě také z postýlky.

Severus zbystřil.

Naslouchal oněm zvukům a nemohl je zatím zcela identifikovat.

Ale ani nemusel. Během chvíle mu bylo vše jasné.

To se totiž ozval jeden opravdu povedený zvuk, který on určil bezpochyby jako pohyb ve střevech toho tvorečka. Tento zvuk byl následován sérií dalších, uchu nelahodících počínů a byl klid.

Tedy klid. Jak se to vezme.

Malá Selie se zatvářila navýsost spokojeně. Povolila zaťaté pěstičky a navrátila se jí původní barva. Hermiona zkroucená na posteli mohla jen stěžít předstírat dál spánek, když se chvěla v záchvatu zadržovaného smíchu při pohledu na otce své dcery.

Ten totiž očividně pochopil počín své dcery, ale jaksi nevěděl, jak ho řešit. Nevěřicně zíral na mimino, s výrazem naprostého překvapení a rozčarování. Jeho pohled, kdyby mohl promluvit, jistě by se ozvalo něco ve smyslu: Jak jsi mi to mohla udělat?!

Pohled naštěstí mluvit nemohl. Zato mohl mluvit Severus a hned se o to pokusil.

„Ona se asi-“ zasekl se. Přestože začal vcelku srozumitelně, najednou nevěděl, jak dál. Jak ksakru pojmenovat "to"?

Hermiona se mezitím stačila malinko uklidnit a začala se zvedat z postele.

„To je dobré, Severusi. Přebalím ji.“

„Přebalíš?“ zeptal se inteligentně.

Hermiona nadzvedla obočí ve známém gestu. Kde jen ho už viděl?

„Myslím tím, že jí vyměním plínky,“ promluvila podruhé a tentokrát s přesnou výslovností a důrazem na každé slovo.

Připadal si jako totální idiot.

Věděl, že by měl říct ať leží, že je jistě unavená, že „to“ udělá sám, ale jaksi nemohl. Nebylo to v jeho momentálních silách. Vždyť neměl ani tušení, jak se „to“ dělá!

„Ehm, ano. To bude asi nejlepší,“ dostal ze sebe trochu přiškrceným hlasem, přesto však věru diplomaticky.

Hermiona se kolem něj prosmýkla a už brala Seliu opatrně z postýlky. Jak si záhy uvědomila, ještě neměla k dispozici přebalovací plochu. Severus sice všechny její a vlastně i dětské věci, které za poslední měsíce v Plymouthu koupila, přenesl do jejího londýnského bytu, ale nemohla po něm chtít, aby vybalil přebalovací pultík a připravil vše ostatní na události podobné této.

„Severusi, mohl bys mi prosím podat ten přebalovací pultík?“ požádala ho a neurčitě kývla k místu, kde doufala, že se ona věc nachází.

„Cože?“ otázal se opět chytře. Toho dne již po-. Ne, raději snad ani nepočítat...

„Takové to gumové lehátko s vyvýšenými okraji. Je růžové a jsou na něm berušky,“ snažila se upřesnit Hermiona.

Severus se okamžitě začal rozhlížet kolem sebe a až poté mu došla Hermionina slova.

Růžové?! Berušky?!

Ještě že bude v následujícím týdnu zařizovat pokoje na příchod své rodiny. Umínil si, že se to cosi pokusí sehnat pokud možno v jiné, decentnější verzi. Jakmile ukončil tyto myšlenkové pochody, opravdu zahlédl něco nechutně růžového na jedné ze židlí. Vítězně se k tomu vydal a se samolibým výrazem ve tváři přinesl Hermioně.

„Fajn, dej, prosím tě, na postel čistou plínku a polož to na to,“ požádala ho dále.

Tentokrát se tak zaskočeně nezatvářil, protože něco, co by mohlo odpovídat popisu už někde viděl. Vzpomenout si pak byla otázka vteřiny. Udělal, co mu Hermiona řekla a ustoupil do pozadí.

Chvilku se nic nedělo. Tedy dělo, ale přes Hermionu nevěděl co. Ale čeho si stačil všimnout naprosto přesně byla Hermionina zadní část těla. Kdyby tak jen tušila, jak jí ty černé splývací kalhoty sluší.

Než se však stačil zamyslet a zasnít podrobněji, byl opět vyrušen.

„Mohl bys to vyhodit? Děkuji.“ Byl mu do ruky strčen jakýsi balíček.

No, balíček. Bylo to teplé, tvar neurčitý a vcelku těžké. Kde to tak najednou mohla Hermiona vzít? Podíval se až do chvíle, kdy mu naprosto přesně secvakly potřebné spoje a on si uvědomil, cože to tak znalecky hodnotí ve své ruce.

Rychle, opravdu velmi rychle se rozešel do kuchyně, kde si pamatoval umístění odpadkového koše ještě z doby, kdy se o něj málem přerazil.

Našel ho tam a úlevně si oddychl, když „to“ hodil do jeho hlubin. Následně zamířil do koupelny, kde si pečlivě umyl ruce a navrátil se zpět do ložnice.

Tak nějak doufal, že by pro dnešek mohlo být podobných překvapení už dost. Jeho přání byla vyslyšena.

Vrátil se v okamžiku, kdy Hermione ukládala dítě opět do postýlky. Malá se teď tvářila více než spokojeně. Zívla si a potom unaveně zavřela kukadla. Taky toho dnes na ni bylo příliš.

„Teď už bude spát,“ otočila se Hermione na Severuse a usmála se na něj.

„A ty bys měla jít taky,“ odvětil jí výchovným tónem.

„Půjdu se umýt a pak slibuji, že se taky zahrabu pod deku.“

„Počkám tady, kdyby se náhodou probudila.“

„Fajn, klidně se taky natáhni,“ prohodila ještě a zmizela i s ručníkem v jedné a zářivě žlutým župánkem, který evokoval tolik vzpomínek, v druhé ruce do koupelny.

Severus překvapivě poslechl. Měl toho dnes také plné zuby, proto si pohodlně sedl na postel a opřel se.

Zaposlouchal se do klidného dechu své dcery a v příslibu odpočinku přivřel oči. Byl připraven kdykoliv se probrat z letargie, kdyby zaslechl byť jen hlasitější vzdychnutí z postýlky. Jeho předsevzetí však skončilo snad ještě dříve než začalo.

Když se totiž Hermione vrátila z koupelny, našla Severuse i Selii zkroucené do podivných, přesto však podobných si poloh. Oba klidně oddychovali a nevěděli o okolním světě.

11. Hrdličky

It's kind of fun to do the impossible.

Je docela zábavné dělat nemožné.

- Walt Disney -

Jakmile se toho večera dostali ze sborovny do svých komnat ve sklepení, Hermione zmizela v koupelně a Severus zasedl k hromadě esejí na svém stole. Bylo celkem brzy, ale Hermione byla po noční směně naprosto vyčerpaná a to on respektoval. Věděl, že po takových směnách jde jeho žena okamžitě spát, takže si ani nečinil nějaké naděje, že by dnes mohli spát oba ve stejnou chvíli. A pokud možno spolu.

Nečekal, že se ještě objeví v obývacím pokoji, proto ho mírně zaskočilo, když vyšla z krátké chodby, která vedla k jejich ložnici, v ještě kratší noční košilce.

„Děje se něco?“ zeptal se jen jakoby mimochodem a snažil se moc nevnímat její odhalené nohy, když si natočila křeslo u krbu jeho směrem, sedla si do něj a smyslně přehodila nohu přes nohu.

„Nevím, nemám z Draca dobrý pocit,“ řekla bez okolků to, co ji trápilo od chvíle, kdy zjistila kdo nastoupí na místo profesora Kratiknota.

„Domníváš se, že v něm stále přetrvává nevraživost vůči kouzelníkům mudlovského původu?“ zeptal se, zanechal opravování a po jejím způsobu si natočil své křeslo u stolu jejím směrem a též si ležérně přehodil nohu přes nohu.

„O tom nechci spekulovat. Určitě v něm podobné myšlenky přetrvávají, ale nemyslím si, že by je byl schopný ventilovat jako to dělával za dob našich studií. Jen-“ odmlčela se a hledala ta správná slova.

„Jen co?“ snažil se jí pomoci Severus.

„Mám obavy o Selii,“ řekla to, co ji trápilo nejvíc.

„V jakém smyslu?“

„Víš, Draco byl očividně překvapený, že máš dceru. Ale to co se odrazilo v jeho očích, když se dozvěděl, že jsem tvoje žena bylo... Prostě mám strach, aby nechtěl nějakým způsobem dojít k zadostičinění a nepoužil na jako prostředek Selii.“

„Hermiono, toho se neobávej. Draco se hodně změnil. Nemůžeš o tom vědět tolik věcí, protože ty jsi po válce v poměrně krátké době opustila kouzelnický svět. Já jsem s ním byl několikrát v kontaktu. Mluvili jsme o všem možném. On mi dokonce dohazoval nějaké známé, které mě opěvovali jako válečného hrdinu. Ale myslím, že to bylo myšleno spíše jako jeho hloupé žerty, kterými se většinou baví jen on sám. Když jsme se před sedmnácti lety viděli naposledy, předvídal mi, že zůstanu starý, nepoužitelný v ústavu pro senilní kouzelníky sám, bez někoho, kdo by o mě jevil zájem. V podstatě jsem si to myslel taky, ale jak jistě víš, ten výbuch a následně tvoje léčení v nemocnici mi lehce převrátili život naruby. Draco byl jen

překvapený. Nic víc, nic míň. Nemyslím si, že by mě, nebo snad tobě dělal potíže a ještě ke všemu přes Selii. Musí mu být jasné, že bych tomu asi jen tan nečinně nepříhlížel," dokončil své úvahy.

„Říkáš lehce převrátili?“ rozesmála se.

Při pohledu na její rozesmátou tvář se ani on neubráníl zvlnění koutků směrem nahoru.

„Dobře, tak možná trochu víc,“ opravil své tvrzení.

„Fajn, ale stejně si myslím, že bychom si se Sel měli promluvit. Ne hned, ale až bude mít za sebou několik hodin s ním. Třeba bychom mohli vyrazit zase jednou na večeři do Londýna, co ty na to?“

„A nemohli bychom se najíst tady?“ ptal se s neskrývanou nechutí chodit do společnosti a ještě ke všemu štěbetajících mudlů, kterých je v kteroukoliv dobu v londýnských restauracích všude plno.

Hermiona se na něj zamračila. Pochopil, že jeho žena už je dávno rozhodnuta a jeho vytáčky by jen stěží něco zmoily.

„Výběr restaurace nechám na tobě,“ kapituloval.

Hermiona se rozzářila a vyskočila z křesla. Rychle přeběhla k němu, protože ji záby bosé nohy a spontánně a trochu i za účelem svého sváděcího úkolu mu skočila na klín a ruce obtočila kolem jeho krku.

„Děkuju. Řekneš to Sel ty, nebo to necháš na mě?“

„Nechám to na tobě,“ odvětil jí a objal ji kolem pasu.

„Jak diplomatické,“ ušklíbala se Hermiona.

„Sama jsi mi dala na výběr, tak si nestěžuj,“ provokoval ji.

„To ode mě nebylo moudré,“ posteskla si naoko.

„Ne, to vážně nebylo,“ souhlasil s ní a než mu stihla oponovat, přitáhl si její hlavu k polibku.

Hermiona ani nestačila zauvažovat nad tím, jak to její muž vlastně myslel. Jakmile ji však políbil, napadlo ji, že nejspíše myslel to, že si dobrovolně sedla na jeho klín a dovolila mu jeho objetí. Když ji pak políbil, byla v pasti. Ale jak musela uznat, v pasti, ve které se jí zatraceně líbilo.

Jednou rukou mu vjela do vlasů, čímž si jeho obličej přitáhla ještě blíže a začala mu polibky oplácet. Severus neztrácel čas a jazykem si začal dobývat cestu do jejích úst. Hermiona mu v tom prozatím nijak nebránila a naopak se aktivně zapojila do jeho hry. Jednou rukou si pohrávala s černí jeho vlasů a druhou mu jen jakoby mimochodem zajela pod kabátec a přes látku košile si vychutnávala teplo vycházející z jeho těla. Severus nezůstával pozadu. Stále si ji přidržoval na klíně, aby nespadla a zároveň si dovolil sjet pravou rukou na její spíše více než méně odhalené stehno a pomalu stoupat výš.

V okamžiku, kdy už se chystal zvednout z křesla a odnést si svou ženu konečně po dlouhé době do ložnice a plnit tam manželské povinnosti, Hermiona se od něj odtáhla.

„Myslím, že už půjdu spát,“ zapředla mu do ucha a on ještě trochu dezorientován nabyl dojmu, že ona sama ho vybízí k přesunu do postele.

Její následující slova ho však probrala z transu a on pochopil, že dneska opět nic nebude.

„Jsem po té noční strašně unavená,“ řekla ještě, a opatrně sklouzla z jeho klína a během chvilky zmizela v ložnici.

„Výborně, skvěle, úžasné,“ pronesl polohlasně ironicky a zmateně si oběma rukama prohrábl vlasy.

Hermiona ho vydráždí skoro na maximum a pak jde spát! Za co mě, Merline, trestáš? Ptal se sám sebe v duchu a zároveň přemýšlel, jak se zbavit vyvstávajícího problému. Problému, jímž byl teď momentálně jeho klín, který po Hermionině „návštěvě“ nezůstal zcela v klidu.

„Zatraceně!“ zaklel ještě a vydal se do koupelny řešit nastalou situaci.

O několik dní později našel Severus ráno na jídelním stole lísteček, který potvrzoval Hermioninu aktivitu, ať už šlo o cokoliv.

Restaurace Boundary. Dnes v osm.

Přijdu před sedmou. Selie se pro nás staví.

Vzkaz si přečetl znovu a musel uznat, že jeho žena uměla opravdu skvěle vyjádřit to podstatné bez zbytečné omáčky okolo. Jemu druh tohoto sdělení naprosto vyhovoval a nemohl si stěžovat ani na poslední větu.

Hermiona tím očividně chtěla vyjádřit, jak ji mrzí, že se za poslední tři dny viděli sotva hodinu. Měla v nemocnici poměrně hektický týden a volno v podobě dvou dnů mělo přijít až následující den.

Den mu utíkal neuvěřitelně rychle. Stihl strhnout několik desítek bodů, zajistit Filchovi práci na následujících několik týdnů, možná i do Vánoc, v podobě trestů pro ty nemehla a dokonce si stihl vyměnit i několik vět se Selií, se kterou se střetl na chodbě.

Jak pochopil, na společnou večeři se nesmírně těšila a na rozdíl od něj to dávala i najevo. Vcelku poklidný rozhovor narušil až Evans, který ji přišel, ač s bází, to na něm bylo vidět, upozornit, že by měli jít na další hodinu, jinak přijdou pozdě.

Severus tomu pošetilému a v lektvarech nebezpečnému Nebelvírovi musel připsat bod k dobru. Očividně mu nechybí smysl pro povinnosti. Popohnal je tedy raději oba, a jak je tak sledoval, napadlo ho, že by Selií mohl dát přece jen alespoň šanci, co se týče její dávné prosby o návštěvu Evansových v době Vánoc. Umínil si, že si to do večere ještě promyslí a eventuálně to proberou v restauraci.

Jakmile zamířil po únavné hodině s prváky konečně do svých komnat, podle sníženého magického zabezpečení poznal, že jeho žena už je doma. Když za sebou zavřel dveře, utvrdil si svou domněnku, protože zaslechl puštěnou sprchu. Měl v úmyslu se také osprchovat, ale přidat se momentálně k Hermioně neviděl jako dobrý způsob jak to uspíšit.

Připravil si proto na postel alespoň oblečení na večer a svlékl si plášť, kabátec a dovolil si povolit i několik vrchních knoflíčků na košili. Když se rozmýšlel, jestli stihne opravit ještě několik písemek nebo zda to nemá cenu, z koupelny vyšla Hermiona v tom okouzlivém žlutém župáčku. Nikdy by to nepřiznal nahlas, ale tuhle barvu si vcelku oblíbil. Respektive na jeho ženě mu přišla velmi přitažlivá.

„Ahoj,“ usmála se na něj. „Vzkaz jsi našel?“

„Samozřejmě,“ odvětil stylem, který jasně naznačoval, jak se může ptát na něco tak absurdního a prošel kolem ní.

„Půjdeš ještě do koupelny?“ zeptal se pro kontrolu a když mu naznačila že nikoliv, pokračoval v chůzi.

Mezitím co se Severus sprchoval a následně holil, Hermiona přemýšlela nad výběrem šatů. Už o tom uvažovala i v práci, ale nějak si nebyla jistá, jak moc formální by její oblečení mělo být. Když si ale připomněla, že rezervovala stůl v Boundary, vcelku luxusní restauraci a připočetla-li k tomu oblečení, které si připravil Severus na postel, a zahlédla mezi tou záplavou černé, místy i bílé barvy i kravatu, měla jasno. Černé pouzdrové šaty bez ramínek těsně nad kolena doplněné stejně barevným sáčkem a vhodným šperkem budou to pravé.

Byla už lehce nalíčená, když se začala soukat do šatů. Nešlo to úplně lehce. Byly dost přiléhavé, ale o elasticitě si mohla nechat jen zdát. Zrovna byla ve fázi hopsání po pokoji za účelem zapnout ten proradný zip na zádech, když se jí za zády ozval její muž.

„Hraješ si na indiány?“ komentoval s vážnou tváří její poskakování kolem postele.

Když se otočila, zpozorovala, že už je zpola oblečený a ona si uvědomila, že byla tak zabraná do oblékání, že ho neslyšela ani vyjít z koupelny, natož se oblékat. Musela uznat, že vypadal k nakousnutí. Vlasy měl ještě vlhké od stoupající páry v koupelně a poklopec na kalhotách nezapnutý, aby do nich mohl nasoukat ještě košili. V tom odhaleném kousíčku mohla ještě zaznamenat hedvábnou látku jeho spodního prádla.

„Nemůžu zapnout šaty,“ řekla to, co Severusovi přišlo více než očividné. Přeci jen nepředpokládal, že by zapínání šatů, které měla na sobě, končilo Hermioně těsně nad zadečkem.

„Mohl bys mi je zapnout?“ požádala ho a otočila se k němu opět zády. Ještě si rychle shrnula vlasy na jednu stranu, aby jí je neskřípl do zipu. Severus se tomu spěchu podivil zvednutím koutků, které Hermiona nemohla zahlédnout. Neměl totiž v úmyslu nějak zásadně pospíchat, když měl k dispozici výhled na manželčina nahá záda.

Jednu ruku umístil na zapínání, aby Hermiona nabyla dojmu, že se o to přinejmenším pokusí a neměla chuť mu utéct v okamžiku, kdy zajde dál. A že zajít dál chtěl! Její odhalená šíje ho neskutečně lákala a on neodolal. Mírně se k ní sklonil a políbil ji na krk.

„Severusi,“ vyhrkla překvapená Hermiona, ale než stačila pokračovat, zarazila ji horkost jeho rtů, které mapovaly její krk a záda.

A protože to bylo více než příjemné, zmožla se jen na slastné vzdychnutí. Severus ji naposledy políbil na šíji a jedním prstem přešel po celé délce její páteře. Hermiona se nepatrně zachvěla a on ji prudce otočil k sobě a přitiskl se na její rty. Líbal ji pomalu a něžně a byla to právě Hermiona, která si tentokrát vynutila přístup do jeho úst. Její polibky byly divoké a vášnivé. Ale přesto nezapomínala bloudit rukama po jeho nahé hrudi a zádech, do kterých smyslně zároveň však jemně zatínala nehty.

Severus byl aktivitou své ženy vskutku potěšen a začal z ní pomalu sundávat pracně oblečené šaty. Nutno podotknout, že mu to svlékání nešlo o nic líp než chvíli před tím Hermioně oblékání.

„Zathrmaceně,“ zamumlal jí nesrozumitelně do úst, když se mu nedařilo dostat z těch příšerných šatů ani kousek Hermionina těla. Aby jí byl tedy alespoň blíž, přitiskl se k ní, čímž ji donutil udělat krok dozadu. Jenže onen jediný krok způsobil, že Hermiona zakopla o lodičky, které měla na dnešní událost připravené a ztratila rovnováhu. Severus, který se pokusil jí navrátit ztracený balanc zavrával též a oba se zřítili do ustlané postele na Severusovu košili a sako, které si tam on před chvílí připravil.

Ani jeden tomu ovšem nevěnovali pozornost, protože měli momentálně na práci jiné věci. Severus usoudil, že nějak ty šaty jít dolů musí a když to nejde zvrchu, zkusí to z druhé strany. Hermiona zase zatoužila vysvobodit svého muže ze zajetí černých kalhot, které mu sice skvěle seděly, ale momentálně byly naprosto nepatřičné.

Oba dva zápasili s oblečením toho druhého ale při tom se nezapomínali hladově líbat. Severusovi se konečně podařilo vyhrnout Hermioně ty nesnesitelné šaty alespoň k pasu a přestože toužil po odhalení celého těla, muselo mu tohle stačit.

Něžně ji políbil na břicho a pokračoval níž k lemu jejího spodního prádla. V ten moment si uvědomil, že by nebylo od věci shodit ze sebe kalhoty, které se Hermioně podařilo o pěkný kousek stáhnout níž.

Rty se tedy přesunul opět k těm jejím a nemotorně se začal dostávat z kalhot. Když se mu podařilo stáhnout je ke kotníkům a koleno vklínit mezi její stehna, ozval se z předsíně zvuk dávající najevo, že už nejsou sami. Ani jeden to však nevnímal, ze zastření mysli je probralo teprve volání.

„Mamííí? Tatííí? Jste doma? Už je skoro osm!“ ozývalo se z obývacího pokoje.

Oba zareagovali okamžitým strnutím. Severus, který svým tělem přišpendloval Hermionu k posteli opatrně přitiskl své čelo na její.

„Řekni, že to není pravda,“ dožadoval se manželky ještě chraplavým hlasem.

Raději však nečekal na odpověď, protože Selie se mohla kdykoliv objevit v ložnici. Vyhrabal se z postele a podal ruku i Hermioně. V okamžiku, kdy si on natahoval kalhoty na původní místo a Hermiona se snažila dostat ty zatracené šaty do předchozí polohy, ozvalo se klepnutí na dveře a následně se v nich objevila hlava jejich dcery.

„Hups!“ uteklo jí z pootevřených úst. Nemusela být ani extra nadaná čarodějka, aby pochopila, co její rodiče prováděli před jejím příchodem.

„Ahoj Sel,“ vzpamatovala se první Hermiona. „Za chvíli budeme. Přišla jsem pozdě z práce a s tvým otcem jsme se nějak nedomluvili, kdo půjde dřív do koupelny. Jsme mírně ve skluzu, vid?“ snažila se Hermiona zamluvit situaci, ve které se oba ocitli.

Severus to zatím nekomentoval. Jen mu prolétlo hlavou, že mohl za chvíli opravdu být hotov. I když jaksi v trochu jiném smyslu slova. Zatím se snažil nenápadně krýt své intimní partie před Selií stojící za Hermionou a v duchu si opakoval zasedací pořádek prváků ve své hodině, aby se donutil myslet na něco naprosto asexuálního.

„Fajn, počkám na vás v obýváku,“ ozvala se Selie a zmizela do zmiňované místnosti. V duchu si ale vynadala. Kdyby se bývala ještě zdržela s Davidem, mohla za devět měsíců třeba chovat sourozence.

První přerušila trapné ticho v ložnici Hermiona, které se konečně podařilo srovnat na svém těle ty zpropadené šaty.

„Mohl bys mi zapnout zip?“ ozvala se.

„Jistě,“ dostal ze sebe trochu přiškrceně Severus, ale tentokrát opravdu udělal to, o čem Hermiona žádala. Ta si pak skočila ještě do koupelny upravit jemné líčení.

Severus se mezitím díval vcelku podrážděně na zmuchlanou košili, sako i kravatu. Pak si vzpomněl, že jednou používal jisté kouzlo na narovnaní věcí. Bylo to sice v souvislosti s dřevěnými lavice, které se jednou podařilo jeho žákům pokroutit a reparo nefungovalo. A to jen tím, že na ně vylili svůj lektvar. Našel to kouzlo v jedné knize a vyzkoušel ho. Na lavice zabíralo, tak neviděl důvod, proč by nemělo narovnat i zmuchlané oblečení.

Jakmile Hermiona konečně vyšla z koupelny, naskytl se jí opravdu zajímavý obrázek. Před ní stál Severus. V levé ruce třímal hůlku a v druhé na cáry rozcupované sako s košilí.

„Můžeš mi říct, co tady vyvádíš?“ zeptala se ho s pozvednutým obočím. „Pokud jsi na tu večeři jít nechtěl, mohl si to říct hned, a ne cupovat na kusy svoje oblečení,“ smála se.

„Velmi vtipné,“ odvětil jí ironicky a švihl ještě jednou hůlkou.

Oblečení v jeho ruce bylo opět jako nové a dokonce nebyla stopa ani po mačkání. Severus se bez okolků rychle oblékl, s kravatou si nechal pomoci, protože tomu mudlovskému škrtidlu nikdy nepřišel na kloub a konečně mohli s Hermionou opustit ložnici.

„Sluší vám to,“ poznamenala jejich dcera, když je oba sjela hodnotícím pohledem. Chvíli se zrakem zastavila na otci. Vidět ho v obleku pro ni byl neskutečný zážitek pokaždé, když se jí to poštěstilo.

„Tobě taky, zlatíčko,“ pochválila své dceři Hermiona červené vzdušné šaty na ramínka.

„Tak už snad můžeme jít, ne?“ zeptal se Severus trochu nevrle a jako první se odletaxoval do jejich Londýnského bytu.

Za několik minut už všichni seděli v luxusní restauraci a Selie se zrovna snažila prosadit pro sebe sklenku červeného.

„Je ti teprve šestnáct,“ zhrozil se nefalšovaně Severus, když jeho dcera vyslovila dle jeho mínění neskromné přání.

„Omyl, tati, je mi UŽ šestnáct. Jedna dvojka vína mě nezabije.“

„Ale nás by se pokusili zavřít do mudlovského vězení,“ oponoval jí.

„Severusi, myslím, že jednu skleničku by si Selie s námi dát mohla. Nebylo by to vůči ní fér.“

„Ale je to na tebe,“ upozornil Hermionu a zavrtil nos do jídelního lístku.

„Mami?“ začala Selie jakmile jim číšník přinesl dezert.

Tedy jí a Hermioně. Severus s pohrdáním oznámil, že si nebude žaludek zapatlávat sladkými nesmysly a objednal si černou kávu. Hermioně však neušlo, jak se mlsně zadíval na její čokoládový dezert a musela se v duchu smát.

„Ty znáš profesora Malfoye?“ pokračovala Selie, aniž by si čehokoliv všimla.

Hermiona se zarazila.

„Měla bych ho znát?“ ptala se ostražitě.

„No, asi jo. Z toho co vykládal jsem to tak pochopila.“

„Čím se ten aristokrat zase chvástá?“ vložil se do hovoru Severus.

„No, říkal, že mám hlavu po mámě. Ale naštěstí nejsem tak nechutný šprt jako byla ona. A taky říkal, že jsem pěkná holka. Prý taky po mámě. Že se mu skoro nechce věřit, že jsem tvoje dcera, tati,“ dokončila trochu zmateně Selie.

„Chodila jsem s ním do ročníku. S tím rozdílem, že on byl Zmijozel, já Nebelvírka. Ještě ke všemu s mudlovskou krví. Asi ti nemusím vyprávět, jakých nadávek jsem si zejména od příslušníků této koleje, lépe řečeno od něj, užila nejvíc. V době, kdy jsem v Bradavicích studovala já, fungovala ještě naplno mezikolejní rivalita. Až teď je to jiné. A zejména tvojí zásluhou,“ snažila se jí ve zkratce vysvětlit Hermiona, jak to vlastně bylo.

„Aha, takže kdybych chodila do Nebelvíru, tak-“

„Tak by ses jistě také těšila z jeho pozornosti, ale zřejmě by nebyla tak pozitivní. Jestli se tedy tohle dá označit za pozitivní pozornost,“ dokončil za ni Severus.

„A jinak? Žádné problémy s ním nemáš?“ ptala se starostlivě Hermiona.

„Ne, mami, je to fajn chlápek. A je docela, hmm... Přitažlivý,“ dokončila Selie s mírně zardělými tvářemi.

Severus měl co dělat, aby se neudusil vlastními slinami a ve snaze nepoprskat celý stůl se hlasitě rozkašlal. Naštěstí mu méně šokovaná Hermiona přispěchala na pomoc a několikrát ho praštila do zad a následně mu podala sklenici vody.

„V pořádku?“ zeptala se ho s obavami o jeho zdraví.

Její muž na to však nereagoval a obořil se na svou dceru.

„Přitažlivý? Vždyť je skoro jednou tak starý jako ty!“ rozčiloval se Severus.

„Tati, jestli mi něco neuniklo, tak jste na tom ty a mamka s věkovým rozdílem podobně, jako bych byla já a Draco,“ opáčila Selie a v tom rozhořčení z reakce svého otce vypustila z úst ne zrovna vhodné oslovení svého profesora.

„Draco? Ty mu tykáš? A co ten Evans? To bylo řečí a najednou o něm nevíš!“ soptil dál Severus.

„Ale tati! Jasně, že mu netykám. Jen mi to ujelo. A David je chudák. Má z tebe žaludeční vředy. Dřív než se rozhoupe, vždycky se objevíš ty!“

„Ten malej budižkničema se nemá co rozhoupávat. Je vám šestnáct. Jste ještě děti!“

„Jasně! Děti, který by měli ještě x let věřit tomu, že děti nosí čáp, nebo kouzelník na koštěti. A nemrač se na mě, tati, ještě teď si pamatuju, jak jste se s mamkou nemohli dohodnout, kdo že to ty mimina vlastně nosí. Kdybyste mi řekli hned pravdu, bylo by to jednodušší, než si vymýšlet teorie o čápech. No, nemám pravdu, mami?“

Hermiona se do debaty nijak nezapojovala. Jen si v podstatě užívala jejich výměnu názorů, protože to bylo lepší než leckterá kniha. Teď, když ji Selie oslovila, reagovat musela.

„Jistě máš svým způsobem pravdu, ale až budeš sama rodič, pochopíš, proč jsme na to šli tak složitě,“ mrkla na ni Hermiona.

„Hmm, opět diplomatické vysvětlení,“ zamračila se Selie na způsob svého otce.

„Když už jsme u té diplomacie. Mám pro tebe návrh. Pokud tedy ještě pořád stojíš o to jet k Evansovi na Vánoce. Pokud mi řekneš, že bys radši k Malfoyovi, počítej s tím, že tě ještě dnes vydědím,“ sdělil jí Severus vážně.

„Vážně, tati? To je skvělé!“ zaradovala se Selie.

„Co máš konkrétně na mysli?“ zeptal se Severus a v jeho hlase byla slyšet obava, že by si jeho dcera mohla přeci jen vybrat Malfoye.

„Ten návrh, samozřejmě! Ale jak tě tak znám, už teď je mi jasný, že to bude nemožný splnit,“ povzdychla si Selie.

„Co se ti zdá nemožné, není nereálné (pozn.: autorkou citátu je A-SISI a já jí za něj moc děkuji),“ odvětil.

„Tak povídej, jsem jedno velký ucho,“ vyzvala ho Selie.

A dokonce i Hermiona nastražila uši, protože netušila, kam její manžel míří. Nevěděla od něj, že by snad změnil názor, proto přemýšlela, zda náhlou změnu v jeho smýšlení zapříčinila Seliina slova o Dracovi, nebo jestli měl tuhle akci v plánu již dříve.

„Pokud se nepletu, píšeš před vánočními prázdninami takový menší test, že ano?“

Selie protočila oči.

„Jo, tati, opravdu se nepleteš, a pokud se nepletu já, máš ten test na starosti ty a ještě nikomu se nikdy nepodařilo získat víc než devadesát bodů ze sta.“

„Skvělé. Máš velmi dobré informace. Takže můj návrh. Pokud tu písemku napíšeš alespoň na devadesát sedm bodů, dovolím ti jet na týden k Evansovým.“

„Ale tati,“ vzdychla si Selie. „Víš, že to se ještě nikomu nikdy nepovedlo.“

„Teď se pleteš, Selie, někomu už se to povedlo.“

„Jo, tobě, předpokládám.“

„Ale no tak, vlastní dcera a tak mě podceňuje. Když jsem ten test psal já, zadával ho profesor Křiklan a já ho samozřejmě napsal na maximální počet bodů, ale to sem nepleť. Myslím někoho, kdo psal test zadaný mnou.“

„Nevím o žádné jiném mozku na lektvary než o tobě,“ povzdychla si zničeně Selie.

„To já taky ne,“ odvětil teatrálně Severus, ale pak už normálně pokračoval, „tvoje matka ten test napsala jako jediný student, kterého jsem kdy učil na devadesát šest bodů. Pokud se tobě podaří napsat ho o bod líp než jí, dveře k Evansům jsou ti otevřené.“

„A proč to musím napsat líp než mamka? Nestačilo by těch devadesát šest bodů?“

„Devadesát sedm.“

„Tati, to je jako kdybych po tobě chtěla, ať mi zpíváš ukolébavku.“

Hermiona se rozesmála. Věděla, že Selie má pro lektvary nadání po otci a velmi dobře věděla, že má buňky na to ten test napsat. Překvapilo jí, jak s otcem smlouvala. Zároveň se jí vybavily vzácné chvíle, kdy Severus nad postýlkou pobrukoval pomalé melodie za účelem uspat křiklouna uvnitř.

„Mami, a ty se tomu ještě směješ, místo aby ses přimluvila,“ obvinila ji Selie.

„Sel, já být tebou, jsem ráda, že otec vůbec zvážil tvou žádost a dal ti vcelku velkorysý návrh. Záleží jen na tobě. Jak moc to, co si přeješ, chceš. Je to v tvých rukách stejně jako celý tvůj život.“

Selie si povzdychla, protože pochopila, že tohle je jediná možná nabídka, které se jí dostane a dostalo.

„Beru,“ řekla nakonec a už teď si rozmýšlela, které knihy si bude muset půjčit v knihovně, aby měla šanci na úspěch.

„Výborně!“ uzavřel to Severus a napil se již vychladlé kávy.

Selie se pustila do své téměř rozteklé zmrzliny, na kterou v zápalu přemýšlení o výhodách či nevýhodách otcovy nabídky téměř zapomněla. Zato Hermiona byla se svým čokoládovým dezertem skoro v půlce. Když si opět kousek nabrala, neušel jí mlsný pohled jejího manžela a rozhodla se ho trochu potrápít. Dezertní vidličku se soustem vložila do úst a labužnický přivřela oči. Než je stačila na moment zavřít úplně a smyslně olíznout příbor, neušel jí Severusův pohled.

Rozhodla se ho déle netrápít. Nabrala na vidličku další kousek.

„Ochutnáš, Severusi? Je výborný,“ poznamenala a jen tak mimochodem si přejela jazykem po dolním rtu.

Ani nečekala, že by si snad opravdu vzal. Proto ji překvapilo, že se k ní bez jediného slova naklonil. Hermiona se usmála a vidličku mu přiložila ke rtům. Počkala až pootevře rty a poté mu čokoládovou lahůdku vložila do úst.

V ten moment se oběma vybavila naprosto stejná událost z dob, kdy byl Severus v nemocnici a Hermiona ho krmila pralinkami. A protože se oba znali velmi dlouhou dobu, nemuseli se nikterak domlouvat. Stačil jeden hluboký pohled a oba okamžitě věděli, na co ten druhý myslí.

Ze zamyšlení je vytrhl až hlas jejich dcery.

„Tak co, půjdeme? Nebo tady ještě začnete za chvíli vrkat a to bych asi nepřežila,“ rozesmála se.

„Vrkat?“ nechápal Severus.

„Jo, vrkat. Jste totiž jako dvě hrdličky, jestli vám to nedošlo. Ne že by mi to vadilo, ale dělat vám křena mě nebaví. Už jsem se mohla učit na ten test.“

„To je mi najednou aktivita. Zajímalo by mě, kdypak bys s učením začala, kdyby nebylo mé nabídky,“ zeptal se Severus raději přešel poznámku o hrdličkách.

„To nechceš vědět, tati, věř mi,“ culila se Selie.

Severus se zamračil, protože mu okamžitě bylo jasné, že by se na to jeho dcera podívala nejdřív den před písemkou. Nechtěl to ale dál rozebírat a raději kývl na procházejícího číšníka.

Jakmile vyšli z restaurace, Selii jako zázrakem přešli choutky na učení.

„Mami, tati, nemohli bychom se projít? Nechce se mi hned do Bradavic,“ koukla na ně Sel prosebnýma očima.

Severusovi to bylo vcelku jedno. Sice ho zítra čekal nepříjemný pátek se vším všudy, ale na druhou stranu vzácných chvil s rodinou nebylo tolik, že by jimi byl přesycen. A když se naskytla podobná příležitost, rád ji využil k chvíli strávené s manželkou a dcerou, byť by to měly být chvíle bez jediného slova. Stačila mu jejich přítomnost, protože ho život naučil těšit se z maličkostí. Netušil ale, jak je na tom Hermiona, proto se otočil na ni v očekávání posledního slova.

„Ráda se projdu,“ zareagovala, aniž by musel cokoliv říct.

Pomaloučku se tedy rozešli k jejich bytu. Selie šla před nimi, poskakovala, prsty přejížděla po povrchu plotů, kolem kterých procházeli a snažila se volit takové cesty, které by nevedly přímo k bytu, který tu měli jako prostředek okamžitého spojení mezi jejich komnatami v Bradavicích a Londýnem. Severus kráčet po boku své ženy a sledoval chování své dcery. Přišla mu najednou tak roztomile dětská.

Ze zamyšlení ho vytrhla studená ruka jeho ženy. Hermiona nebyla na podobné procházky úplně připravená. Předpokládala, že tam i zpět si vezmou taxi, proto si vzala jen lehký trenčkot. Podzim, který však zaplavil Anglii s příchodem října byl ve večerních hodinách studený a jí začaly po několika minutách zábst ruce.

Moc dlouho se nerozmýšlela a studenou rukou vklouzla do Severusovy dlaně. Ten se na ni letmo překvapeně podíval, ale nekomentoval to. Naopak ji uchopil pevněji a palcem přejížděl po její ruce.

„Není ti zima?“ zeptal se po chvíli.

„Ne, jen mě začaly zábst ruce,“ usmála se měkce.

Severus se ironicky ušklíbl jako by chtěl říct: tohle vyprávěj sovám v sovinci, ty ti na to možná skočí. Bez řeči si sundal svůj kabát a přehodil ho Hermioně přes ramena. Když pak zpozoroval, že chce Selie postranní uličkou opět prodloužit procházku, zarazil ji.

„Mladá dámo, rovně,“ zvýšil Severus trochu hlas, aby ho Selie slyšela.

„Ale tati-“ chtěla oponovat, ale jakmile se otočila, okamžitě zmlkla, když si všimla, že otec je jen v saku a jeho kabát má na sobě její matka.

Bez dalších řečí a trochu svižnějším tempem se opravdu vydala k jejich bytu.

Za necelých deset minut už byli všichni v Bradavicích. Jakmile se s nimi Selie rozloučila, vydala se do své věže, aby si napsala seznam knih, které potřebuje na studium, dříve než to všechno pozapomíná.

„Udělám čaj. Jsi úplně zmrzlá,“ poznamenal Severus a vydal se do kuchyně.

„Přeháníš,“ volala za ním Hermiona. „Jen mi byla trochu zima. Půjdu si dát horkou sprchu, ano? Ale ten čaj si dám ráda,“ zavolala ještě a zmizela v koupelně.

Severus mezitím opravdu uvařil ovocný čaj a plnou konvici zakouznil tak, aby nevychladla dřív než přijde Hermiona. Sám se šel převléknout do něčeho pohodlnějšího a hlavně se chtěl konečně zbavit toho lasa kolem krku. Oblékl si ležerní černé kalhoty a košili zbavenou kravaty povolil o dva horní knoflíčky. Pak ještě zatopil v krbech, které měli v ložnici i v obývacím pokoji a konečně se posadil do křesla, které si šikovně natočil tak, aby pohodlně viděl na Hermionu, která, jak předpokládal, se schoulí na pohovku.

Nemusel čekat ani pět minut. Hermiona opravdu zamířila k pohovce a se šálkem čaje se na ni uvelebila. Severus se nemohl ubránit pohledu na ni. Horká pára ji zkroutila vlasy a ten žlutý župánek byl tak...

„Dneska se mi to líbilo,“ promluvila. „Byl to příjemný večer. A překvapil jsi mě, Severusi. Myslela jsem, že jsi na tu Seliinu prosbu už dávno zapomněl.“

„Nezapomněl, jen jsem ji umístil do přihrádky vyřízeno. Myslím, že teprve včera jsem se nad tím zamyslel vážněji a jakmile dnes prohlásila, že je Malfoy přitažlivý, byl jsem rozhodnutý. Nerad bych, aby se do něj pobláznila.“

„Myslím si, že to nehrozí. Má podle mě Davida opravdu ráda.“

„Není důležité, aby měla ráda ona jeho, ale aby měl rád on ji. Nerad bych, aby byla později nešťastná.“

„Selie není dívka, která by se po jednom neúspěchu uzavřela do sebe a zanevřela na celý svět.“

„To možná ne, ale přeci jen by ji to oslabilo. Víš, že jsem z ní nikdy nechtěl mít protekční dítě, ale pokud

budu moci zabránit tomu, aby byla nešťastná, udělám to. Pokud má dítě dobré dětství, je z něj i dobrý člověk.“

„Jistě to k tomu přispívá, ale není to jen o tom,“ oponovala mu mírně a napila se čaje.

Severus ji napodobil.

„Asi máš pravdu,“ připustil po chvíli.

A pak, jakoby ho něco napadlo, odložil hrnek na stůl a zvedl se. Několika kroky překonal tu kratičkou vzdálenost k pohovce a naklonil se nad Hermionu.

„Co kdybychom dokončili to, co jsme před pár hodinami dokončit nestihli?“ zeptal se jí otevřeně.

„A ty to dokončit chceš?“ oplatila mu laškovně.

„Myslíš, že kdybych to nechtěl, ptal bych se tak hloupě?“

„To já nemůžu vědět,“ dobírala si ho.

„Koleduješ si!“

„A doufám, že i něco vykoleduju,“ smála se.

„Smích? Přejde,“ odvětil jí a než se mohla opět rozesmát, rychle se přesunul nad ni a rukama, které umístil podél jejích ramen ji pod sebou uvěznil.

„Severusi, neblázni. Rozliju ten čaj,“ vypískla, ale pozdě.

Hrníček v ruce se jí zvrtil a zbylý obsah se jí vylil na žlutý županek.

„Vidíš, co děláš?“ ptala se ho naoko vyčítavě.

„Já? Chceš říct, že můžu i za tvou nešikovnost co se týče udržení tekutiny v nádobě?“ řekl trochu ironicky, ale v rozporu s jeho slovy byla jeho další reakce.

Vzal jí hrnek z ruky a natáhl se, aby ho mohl odložit na stůl. Pak se zadíval na její mokrý župan.

„Vzhledem k předejití jistým nežádoucím účinkům, jako je kašel, rýma a podobně, bych by pro ten mokrý kus oblečení svléknout. A pokud bys potřebovala pomoci, jsem k dispozici.“

„Že ty hned dokážeš využít situaci ve svůj prospěch,“ bavila se nad jeho slovy.

„Přirozeně,“ řekl ještě a konečně se sehnul, aby ji políbil.

Hermiona mu naprosto samovolně vyšla vstříc a nechala ho, aby jí z ramen stáhl onen mokrý kus látky. Hned potom vpletla prsty obou rukou do jeho vlasů a přitáhla si ho blíž. Severus v ten moment ztratil rovnováhu a definitivně Hermionu povalil na pohovku.

Jazykem zkoumal každíčký kousíček jejích úst a naprosto se poddal síle okamžiku. Hermiona po chvíli vypletla ruce z jeho vlasů a aniž by přerušila polibek, začala mu rozepínat zbylé knoflíčky na košili. Jako by to měli domluvené, byl to tentokrát Severus, kdo začal čechrat její vlasy. Miloval ten pocit, kdy mu mezi prsty protékaly ty kaštanově zbarvené hedvábné prameny. Nenuceně začal rty sjíždět níž na její krk. Během chvíle se dostal na místo jejího dekoltu, který byl krytý stejně zbarvenou košílkou, jako byl župan.

Mučivě pomalu jí začal stahovat jedno z ramínek přičemž se rozhodl laskat její usní lalůček. Hermiona se pod ním prohnula a polohlasně vzdychla. Byl ve fázi stahování druhého, když se ozvalo bušení na dveře, které by vzbudilo i mrtvého.

Severus si v ten moment nefalšovaně vzdychl.

„Přisahám, že tu osobu zabiju,“ zavrčel.

„A co kdybychom dělali, že jsme to neslyšeli?“ zeptala se ho Hermiona a znovu si přitáhla jeho hlavu k polibku.

Severusovi se její nápad zalíbil a opět se ponořil do velmi příjemné činnosti jakou mámení slastných vzdechů ze své manželky bezesporu bylo.

Nebylo mu však přáno věnovat se této činnosti delší dobu.

Bušení se ozvalo znovu, tentokrát snad ještě hlasitěji.

Dokonce doprovázeno hlasitým křikem.

„Je tady sotva týden a už mám chuť ho zabít,“ prohlásil Severus v momentě, kdy z hlasu poznal, že osobou za dveřmi je Malfoy.

Velmi neochotně se zvedl a aniž by snad měl snahu pozapínat si knoflíčky na rozhalené košili, prudce otevřel dveře.

„Severusi, musíš-“ Draco se odmlčel, protože za Severusovými zády zpozoroval na pohovce sedící spoře oděnou Hermionu. A zároveň si všiml Severusovy rozepnuté košile.

„Ruším?“ zeptal je jako totální tupec.

Severus se v tu chvíli podíval, kde se v tom Zmijozelovi bere tolik inteligence vysušených mločích oček.

„Ne, Draco, vůbec nerušíš,“ promluvil Severus zlověstně potichu. „Jen jsem měl v plánu se právě pomilovat se svojí ženou, a ty jsi-“ v ten moment začal Severus naprosto neuvěřitelně zvyšovat hlas „-tak nepředstavitelný ignorant, že to nemá obdoby! Ono nestačí, že je tobě podobných vycucnutých mozků celá škola, ona musí Minerva přijmout další s inteligencí kobylího trusu! Jestli nechceš, aby se ti něco stalo, urychleně vypadni, nebo řekni pádný, opakuji pádný důvod, proč mě otravuješ!“

„Severusi, já se omlouvám,“ dostal ze sebe Malfoy, který stál jako opařený.

Hermiona se podívala nad jeho výdrž. Nejen že nevzal nohy na ramena, jakmile mu k tomu dal Severus příležitost, ale dokonce se snažil přilévat olej do ohně omluvou.

„Jde o pár jedinců z tvój koleje. Zkoušeli nějaká kouzla a vymklo se jim to z rukou. Pět jich je na ošetřovně v docela nepěkném stavu a zbývajících šest je lehce poraněno. Je tam i Minerva a poslala mě pro tebe. Vážně bych nerušil, ale-“ nestačil dokončit, protože byl přerušen. A to hned oběma.

Hermiona v okamžiku, kdy z Malfoyových úst vyšla slova kouzla, ošetřovna, zranění a nepěkný stav vyskočila z pohovky a vyděšeně se podívala na Severuse. Draco se v tu přestože dramatickou chvíli nemohl ubránit hodnotícímu pohledu a musel uznat, že z té Grangerové je vážně kost.

Měl velké štěstí, že Severusovi jeho pohled ušel. Ten si totiž v tu chvíli vyměnil pohled s manželkou.

„Byla u toho Selie?“ vyhrkli oba téměř současně.

„Ne, nebyla.“

Hermioně i Severusovi se v té chvíli neskutečně ulevilo.

„Dobře, Hermiono, půjdu to vyřídit, nečekej na mě, asi se to protáhne,“ řekl nevesele a po jejím souhlasném kývnutí za sebou zavřel dveře zvenčí.

A nepletl se. Když se o dvě hodiny později vracel zpět do svých komnat, ty trolly ze své koleje přímo proklínal. Sami se mohli přesvědčit, jak to dopadá, když čtvrtáci zkouší kouzla pro sedmý ročník. Byl vytočený natolik, že byl skoro rád, že někteří skončili v bezvědomí. Jinak by je tam on sám s největší pravděpodobností dostal.

Přestože Hermioně řekl, ať na něj nečeká, našel ji schoulenou na pohovce před dohasínajícím krbem. Smutně se usmál a opatrně, aby ji nevzbudil, ji vzal do náruče a odnesl do ložnice.

Následující ráno bylo vše při starém. Jen s tím rozdílem, že se po delší době opět sešli ke společné snídani.

Ale jakoby se něco stalo. Severus cítil z Hermiony podivné napětí. Ale jeho podezření nebylo neopodstatněné. Hermionu napadlo, že by v závislosti na událostech několika předchozích dní mohla vyjít na světlo s otázkou, na kterou chtěla znát odpověď. Jen nevěděla, jak na to. Jestli se ho má zeptat hned, nebo to nechat na lepší příležitost. Znovu si ale připomněla včerejší polibky a jeho nenucené ba přímo toužebné chování v intimních chvílích, do kterých se dostali minulého dne několikrát. A to byla v poměru s předešlými měsíci, kdy se nic nedělo naprosto úžasná situace. A to ji utvrdilo v tom, položit svou otázku.

„Severusi?“ ozvala se nesměle...

12. Netopýr k zulíbání (flashback)

Celý následující týden byl pro Severuse více než hektický.

Když neučil, praktikoval pošetilé mávání hůlkou, aby připravil komnaty na příchod své budoucí ženy a dítěte. Ve Velké síni se objevoval minimálně a přestože se ho Minerva pokoušela sehnat, aby zjistila další

detaily z jeho soukromého života, neměla nejmenší šanci, pokud ho nechtěla vyrušovat přímo v hodině.

Ve chvílích, kdy ani neučil a neběhal zrovna po Příčné, aby sehnal to a to, snažil se trávit co nejvíce času s Hermionou a Selií.

První tři dny tam dokonce strávil i noc, aby jim byl nablízku co možná nejvíce a mohl Hermioně kdykoliv s čímkoliv pomoci. Kamenem úrazu se však staly Seliiny stravovací návyky, které byly uzpůsobeny i na noční krmení. Severus toho tedy příliš nenaspal a třetí den ráno to na něm bylo i vidět.

Ve chvíli, kdy Hermiona spatřila tmavé kruhy pod jeho očima a pohled zastřený únavou, kategoricky mu zakázala trávit s nimi noci v Londýně. Důrazně mu vysvětlila, že si toho užije do sytosti, a ať je rád, když se může ještě následujících několik dní vyspat v klidu.

Severus jí zpočátku odporoval, ale jakmile pak pohlédl do zrcadla, musel uznat, že na tom něco bude. Ostatně ještě několik málo dní a bude je mít už napořád u sebe.

A že těch několik dní uteklo přímo vražedným tempem si uvědomil v okamžiku, kdy Hermioně se Selií v náručí otevíral dveře do teď již jejich společných komnat.

„Prosím,“ řekl a přidržel Hermioně dveře, aby mohla pohodlně vejít.

Raději totiž zvolil přemístění, i když u Selie hrozila nevolnost. S Hermionou se ale domluvili, že krb by nebyl nejlepší řešení a když se malé dá najíst až v Bradavicích, nemusel by se jí obrátit žaludek naruby. Kupodivu to i fungovalo.

„Víš to, že jsem v tvých komnatách vlastně nikdy nebyla?“ uvažovala Hermiona nahlas.

„Ano, ale teď už to jsou naše komnaty a ty se tu, prosím, chovej jako doma.“

Hermiona mu věnovala milý úsměv a rozhlédla se po velkém obývacím pokoji.

„Tak nás tu proved,“ požádala ho, protože nechtěla tápat.

Severus ji nejprve zavedl do dětského pokoje. Místnost to byla poměrně velká, Hermiona by řekla, že pro malé dítě až příliš, ale neviděla v tom problém. Už proto, že pokoj byl i přes svou velikost velmi prakticky uspořádaný a zařízený.

Převládaly v něm prozatím hračky, ale našel se tu i praktický stůl, který v budoucnu jistě bude třeba, několik skříní a poliček a zejména knihovna, která zabírala celou jednu stěnu pokoje a ačkoliv to bylo k neuvěření, byla již teď téměř plná.

Jak mohla Hermiona zaznamenat z rychlého prozkoumání titulů, jednalo se převážně o mudlovskou literaturu. Větší část zabíraly dětské knihy, ale našly se i encyklopedie, romány a jiná beletrie.

Hermiona se na Severuse překvapeně podívala.

„Myslím si, že tohle je dobrý začátek. Nechtěl jsem do její knihovny cpát kouzelnické knihy, natožpak nějaké poučné knihy, nedejbože učebnice. Nejen, že je na to ještě malá a nám by se jí před spaním asi nechtělo číst návody jednotlivých lektvarů, ale tyto knihy najdeš ty i později ona, až o to projeví zájem, v knihovně, nebo pak v knihovně v obývacím pokoji, popřípadě v mé laboratoři. Tobě i jí jsou kdykoliv k dispozici.“

„Číst před spaním?“ podívovala se dál Hermiona. „Nečekala bych, že by jsi se snad někdy chtěl zhostit uspávání Sel.“

„Nevím, čemu se podivuješ. Číst jsem ještě nezapomněl a nakonec to může být docela příjemné vytržení z té děsivé rutiny jako je opravování a vztekání se nad pracemi těch tupých budižkničemů.“

„To je od tebe hezké,“ neudržela Hermiona pochvalu za zuby a musela mu to říci. Neskutečně jí jeho slova překvapila.

„Dobrá, dobrá. Nech těch pochvalných řečí na mou adresu a pokračuj vedle do místnosti. To je ložnice. A přes zed' je moje laboratoř. Všechno ti je samozřejmě kdykoliv k dispozici, ale domníval jsem se, že by nemuselo být od věci, abychom měli každý své pracovní místo v obývacím pokoji. Je dostatečně velký a dva stoly se tam perfektně vejdu. Pokud bys ale chtěla využívat laboratoř, bránit ti nebudu, ale buď, prosím tě, opatrná.“

„Severusi, myslím, že laboratoř teď opravdu potřebovat nebudu. A co se týče pracovního místa, děkuji, že jsi s tím počítal, ale nemyslím si, že bych ho v následujících dnech nějak zvlášť využila. Stejně budu trávit převážnou část s malou. Ale je milé, že jsi na to myslel. Do budoucna se jistě bude hodit.“

„Přestaň mi děkovat, buď tak laskavá. Připadám si, jako bych snad dělal něco výjimečného.“

„Už mlčím, ale teď mě napadlo, co na to říkála Minerva? Ptal ses jí jestli tu vůbec můžeme bydlet?“

„Na to nebyl čas,“ odpověděl bez obalu Severus.

„Ale to nejde, Severusi, musí to vědět.“

„Však ona to ví. Vždyť jsem ti říkal, jak mě zpovídala, když jsem přišel z nemocnice.“

„No ale stejně, měli bychom jí to oficiálně oznámit.“

„A to tam chceš jít teď? Se Selií? Uvidí nás půlka hradu,“ povzdechl si zoufale. Už teď se podíval tomu, že jejich přesun do sklepení ušel zrakům obyvatelů hradu.

„Tobě to vadí?“ zeptala se zaskočeně.

„Ale samozřejmě, že mi nevadí, když mě kdokoliv uvidí v tvé přítomnosti, ale domníval jsem se, že bychom to mohli vyřešit jednoduše až svatebními oznámeními,“ zadoufal Severus nahlas.

„To takhle nemůžeš řešit. Protože než se vezmeme, bude to nějakou dobu trvat a já se do té doby nebudu schovávat v podzemí. Už proto, že malá potřebuje každý den čerstvý vzduch a pozemky okolo Bradavic jsou naprosto ideální k procházkám.“

„Počkej, proč bychom se nemohli vzít třeba zítra?“ nechápal.

„Nikdy by mě nenapadlo, že někdo jako ty bude tak žhavý do sňatku s někým jako jsem já,“ rozesmála se Hermiona.

„Hermiono, doufám, že nenarážíš na svůj původ. Myslím, že bys mohla vědět, že nesdílím názor toho fanatika, který hnije v pekle. A co se týče svatby, myslel jsem, že i ty bys to ráda měla za sebou.“

„To jistě, ale přesto bych nechtěla nějaký unáhlený sňatek. A navíc, podívej se na mě. Jsem dva týdny po porodu a potřebuji shodit přebytečná kila.“

„Mě se takhle líbíš,“ prohlásil Severus po krátkém rentgenujícím pohledu, kterým si změřil celou postavu své budoucí ženy.

Hermiona se neubránila úsměvu. Jeho slova ji neuvěřitelně zahřála u srdce. Dávala jí tušit jeho lásku, ve kterou by ještě před několika dny ani nedoufala.

„To mě samozřejmě těší, ale já spokojená nejsem. A na plánování svatby budeme mít ještě čas. Teď zajdeme za Minervou,“ prohlásila již nekompromisně a sama se stále ještě s dcerou v náruči první vydala ke dveřím.

„Ukaž, vezmu ji,“ předběhl ji Severus a vzal si od Hermiony dceru do své náruče.

„To jsi nemusel. Ztratíš tím respekt, kdyby nás někdo potkal,“ strašila Hermiona Severuse.

„Když jsme nikoho nepotkali cestou sem, je pravděpodobné, že nepotkáme nikoho ani cestou tam. Většina je v Prasinkách. A co se týče respektu, ten bych si zase hodně rychle vydobyl zpět, toho se neobávej.“

„No jen jestli,“ pochybovala Hermiona. „Asi si to nepřipouštíš, ale měla bych ti říci, že s dítětem v náruči působíš naprosto neškodně a jsi-“ najednou se zarazila, protože netušila, jestli je vhodné aby řekla to, co říci zamýšlela.

„Pokračuj,“ vybídl ji Severus a pohodlněji si umístil Selií na ruce. Jak si mohl všimnout, ta mezi tím usnula a vůbec jí nevadilo, že nedostala najíst.

„Chtěla jsem říci, že jsi k zulíbání,“ vyhrkla Hermiona potichu s pohledem zavrtaným do země a lehce červenými tvářemi.

Severus nechápal, proč se zdráhala říci to hned. Že by snad přeci jen v té osůbce před ním zůstával nějaký respekt ze školních let? Bylo by to vůbec možné po tom, co spolu prožili? Nebo se obávala jeho reakce?

Pomalou a něžně chytil jednou rukou Hermionu za bradu a donutil ji podívat se na něj.

„Tak až se vrátíme, můžeš mi to zulíbání předvést, co ty na to,“ zeptal se jí téměř šeptem, aby neporušil tu vzájemnou symbiózu a zároveň aby ji nevylekal.

Věděl, že umí být pěkně divoká, když chce, ale také moc dobře tušil, že nejen, že je v období šestinedělí,

ale zároveň nezapomínal na skutečnost, že se od doby početí jejich dcery nijak výrazně nedostali k žádným intimnostem. Když tedy nepočítal polibek po jejím ano, které následovalo po jeho žádosti o ruku.

Trochu nevěřičně, trochu zaskočeně na něj koukala, ale nedovolil jí to dlouho.

„Půjdeme,“ řekl konečně a znovu jí otevřel dveře.

Cesta do ředitelny probíhala až moc hladce, napadlo ho v momentě, kdy byly zhruba v půli cesty a stále nikoho nepotkali.

Selie si spokojeně spala v otcově náruči a nevěděla o okolním světě. Hermiona kráčela mlčky po jeho boku a měla zamyšlený výraz. Severus to odhadoval na přípravu rozhovoru s Minervou.

Své smýšlení o bezproblémové a v rámci možností utajené cestě však musel Severus po pár krocích změnit. Jakmile totiž zašli za jeden roh dlouhé chodby, objevil se před nimi Bezhlavý Nick.

Ten by je byl býval minul bez povšimnutí, ale jeho pohled spočinul na uzlíčku v Severusově náruči. Duch se s pohledem upřeným na to něco v závislosti na setrvačnosti „letu“ stále pohyboval směrem dopředu. Přes svůj upřený pohled na naprosto opačnou stranu pak nemohl reagovat na ze zaruho vynořivšího se Krvavého Barona, který jako ostatně málokterý duch též nedával pozor na cestu.

Jejich srážka na sebe nedala dlouho čekat. A protože srážka dvou duchů funguje jako srážka dvou lidí, oba se za dvojhlasného klení zřítili k zemi.

Dřív než se stačili vymotat, byli už Severus s Hermionou daleko z jejich zorného pole. To poslední, co by oba chtěli bylo, aby o tom věděli duchové první. To už by se o nějakém utajení jen stěžít mohlo mluvit.

Přesto však překvapení toho dne nebrala konce. Najednou se totiž před nimi objevil jeden studentík, jak to Severus odhadoval, zhruba třetí ročník, ale z hodin si ho moc nevybavoval.

Celá situace se jevila více než komicky.

Severus dělal jako by to, že chodí s atraktivní ženou po svém boku a dítětem v náruči praktikoval téměř dennodenně a ubohý chlapec zůstal stát s otevřenou pusou a nevěřičně sledoval svého profesora procházejícího okolo něj.

Severus ani Hermiona to nijak nekomentovali a raději oba přidali do kroku, aby byli v ředitelně co nejdříve.

Ale opět jim nebylo přáno. Několik metrů před nimi se objevil hlouček chychotajících se dívek.

Severus okamžitě vycítil problémy a opět se pokusil nasadit masku „mě se to netýká“. Tentokrát mu to však neprošlo jen tak.

Jedna z dívek totiž zaregistrovala svého profesora a po delším zkoumání toho něčeho v jeho náruči nevěřičně vykřikla: „Holky, Snape nese dítě!“

Aniž by si uvědomila hlasitost svého projevu, dál koukala na svého profesora a teď už nebyla sama. Dívky ze skupiny se aktivně přidali.

Za jiných okolností by si Severus ty naprosto udivené a nechápavé pohledy užíval, ale jakmile ucítil, že se Selie zavrtěla a následně zjistil, že se probudila, neskutečně ho to rozčílilo.

„Takže to máme třicet bodů za probuzení mé dcery, slečno Shirlengová. A přestaňte na mě civět, slintáte si na trička, dámy!“ prskl našťavaně a mírně se Selíí pohupoval, aby se nerozplakala.

Hermiona ho lehce vzala za loket a naznačila mu tak, aby se zbytečně nerozčiloval. Pochopil její snahu a bez dalších řečí, ale zato s pohledem, který sliboval v nejbližší hodině lektvarů hodně krutou pomstu, opustil hlouček stojících dívek.

Nebylo pochyb, že již u večere budou po jeho prohlášení všichni vědět, co je Hermiona a to malé zač.

Zbytek cesty do ředitelny už proběhl více méně v klidu, ale to Severus ještě netušil, jaké pozdvižení vyvolá jejich návštěva u ředitelky.

„Jémináčku, to je roztomilé děťátko. Celá maminka!“ vyhrkla Minerva jakmile otevřela dveře a zhodnotila situaci.

„Je spíš podobná Severusovi, má jeho oči. Vybarvily se jí překvapivě velmi brzo,“ podotkla Hermiona.

„No hlavně aby nebyla i morous po něm,“ neodpustila si ředitelka.

Severus výhrůžně zavrčel, Selie upřela kukadla na to černé velké cosi před sebou a Hermiona se nadechla k odpovědi.

„Minervo, mohli bychom, prosím, dovnitř?“

„Ale jistě, drahouškové,“ švitořila dál.

Severus opět zavrčel.

„Dáte si čaj? Sušenky?“

„Minervo, nebudeme se tu zdržovat, jen jsem vás chtěla ještě osobně požádat, zda by bylo možné, abychom tu se Selií bydlely.“

„Ale Hermiono. To je samozřejmé. Vzhledem k tomu, že rodinným příslušníkům je povoleno bydlet na Hradě, opravdu je to maličkost. A kdy plánujete svatbu?“

„Minervo, to jsme zatím ještě neměli čas prodiskutovat. Ale jak jsem Vám již jednou řekl, pozvánku dostanete,“ zdělil Severus své nadřizené nevrle.

„Ano, jistě, už se moc těším. Hermiono, kdybyste potřebovala s čímkoliv pomoci, stačí říci.“

„Děkuji, Minervo, za laskavou nabídku,“ usmála se vděčně Hermiona.

Za to Selie přestala být benevolentní k neustálému přehlížení a dala to hlasitě najevo.

Severus za to byl vcelku rád, bral to jako skvělou příležitost vytratit se z ředitelny.

„Minervo, malá má hlad a musí být unavená, takže když nás omluvíte, tak-“ konec věty nechal vyplynout do prázdna, protože nepochyboval o intelektu své nadřizené.

„Ano, jistě. Jen běžte. Snad jen, Severusi?“ zastavila ho přede dveřmi. „Plánujete nějaké prohlášení?“

„Proč bych měl plánovat prohlášení? Těm tupcům nemám co oznamovat. Prostě se budou muset smířit s faktem, že i netopýři zakládají rodiny,“ odpověděl s narážkou na přezdívkou, kterou si od svých studentů vysloužil.

Pak jen otevřel dveře a pobídl Hermionu, aby ho následovala.

13. Na ostří nože

„Severusi?“ ozvala se nesměle...

„Hermino, myslím, že to, na co se chceš zeptat jsme probrali už několikrát. Nehodlám to dále rozebírat.“

„Jak můžeš vědět, na co se chci zeptat? Lezeš mi do hlavy?“ ptala se zaraženě.

„Nemusím ti lézt do hlavy a dokonce nemusím být ani extrémně vnímavý, abych si všiml, že už dobrých sedm, osm minut nehnutě sleduješ moji levou ruku. Hádám, že konkrétně tě zaujal prsteníček,“ dokončil trochu trpce.

„A co je na tom?!“ naježila se Hermiona.

„Nic,“ odpověděl prostě.

„Ano, nic. Tvoje klasická odpověď,“ vyštěkla.

„Chceš se hádat?“ zeptal se naproti ní klidně a v otázce pozvedl i pravé obočí.

„Nechci a ty to dobře víš. Chci vědět, proč nenosíš snubní prsten?!“

„Jak jsem řekl. Tohle už jsme probrali a ne jednou.“

„Ne, Severusi, ty jsi to probral. Vždy to uzavřeš bez toho, aniž abys mi to rozumně vysvětlil.“

„Nevím, co na tom nechápeš. Jasně jsem ti řekl, že-“

„Jasně jsi mi před šestnácti lety řekl, že se obáváš, aby ti prsten náhodou nesklouzl do kotlíku s lektvarem. Chápala jsem to, ale doufala jsem, že tě to přejde. Tak trochu tě to i přešlo, ale když jsem se tě ptala znovu, dozvěděla jsem se, že jsi alergický na bílé zlato. Jak si jistě dobře pamatuješ, nechala jsem ti vyrobit kopii prstenu ze žlutého zlata. A ejhle! Najednou se tvá alergie na bílé zlato změnila na celkovou alergii na zlato. Nezdá se ti to divné? Nevadí ti, že ze své ženy děláš blbce?!“ křičela už ke konci Hermiona.

„Nedělám z tebe hlupáka, Hermiono. Své důvody jsem ti vysvětlil,“ hovořil její muž stále naprosto klidně.

„To, že jsi mi řekl tvé, jak ty říkáš důvody, ještě neznamená, že já ti na ty absurdnosti skočím!“

„Ale já-“ chtěl se bránit Severus, ale žena mu opět skočila do řeči.

„Severusi, už šestnáct let mě v tomhle vodíš za nos. Dokonce už i Selie si toho všimla; ptala se mě na to. Ani nekomentuji fakt, že když spolu někam jdeme, lidé si myslí, že jsi můj milenec. A to proč?! Protože ty samozřejmě nemáš prsten!“

„A tobě to snad vadí? Potřebuješ, abych ti dokazoval fakt, že tě miluji prstenem na ruce? To jsi vážně tak povrchní?“ křičel už i on, protože její obvinění urazila jeho mužskou ješitnost.

„Připadá ti povrchní, když chci, abychom jako rodina vypadali i na veřejnosti? Copak ti unikají všechny ty pohledy rentgenující tvůj i můj prsteníček?“ křičela frustrovaně.

„Nebud' hysterická,“ vyprskl i on naštvaně.

„Já nejsem hysterická, ale řekni mi konečně proč jsi ten prsten po svatbě sundal a schováváš ho v šuplíku? Jeden jediný rozumný důvod a dám ti pokoj.“

„Rozumný důvod? To ti nestačily všechny ty předchozí důvody? Bylo jich málo?“

„Důvody to možná byly, ale ne rozumné. Na to by ti neskočil ani senilní Brumbál. Tak mi řekni, a ptám se naposledy, proč máš ten zatracený prsten od naší svatby v šuplíku?!“ vyprskla poslední slovo rozezleně.

„Aby se neodřel,“ vyhrkl Severus první co ho napadlo a v momentě, kdy ta věta opouštěla jeho ústa, věděl, že řekl hloupost.

Hermiona se prudce postavila, až razance vložená do tohoto pohybu způsobila pád židle, na které před momentem seděla. Zvuk onoho dopadlého kusu nábytku tupě rezonoval do ohlušujícího ticha.

„Fajn, jak myslíš,“ prohodila s ledovým klidem a došla si pro kabát a kabelku.

Aniž by mu pohlédla do čí, zamířila ke krbu.

„Kam jdeš?“ zeptal se překvapeně nad její náhlou změnou chování.

„Jdu si najít někoho, komu bych stála za to, aby si jednou za uherský rok vzal snubní prsten,“ prskla ironicky.

„Myslím to vážně,“ zamračil se a taky vstal.

„Já taky,“ vrátila mu nakvašeně a nabrala si hrst letaxu.

„Nemůžeš odejít,“ vystřelil od boku další co ho napadlo, ale vzápětí pochopil, že to nebyl moudrý tah.

„A to říká kdo? Člověk, který není schopný vzít si prsten ani na naše výročí? Nechtěj mě rozesmát. A uхни mi laskavě z cesty,“ dořekla ještě, když jí zastoupil cestu.

„To nemůžeš myslet vážně. Přece neodejdeš kvůli takové hlouposti?!“

„Severusi, tobě asi nedošlo, že pro mě to taková hloupost není. Zvláště když nejsi schopný říci mi pravý důvod. A teď když dovolíš-“

„Ty jsi se zbláznila!“ zakřičel na ni. „To je z tvé strany konec? Jen díky pitomému prstenu? A že máme přijít pozítří na Minervinu oslavu narozenin? Na to jsi také zapomněla? Nebo tam nakráčíš a všem oznámíš, že se rozcházíme, protože nenosím prsten?“

„Nebud' směšný,“ ušklíbala se.

Využila jeho překvapení, proklouzla kolem něj a za doprovodu hučení plamenů zmizela v krbu.

Severus nevěřícně koukal do opět klidných plamenů a nebyl schopen jakékoli reakce.

Po několika dlouhých minutách povolil strnulý výraz ve své tváři a nechápavě se rozhlížel okolo. *Ona opravdu odešla*, blesklo mu hlavou.

Zatraceně, proč jí to neřekl, nadával sám sobě v duchu. To si vážně myslíš, že by to Hermiona nepochopila? Že by se ti vysmála?

„Tak pokud sis tohle myslel, teď jsi tomu vážně nasadil korunu,“ řekl sám sobě nahlas a unaveně si

prohrábl vlasy.

Netušil, co si o tom má myslet. Sice se s Hermionou několikrát na toto téma pohádali, ale nikdy to nekončilo jejím odchodem.

Sakra! Zaklel v duchu.

Věděl, že nemá cenu za ní chodit. Ve svém Londýnském bytě už jistě není a protože má v práci čtyři dny volna, nebude nejspíš ani tam. Nebo právě proto tam bude. Ale on má jiné věci na práci, omlouval sám sebe přesvědčivě.

Nezbývalo tedy nic jiného než čekat, a to bylo něco, co on přímo nesnášel. Momentálně byl rád, že může jít učit. Věděl totiž naprosto jasně, že to je činnost, při které zapomene i na neshody s manželkou.

Se zachmuřeným výrazem nechal několika letnými pohyby hůlkou zmizet nádobí po snídani, přehodil si přes ramena svrchní plášť a s náručí plnou pergamenů vyrazil na vyučování.

Téměř každý, studenty začínaje, Filchem konče, mohl toho dne pocítit, že Severus Snape není ve své kůži.

I Selie, která na svého otce náhodou narazila na chodbě, postřehla změnu jeho chování. Přeci jen se nestávalo běžně, aby se jí jako odpověď na pozdrav dostalo odpovědi: „Běžte do třídy, slečno!“ Zvláště tedy v momentě, kdy on znal rozvrh své dcery téměř lépe než ten svůj a za normálních okolností věděl, že má v tuto chvíli dvě hodiny volna.

Selie nad jeho chováním raději jen zakroutila hlavou a nevyjadřovala se zbytečně nahlas. Neměla nejmenší zájem na tom, aby se stala tím, na kom si nakonec její otec vybije svou zlost.

Hermiona se toulala Londýnskými ulicemi a hlavou jí vířily události několika minulých minut. Možná neudělala dobře, když tak náhle odešla. Měla mít několik dní volna a po včerejšku to vypadalo, že by si je se Severusem mohli opravdu užít, ale pak...

Prostě to nevydržela se nezeptat. Copak toho chtěla tolik? Věděla, že jí neříká pravdu, ale nikdy z něj pravý důvod jeho averze k nošení prstenu nedostala. To jí opravdu tak málo důvěřoval, že se rozhodl jí své tajemství nesvěřit?

Neměla v plánu se s ním kvůli takové banalitě rozejít, ale svým odchodem chtěla vyjádřit, že jí na tom opravdu záleží. Alespoň jednou za rok, na den jejich výročí, by si přeci ten zatracený prsten vzít mohl, nebo ne?

Jak tak procházela kolem obchodů, které lemovaly chodníky, došla až ke květinářství. Obyčejně si výlohy moc neprohližela, protože na to neměla moc času, ale teď nikam nespěchala. Dovolila si tedy prozkoumávat výlohy obchodů, které míjela a právě výloha květinářství jí více než zaujala.

Nečekala, že by Severus sháněl pro svou nadřizenou nějaký dárek. Vždycky to byl úkol Hermiony vymyslet něco originální, pokud možno něco, co Minerva už dávno nevlastnila a pokud by ta věc Minervě udělala nefalšovanou radost, bylo to ideální. Teď stála Hermiona před výlohou a věděla naprosto přesně, že to, na co kouká, vyvolá u Minervy nadšení. Neváhala a vešla do květinářství.

A když už byla v tom nakupování, rozhodla se porozhlédnout se po nějakém tom novém kousku oblečení. Nakonec to nedopadlo moc slavně. Nesehnala ani černé společenské kalhoty na svou postavu a ani halenky, které si dnes prohlížela ji nijak nezaujaly.

Ale přece jen si domů, do Londýnského bytu, přinesla víc než jen dárek pro Minervu. Koupila si kostýmek. Kostýmek, který na Minervině oslavě jistě upoutá pozornost nejednoho hosta...

Následující dva dny uběhly skoro nadzvukovou rychlostí. Tedy minimálně pro Severuse.

Hermiona se od hádky ani neukázala a on neměl tušení, jestli se na Minervin večírek vůbec dostaví. Zrovna znovu přemýšlel o tom, že je sice pěkné, když Minerva zrušila páteční odpolední výuku, čímž se Severus zbavil povinnosti vzdělávat stádo nevzdělanců, ale zároveň byl nucen navštívit narozeninový večírek. Večírek, který by za normálních okolností nevyměnil s dvouhodinovou tupých hlav ani omylem. Teď ale přijít musel. Přeci jen choval ke své nadřizené jistou úctu, a proto byl pevně rozhodnut se tam ukázat alespoň na pár minut. Jen ještě úplně netušil, jak vysvětlí nepřítomnost své ženy.

V momentě, kdy se onen páteční podvečer blížil k jejich soukromým komnatám, došlo mu, že pro Minervu nemá žádný dárek. Což byl vcelku zásadní problém. Vždycky měla podobné věci na starosti Hermiona, ale teď oprávněně pochyboval, že se obtěžovala něco vymýšlet.

Výborně, skvěle, úžasně! Ať už chováš ke své nadřizené jakoukoliv úctu, Severusi Snape, tu Minervě k

narozeninám asi nezabalíš.

Se svrastělým obočím a zachmuřenou tváří za sebou zavřel dveře. Shodil z ramen svrchní plášť a následně i kabátec. Obojí hodil přes opěradlo svého křesla a začal si rozepínat i košili. Při tom se pomalu, beze spěchu, přesouval do koupelny, aby ze sebe mohl spláchnout starosti a problémy dnešního dne.

Na půli cesty do koupelny a s již úplně rozepnutou košilí se zarazil, jako by si najedou něco uvědomil.

Prudce se otočil a se zcela nesneapovsky pootevřenými ústy zíral na... Na co vlastně?

Vypadalo to jako bonsaj, ale přišlo mu to docela velké. Ať už to bylo cokoliv, věděl naprosto jistě, že když před necelou hodinou odcházel na večeri do Velké síně, ten strom na jeho stole nestál.

Trochu váhavě se rozhlédl po místnosti a nahlas zavolal: „Hermiono?“

Nic.

Odpovědí mu byla neznatelná ozvěna jeho hlasu a posléze ohlušující ticho. S ještě zachmuřenějším výrazem než před malým okamžikem se vydal prozkoumat ten listnáč na svém stole.

V momentě, kdy přišel blíž, zahlédl Hermioniným písmem psaný lístek.

Na večírek dorazím o něco později.

To je dárek pro Minervu.

Citronovník.

H.

To nemůže Hermiona myslet vážně? Přece si nemyslí, že přijde na večírek s touhle palmou v náručí? Merline, za co ho trestáš? Rozhodla se ho Hermiona zesměšnit? Pokud ano, rozhodně má zajímavou strategii. Zároveň si ale uvědomil, že Hermiona vždy drží slovo. Znamenalo to tedy, že ji dnes uvidí. A snad ne naposledy, blesklo mu hlavou.

S povzdechem se vydal konečně do koupelny.

14. Svatba (flashback)

„Minerva, Sybila, Kratiknot-“

„Hermiono, ten seznam čteš už potřetí a stále se mi zdá delší a delší,“ povzdechl si Severus.

„Neříkal jsi náhodou, že je ti jedno, kdo přijde, ale hlavně, abych k oltáři dorazila já?“ smála se Hermiona.

„Nevzpomínám si,“ pokrčil rameny. „Ale mám takový nápad. Nechceš prostě rozeslat pozvánky všem obyvatelům Hradu? Stejně už máš dobrou půlku na seznamu a každým dalším předčítáním přicházíš na další a další jména. Tohle by to zjednodušilo. Už proto, že máme svatbu na famfrpálovém hřišti. Všichni se tam pohodlně vejdu.“

„A tobě by to nevadilo?“ ptala se Hermiona užasle. „Sledovalo by tě tolik tvých žáků a kolegů...“

„Hermiono, je mi to jedno. Je pro mě důležité, že ti budu moct slíbit svou věrnost a oddanost. Ostatní ať mi vlezou do kotlíku.“

„Dobrá, takže to vyřešíme hromadným kouzlem, ale co ostatní? Co Kingsley?“

„Vzhledem k tomu, že je oddávající, troufám si tvrdit, že ten by měl dorazit i bez pozvánky. Docela bych to ocenil. Ale nemluvila jsi o Weasleyových,“ pohlédl na ni tázavě.

Hermiona vstala od svého stolu a šla nakouknout do ložnice, kde v postýlce spala jejich dcera. Pak se vrátila a sedla si k Severusovi na pohovku. Ten složil rozečtené noviny a přitáhl si ji k sobě. Položila mu hlavu na hrud' a vzdychla si.

„Nevím, jestli jim mám napsat. Poslední dobou se naše korespondence omezila na přání k narozeninám a k ostatním svátkům v roce.“

„Hermiono, myslím, že by rádi sdíleli tvé štěstí s tebou. Patřila jsi těch několik let skoro do rodiny. Molly s Arturem jistě rádi přijedou, jak je na tom mladý pan Weasley, nevím. Nerad bych, aby tě odsoudil za to, že jsi se zapletla se mnou. Takže konečné rozhodnutí nechám na tobě.“

„Nemyslím si, že by mě chtěl odsoudit. Je to už dospělý muž s rodinou. Veškerá příkoří a spory už snad byly zapomenuty. Máš pravdu, napíšu jim. Ráda bych je viděla. Přemýšlel jsi už nad svědkem?“ zeptala se Hermiona po chvíli a vychutnávala si jeho blízkost a atmosféru toho okamžiku.

„Ano,“ odpověděl jednoduše.

„A? No tak, nenapínej mě! Komu jsi řekl?“ ptala se zvědavě jeho budoucí žena a on se musel usmát nad její horlivostí.

„Nikommu.“

„Jak nikomu, teď jsi řekl, že-“

„Ptala jsi se, zda jsem o tom přemýšlel, nikoli, zda jsem někoho požádal. A co ty? Už o někom víš?“

„Chtěla jsem říct Paule. Docela dost jsem se s ní před svým odjezdem do Plymouthu spřátelila. Jenže je to nemožné. Jsou s Teddem mudlové,“ povzdychla si smutně. „A kdo napadl tebe?“

„Tedd,“ přiznal po chvíli váhání Severus.“

„Tedd?!“ ptala se Hermiona šokovaná jeho odpovědí.

„Řekněme, že jsem měl během tvé nepřítomnosti dost příležitostí poznat ho blíže. Je to sympatický člověk.“

„Ale není kouzelník,“ vydechla překvapeně.

„Hermiono, nejsem fanatik toužící vybit mudly,“ řekl Severus trochu příkře.

„Tak jsem to nemyslela. Jen že je nemůžeme vtáhnout do našeho světa. Ale-“

„Ale co?“ ptal se ostražitě Severus, protože zahlédl rozpustilé ohníčky v jejích očích, kterými k němu vzhledla.

„Co kdybychom jim to řekli?“ vypálila a upřela na něj prosebná kukadla.

„V žádném případě. Víš moc dobře, že to nejde. Nemůžeme prozradit náš svět. Jakkoliv rád bych to udělal, nemůžu. Ohrozil bych existenci našeho světa.“

„Severusi, jsi nejmocnější žijící kouzelník. Neříkej mi, že bys nedokázal vymyslet, nějakou formu Fidelliova zaklínadla, kterou bychom mohli použít i na Tedda a Paulu? Prosím.“

„Ty víš, jak lichotit muži. Přemýšlím, jestli bych neměl začít žárlit. Jestli takhle lichotíš všem mužům, musíš být neodolatelná.“

Hermiona se zasmála.

„Můžu ti slíbit, že budeš jediný, komu budu lichotit. Bereš?“ usmála se něj a natáhla se, aby mu mohla vtisknout polibek na tvář. Severus blahosklonně pusu přijal, ale zachmuřil se.

„To byl dost ubohý úplatek, nemyslíš?“ ptal se s úšklebkem.

Hermiona na něj nejprve překvapeně pohlédla, ale následně pochopila.

„No když myslíš,“ ušklíbala se a opět ho políbila. Tentokrát na rty. „A co teď?“ zeptala se zvědavě.

„Pořád to nebylo ono,“ pokrčil rameny.

Takže ty si chceš hrát, pomyslela si Hermiona a narovnávala se. Stačil jediný rychlý pohyb a ona seděla obkročmo na jeho stehnech a za límeček rozhalené košile si ho přitahovala blíž. Ani si nestačil uvědomit rychlost, s jakou se mu Hermiona dostala na klín a už cítil její hbitý jazyk, který se mu dobýval do úst.

Popravdě ho překvapila. Sice spolu bydleli už skoro čtvrt roku, ale pořád mezi nimi byla nevysvětlená propast. Jakoby sami nevěděli, jak navázat na tu noc, kdy se spolu poprvé milovali. Severus se sice snažil, letmé polibky byly na denním pořádku, ale zatím se nedostali dál. Nechtěl na Hermionu moc tlačit, dával jí maximum prostoru, aby se vše odehrálo v její režii, ale ona se k tomu zatím nikdy neměla. Proto ho teď prudkost a odhodlanost, kterou do polibku vložila, naprosto zaskočila.

Ale vzpamatoval se vskutku rychle. Rukama ji objal kolem boků a přitáhl si ji co možná nejbliž k sobě. Vnímal, jak se její prsty proplétají v jeho vlasech a naplno si vychutnával nastalou situaci. Byl to neuvěřitelný zážitek cítit její vůni a opět ochutnat tu lahodnou sladkost jejích úst. Cítil se jako smyslů

zbavený, když propletla svůj jazyk s jeho a jednou rukou mu zajela pod košili.

Neubráníl se tichému stenu, který unikl z jeho úst, když polibek znenadání ukončila. Stále byl mírně konsternován, proto první pokus dostat z něj odpověď na její položenou otázku vyšel vniveč.

„Severusi, posloucháš mě?“ zeptala se ho se smíchem. „Ptala jsem se, jestli to teď bylo v pořádku?“

Tentokrát Severus sice zaslechl otázku, ale nedokázal si rychle vybavit, o čem se to vlastně bavili. Až po několika nekonečných vteřinách, kdy vstřebával předchozí zážitek, odpověděl.

„Ehm, ano. Řekl bych, že toto bylo ucházející, ale přesto bych doporučoval ještě trochu zapracovat na technice,“ dokončil hlasem stále ještě zastřeným vzrušením.

„Takže řekneme Paule a Teddovi o našem světě a půjdou nám za svědky?“ vyhrkla rychle.

„Dobrá, promyslím si to, ano?“

„Děkuju, jsi skvělý,“ objala ho v návalu radosti.

„Skvělé bylo to, co jsme dělali před chvílí,“ neodpustil si rýpnutí Severus.

Hermiona se od něj odtáhla a on si všiml, že se jí zablýsklo v očích.

„Tak co kdybychom se přesunuli do ložnice a zapracovali na té technice?“ zapředla mu do ucha.

„A ty bys... chtěla?“ zeptal se nevěřícně. Přeci jen to na něj byl vcelku rychlý sled událostí, které by ani ve snu neočekával.

„Já chci už skoro celý měsíc, ale ty jsi mi přišel, jako kdybys neměl zájem. A nebo sis nevšiml?“ šeptala mu dál.

Severus si v duchu vynadal do blbců. Jak mohl ksakru vědět, že ty krátké noční košilky symbolizovaly návrhy? Nikdy nic nenaznačila, jen mu párkrát nabídla společnou koupel, ale on ve snaze udržet svoje vzrušení na uzdě raději odmítl. Až teď mu došlo, proč byla poslední dobou tak zamyšlená a někdy i smutná, když ji jen políbil na dobrou noc a hned se zahrabal pod peřinu.

Ona chtěla víc a myslela si, že on nemá zájem. A on se raději snažil co nejdříve usnout, aby nemusel vnímat teplo vycházející z jejího těla, vůni jejích vlasů, které ho čas od času zašimraly ve tváři, když se k němu tiskla a křivky jejího těla, které se rýsovaly pod pokrývkou a doslova vybízely k dotekům.

„Myslel jsem-“ promluvil po chvíli. Ale pak jako by si to rozmyslel. Nechtěl ani přemýšlet kolik dní již mohli...

Výborně, skvěle, úžasně.

Raději se s hledáním vhodné odpovědi neobtěžoval. Jako lepší řešení se mu jevilo co nejrychleji dostat Hermionu do ložnice a nevzbudit následujících několik desítek minut Selii.

„Já, Severus Snape, беру si tebe, Hermiono Grangerová, za svou ženu. Jsi mým dechem, myšlenkou, vědomím i nevědomou intuicí. Mou láskou, smyslem života, jeho naplněním. Ty jsi mě probudila pro lásku a život. S tebou chci prožít a sdílet všechny dny svého života a s tebou chci zestárnout. Budu při tobě vždy stát a milovat tě.“

Jakmile Severus utichl, ozvalo se několikrát popotáhnutí a Minerva si bez výčitek vyndala kapesník a hlasitě se vysmrkala. Dokonce i Kingsley vypadal, že je naměkko, když po něm Severus po svém výkonu hodil rychlý pohled.

Dál už se ale nedíval na nikoho, protože středem jeho vesmíru byla v té chvíli pouze jedna jediná osoba, která teď stála po jeho boku, vypadala jako anděl a od společného příjmení je dělilo jen několik málo slov a minut.

I Hermiona věnovala veškerou svou pozornost muži vedle sebe a byla jeho slovy naprosto dojatá. Manželský slib byl jejím přáním, protože nechtěla strohé ano a Severus ještě dnes ráno přes zavřené dveře vyhrožoval, že si to nepamatuje. Ale ona tušila, že to je jen jeho poslední snaha o klasický průběh obřadu a věnovala mu jen svůj zvonivý smích.

A přestože si ta slova řekli už několikrát, když se je vzájemně učili, až teď ji naplno dojaly a ona měla co dělat, aby se nerozplakala naplno. Už tak stačilo, že jí po tvářích stekly dvě zbloudilé slzy. Severus se na ni

v tu chvíli povzbudivě usmál a palcem jí ony dvě kapky něžně setřel. To už se ale sebral i Kingsley a vyběhl Hermionu k jejímu slibu.

„Já, Hermiona Grangerová, беру si tebe, Severusi Snape, za svého muže. Jsi mým dechem, myšlenkou, vědomím i nevědomou intuicí. Mou láskou, smyslem života, jeho naplněním. Ty jsi mě probudil pro lásku a život. S tebou chci prožít a sdílet všechny dny svého života a s tebou chci zestárnout. Budu při tobě vždy stát a milovat tě.“

„A nyní si vzájemně vyměňte prsteny,“ pronesl do ticha zvučným hlasem Kingsley hned, jakmile Hermiona dořekla. Ta mu za to byla vcelku vděčná, protože sama měla slzy na krajíčku a jak sledovala Severuse, zazdalo se jí, že se mu v jedné chvíli zalesklo v očích.

Jako první se navlékání prstenu chopil Severus. Hermiona zpozorovala, že se mu trochu třesou ruce, ale přišlo jí to v tu chvíli roztomilé. Už proto, že věděla, že na tom nebude jinak.

„S tímto prstenem ti dávám i příslib mé lásky a věrnosti.“

S těmito slovy jí navlékl nádherný prsten z bílého zlata na prsteníček a čekal, až totéž udělá i ona.

„S tímto prstenem ti dávám i příslib mé lásky a věrnosti.“ zopakovala i ona a nakonec mu bez větších problémů také nasadila prsten.

„Prohlašuji vás za muže a ženu. Nyní polibte nevěstu,“ dokončil Kingsley a neznatelně si oddech. Byl rád, že celý obřad pod jeho vedením proběhl tak, jak měl a ti dva byli konečně svoji. Teď už jen stejně jako všichni přítomní čekal na novomanželský polibek.

A očividně na něj čekali i novomanželé, protože se bez jakéhokoliv ostychu přiblížili ke rtům toho druhého.

Už už si chtěl Kingsley opravdově oddechnout, když si všiml, že se do toho novomanželé vrhli víc, než by bylo normální. A to nejen délkou polibku.

Severus s Hermionou nejspíše zcela ztratili představu o místě, kde se momentálně nacházejí, protože z letmého dotyku rtů se stával pomalu ale jistě hluboký polibek. Severus neodolal a vklouzl jazykem do jejích úst, které ho k tomu zrovna vybízely. Zároveň si svou ženu přitáhl do náruče a mírně ji zaklonil, aby získal lepší přístup. A ani Hermiona nezůstávala pozadu. Ale v momentě, kdy mu začala vplétat prsty do vlasů je z poslední fáze svatebního obřadu vyrušilo hlasité kašlání ze strany oddávajícího a ještě hlasitější hvízdání ze strany studentů, kteří se přišli podívat na svatbu svého profesora.

Jen neochotně se od sebe odtrhli.

V ten moment se na ně sesypali nejdříve Paula s Teddem, následně Minerva a několik odvážných studentů a v závěsu za nimi cupitala Poppy s kočárkem.

Severus si stoupl za Hermionu a bez ptaní jí objal kolem pasu. Jako by tím snad chtěl vyjádřit, že už mu teď navěky patří a je jen a jen jeho. Hermiona zaklonila hlavu a mile se na něj usmála.

Několik následujících minut pak přijímali gratulace, ale pak už nic nebránilo tomu, aby se rozběhla volná zábava. Šampaňské teklo proudem, stoly se prohýbaly pod všemožnými laskominami a taneční parket zase trpěl pod přívalem tancechtivých svatebčanů.

Když se o několik hodin později začala Hermiona shánět po Poppy, která se nabídla, že po dobu svatby pohlídá jejich dceru, našla je obě pod nedalekým dubem. Selie si bezstarostně pochruovala a Poppy si četla nějakou knížku.

„Poppy, běžte se taky chvíli bavit. Moc vám děkuji, že jste mi malou pohlídala, ale nemůžu váš už déle obtěžovat.“

„Hermiono, drahoušku, tohle je tvůj velký den, tak si ho koukej náležitě užít. O malou se neboj, postarám se o ni,“ usmála se povzbudivě lékouzelnice na mladou ženu.

„Ale to opravdu nejde. Ne že bych vám nevěřila. Víím, že je u vás Selie v dobrých rukách, ale nerada vás obtěžuji déle než je nutné.“

„Drahá, myslím to vážně. Běž a bav se. Selii zatím nic nechybí a až začne, tak se o ni postarám.“

Hermiona se nadechovala k odpovědi, ale byla přerušena manželem.

„Tady jsi, hledal jsem tě, Hermiono. Poppy, jak to, že se nebavíte. Běžte, my už se o malou postaráme.“

„Severusi, zrovna jsem říkala Hermioně, že o malou se nemusíte bát. A tenhle den byste si oba měli

náležitě užít. Jak vidíte malé nic nechybí, takže můžete být opravdu v klidu,“ usmívala se Poppy, protože ji dojala starostlivost obou rodičů.

„Ale-“ vyhrkli oba naráz, ale lékouzelnice je oba umlčela pohybem ruky.

„Myslím to vážně, vy dva. A už běžte, nebo ještě malou vzbudíte.“

Hermiona se chtěla ještě pokusit o slabý odpor, ale jakmile se k ní Severus zezadu nahnul a zašeptal jí do ucha:

„Měli bychom té velkorysé nabídky využít. Poppy se o Selií postará, a já bych se teď moc rád postaral o svou ženu. Takže co kdybychom se nenápadně vypařili?“

„Myslíš, že se nám to podaří?“

„Určitě,“ ušklíbl se a pokynul Poppy na pozdrav.

„Ještě jednou vám děkuji,“ usmála se Hermiona.

„Tak už utíkejte,“ kývla jim oběma na pozdrav a vrátila se zpátky k rozečtené knize.

Severus chytil Hermionu za ruku a snažil se dostat nenápadně k hlavnímu vchodu do hradu. Jakmile byli uvnitř, nic jim nebránilo vydat se k jejich komnatám.

„Severusi, neblázni!“ vypískla Hermiona v momentě, kdy ji znenadání vzal do náruče a překročil s ní práh ložnice.

„Vítejte doma, paní Snapeová,“ pronesl trochu teatrálně aniž by reagoval na její předchozí slova a postavil ji na zem těsně před jejich velkou postel.

Hermiona na něj upřela své velké oříškové oči a silně se k němu přimkla. Objala ho kolem krku a přitáhla si k sobě jeho hlavu.

„Děkuji,“ zašeptala mu do ucha něžně.

„Já děkuji tobě,“ odvětil jí. „Ale dost už nostalgie, paní Snapeová. Dnešní noc je krátká a já mám v plánu s vámi dělat strašně moc věcí,“ zapředel jí do ucha a aniž by si všiml jejího zvonivého smíchu, povalil ji do postele...

15. Donucen k žárlení

Odevzdaně zaklepal na dveře, zpoza kterých se ozývalo bujaré veselí, radostný smích a pokřikování. A ještě odevzdaněji si přehodil ten obrovský citronovník z objetí pravé ruky do levé. To pro případ, že by jeho nadřízená stála o to, potřást si s ním rukou.

Ale žel Merlinovi mu obyčejné, a pro Minervu očividně fádňí, potřesení rukou nebylo přáno. Dostalo se mu mnohem vřelejšího přijetí.

„Severusi! Jak milé překvapení,“ vykřikla jeho nadřízená, ostentativně přehlédla napřaženou pravici, pověsila se Severusovi kolem krku a mateřsky ho políbila na tvář.

Severus měl v tu chvíli co dělat, aby nepustil citronovník na zem a nezačal si okamžitě po propuštění z Minerviných spárů otírat tvář.

Obojí se mu podařilo překonat, ale než se stačil dostatečně vzpamatovat, byl vtažen do víru oslavy.

„Severusi, kde máte Hermionu?“ otázala se zvědavě Minerva, protože se ještě nestalo, že by někdy přišel na obdobný večírek jen jeden z nich.

„Moc se omlouvá, ale dorazí o něco později. Tohle je dárek pro Vás, Minervo,“ dokončil stručně a jal se předávat ten obrovský strom do Minerviny náruče s vcelku průhledným úmyslem co nejdříve se ho zbavit.

„Och, Severusi, to je citronovník! Mám pravdu? Ten je báječný. Udělal mi obrovskou radost. Ani netušíte jakou.“

„Dovedu si to představit,“ odušil Severus.

„Hned ho nechám donést k sobě do kanceláře. Snad se mu tam bude dařit,“ štěbetala pořád dokola jeho nadřízená.

Aby ji Severus alespoň na moment umlčel, luskl prsty a přivolal si tak skřítku.

„Odnes tohle do ředitelny a opovaž se s tím něco udělat. Jasně?“ Vrazil skřítkovi do náruče obrovský květináč. Skřítek, kterého v ten moment přestalo být vidět, zamumlal jen své obvyklé: „Ano, pane.“

A byl pryč.

Severus si v duchu oddychl. Tu palmu má z krku. Teď se ještě nějak decentně zbavit všetečné Minervy, odebrat se k baru a vyčkat tam příchodu své ženy. A pak už jen děj se vůle Merlinova.

Měl to naplánované vsutku pěkně, ale než vůbec stačil realizovat druhou fázi, překvapil všechny přítomné příchod Hermiony, jejíž oblečení, respektive barva oblečení, si vyžádalo chvilkovou pozornost žen a upřené zírání mužů.

„Ach, Hermiono,“ probrala se dřív Minerva než Severus, který na svou ženu nepokrytě zíral a snažil se uklidnit své vzbouřené hormony.

Věděl, že Hermioně sluší žlutá, ale že až tak...

„Moc Vám to sluší,“ vydechla Minerva a až po těchto slovech se teprve začala zábava znovu rozbíhat.

I když pravdou zůstává, že několik mužů stále neodvrátilo svůj pohled od mladé paní Snapeové.

„Děkuji, Minervo,“ odvětila zdvořile Hermiona a uhladila si na svém sáčku neviditelné ohyby.

Severus nedokázal pochopit, kde k tomuto kostýmku Hermiona přišla. Nikdy dřív ho neviděl ani na ní ani ve skříni.

Ale musel uznat, že ať už si ho koupila kdykoliv, byla v něm kouzelná. Zářivě žluté saténové bokové kalhoty doplněné krátkým sáčkem ušitým ze stejného materiálu se zapínáním na jeden jediný knoflík měly však jednu jedinou nevýhodu. Přitahovaly pohledy všech přítomných mužů, a to se Severusovi ani za mák nelíbilo. Zato jeho žena si tu pozornost očividně užívala. Což ho štvalo.

„Minervo, tady je od nás ještě jeden dárek. Předpokládám, že Severus Vám již citronovník předal?“

„Jistě, drahá. Neměli jste si s dárky dělat takovou škodu,“ brblala Minerva, ale v rozporu se svými slovy se vrhla na nevelký balíček, který jí Hermiona podávala.

Jakmile se dostala pod nános balícího papíru, vzdychla nadšením.

„Ta je krásná!“ rozplývala se nad umně vyrobenou stříbrnou sponou do vlasů.

„Jsem ráda, že se Vám líbí,“ poznamenala Hermiona a hned na to se zamračila na Severuse v domnění, že ho tím přinutí něco říct.

„Jistě, oba jsme rádi,“ dostal ze sebe neochotně a ještě neochotněji odvracel pohled od upnuté látky na manželčině těle.

„Ale já se tu rozplývám nad tou nádherou a nedopřeji vám ani polibek na uvítanou. Jistě jste se dlouho neviděli, tak se nestyďte,“ postrčila je Minerva blíž k sobě.

„Nemyslím si, že-“ začali oba současně vyjadřovat nesouhlas s jejím nápadem.

„Ale děti,“ usmála se vševědoucně Minerva a věnovala jim shovívavý úsměv, který jasně říkal: je mi úplně jasné, že byste se na sebe nejradši vrhli.

Severus i Hermiona svorně potlačili zavrčení, kterým chtěli častovat slovo „děti“ a raději se na sebe podívali.

Pohled, který si vyměnili mluvil za vše – dáme Minervě co chce, i kdybychom před chvílí podepsali rozvodové papíry. Jinak nebudeme mít klid.

Hermiona si neznatelně vzdychla.

Severus se ušklíbl, protože se mu tento vývoj vcelku líbil.

Udělal krok směrem ke své ženě a sklonil se, aby ji mohl políbit na rty. To se nejspíš moc nezamlouvalo Hermioně, která si umínila hrát ještě alespoň malou chvíli na uraženou. Milisekundu před setkáním jejich rtů uhnula obličejem na stranu. On už nestačil zareagovat a jeho rty se sklouzly po její tváři.

Překvapením otevřel přimhouřené oči a jak byl skloněný, tak mu pohled sklouzl do hlubokého výstřihu své ženy. Ztuhl na místě a nemohl uvěřit tomu, co viděl.

Jeho žena pod tím titěrným sakem nic neměla!

Tedy alespoň tu žlutou krajkovou podprsenku, která ukryvala alespoň to nejpodstatnější z jejich ňader nepovažoval za vhodné oblečení. A když k tomu připočetl délku saka a fakt, že jí kalhoty končily těsně nad zadečkem, čímž odhalovaly výraznou část jejího břicha. A ještě ke všemu, že to sako bylo na jeden knoflík!

Ztuhle se narovnal a než stihl promluvit nahlas, hlavou mu prolétla jediná myšlenka. Má Hermiona ve stejné barvě i druhou část spodního prádla? A- ach, Bože, ani si raději nepředstavoval, že by tuto část oblečení vynechala.

„Není ti zima?“ otázal se škrobeně.

„Ne. Měla by mi být, miláčku?“ neodpustila si rýpnutí a hodila po něm vyzývavý pohled.

Severus se zamračil a raději se vzdálil s úmyslem přinést sobě i Hermioně sklenku vína a začít se konečně chovat normálně.

Jaké však bylo jeho překvapení, když zjistil, že jeho žena se zařídila podle slov Minervy, která je vybízela, aby se skvěle bavili, a právě se něčemu smála v přítomnosti Draca Malfoye.

Hermiona sice pochopila, že Severus odešel pro víno, ale nemínila mu jejich poslední hádku odpustit tak snadno. A proto se rozhodla trošku ho potrápít. I to byl účel vcelku odvážného kostýmku. A jak mohla soudit, docela se to dařilo.

Když se tak rozhlížela po místnosti, pohledem spočinula na nové posile bradavického profesorského sboru a rozhodla se, že se pokusí zapomenout na dětské roztržky a udělá první krok na cestě za snesením se s tím aristokratickým floutkem.

„Je tu volno?“ zeptala se mile a posunkem ukázala na volnou židli po jeho pravici.

Draco se málem pocmrndal vínem, když mu došlo, kdo že to má zájem o jeho společnost.

„Grangerová, jaké milé překvapení. Sekne ti to.“

„Díky, Malfoyi,“ odvětila s úšklebkem a posadila se. „A dej pokoj konečně s tou Grangerovou. Jsem Snapeová. A nebo mi mí známí a přátelé říkají Hermiono. Co ty na to, Draco?“ usmála se.

Otázkou bylo, jestli se víc smála ze zdvořilosti, nebo zda ji pobavil Dracův výraz v momentě, kdy zapomněl zavřít ústa.

„Život se Severusem asi není lehký, ale nikdy bych do něj neřekl, že na tebe bude používat Imperio,“ řekl váhavě a zkoumavě si ji prohlížel.

„Nech toho. Víš moc dobře, že nejsem pod Imperiem. Jen si myslím, že už bychom se mohli začít chovat jako dospělí lidé. Jmenuju se Hermiona,“ dokončila a natáhla k němu ruku.

„Nikdy bych nečekal, že dnešek přinese takové zásadní změny. Ale musím připustit, že máš pravdu, Gran-“
Hermiona se na něj zamračila.

„Hermiono,“ opravil se rychle. „Draco,“ dořekl ještě. A její nabízenou ruku sice uchopil, ale neudělal to, co Hermiona čekala, že udělá.

Místo lehkého stisknutí si ji přitáhl blíž a naprosto nečekaně přitiskl své rty na ty její ve stvrzujícím polibku.

Jakmile se od ní oddálil, Hermiona zalapala po dechu.

A nebyla sama.

Severus, který celou tu scénku sledoval, vztekle praštil na druhém konci místnosti sklenicí s vínem a úspěšně ji rozlil na bílý ubrus. Nic však nevypovídalo tomu, že by si toho všiml. Jediné, co zmerčil naprosto přesně, byl chtivý polibek na ústa jeho ženy a vilný pohled do jejího výstřihu.

Nasupeně se vydal k místu, kde oba seděli. Cestu mu však zastoupila ovíněná Minerva, která toužila po tanci s ním. Aby nevzbudil podezření, musel jí vyhovět.

Mezitím se Hermiona trochu zhrozila.

„Draco, bylo to nutné?“ poukazovala na polibek.

„No tak, přeci nejsi tak staromódní, abys trvala na třesení pravicí. Tohle je, řekl bych, příjemnější

alternativa. Jen doufám, že jsem ti to u manžílka nezavařil,“ ušklíbl se.

„Mě ne, ale sobě možná jo,“ oplátila mu Hermione stejně ironicky.

„Snad ne,“ usmál se Malfoy a pozvedl svou sklenku vína. „Tak to stvrdíme ještě přípitkem, co ty na to?“

„Jsem pro,“ potvrdila Hermione. Až pak jí došlo, že vlastně ještě svoje pití nemá.

„Skočím ti pro něco,“ zvedal se ochotně Draco, až to Hermionu překvapilo. Ale neměla důvod ho brzdit.

Jenže to už utichla hudba a těch několik tanečních párů se z parketu opět rozmístilo po celé místnosti.

A Severus vystartoval k Hermioně.

„Myslím, že už bychom měli jít,“ chytil svou ženu za loket a pokusil se ji tak přimět k odchodu.

„Ale mě se nikam nechce. Dobře se bavím,“ oponovala mu.

„Hermiono, je ve tvém vlastním zájmu odejít se mnou,“ zavrčel výhružně.

„Ne. V mém vlastním zájmu je zůstat tady a skvěle se bavit, místo toho, abych koukala na tvůj zamračený a naštvaný obličej až do bůh ví do kdy,“ oplátila mu a trhnutím se pokusila vymanit svou paži z mužova sevření.

„Severusi, myslím, že Hermione své přání vyjádřila naprosto jasně,“ upozornil ho Draco, který se vrátil i se sklenkou vína pro Hermionu.

„Ty se do toho nepleť,“ zasyčel starší muž.

Draco položil sklenku na stůl a v gestu značícím poraženost zvedl obě ruce.

„Severusi, nedělej scény,“ vložila se do toho opět Hermione.

„Jediný člověk, který tady dělá scény jsi ty, když se jako vdaná žena necháš olizovat od tohohle nabubřelého aristokrata,“ prskal dál Severus.

„Vdaná žena?“ protáhla sladce a nehezky se ušklíbla. „A ty snad někde vidíš symbol mého závazku?“ triumfovala konečně Hermione.

Severus se okamžitě zarazil a pohledem vyhledal levou ruku své ženy.

Po prstenu nebylo ani památky.

Šokovaně zíral na to prázdné místo na jejím prstu a nemohl uvěřit svým očím.

Hermiona si vychutnávala své malé vítězství.

„Takže jestli dovolíš, ráda bych si tenhle večer dál užívala jako doposud,“ pokračovala nevzrušeně a věnovala mu milý úsměv.

„Mohli bychom si promluvit mezi čtyřma očima?“ otázal se Severus po chvíli a sekl pohledem na Malfoye.

Hermioně už ho začínalo být líto, tak se raději bez řečí zvedla a následovala ho na nevelký balkon.

„Můžeš mi vysvětlit, na co si to tu hraješ? Trestáš mě za to, že nenesím prsten, nebo o co ti jde?“ spustil Severus v momentě, kdy na prostor, ve kterém se nacházeli zakouzlil Silencio.

Hermiona se přehnaně vážně zamyslela.

„Ne,“ odvětila potom prostě.

„Takže mi chceš říct, že tvoje víc než přitažlivé oblečení a následné flirtování s Malfoyem byla jen náhoda?“

„Chceš říct, že jsem dnes přitažlivá?“ promluvila Hermione tlumeně a upřela na něj pohled svých upřímných oříškových očí.

Kdyby se zrovna nenacházeli uprostřed hádky, Severus by měl co dělat, aby tomu pohledu odolal.

„Ano, jsi přitažlivá. A nejen dnes,“ prozradil neochotně po chvíli.

„A bylo by opravdu tak těžké říct mi to jen tak? Nebo tě k tomu musím pokaždé vyprovokovat?“ zeptala se ho smutně.

„Chceš říct, že jsi-“

„Ano. Oblékla jsem se tak jen kvůli tobě. A ne proto, aby tě naštvaly pohledy ostatních mužů, ale proto, abys ve mně zase viděl přitažlivou manželku.“

„Hermiono, jak tě napadlo, že ji v tobě nevidím?“ zeptal se překvapeně nad vývojem událostí a informací, které se tak nečekaně dozvěděl.

„Jak? Stačí mi to, že si mě poslední dobou sotva všimneš. A kdybych se nesnažila, tak mi nedáš ani tu pitomou pusou,“ postěžovala si Hermiona a znova na něj upřela ublížený pohled.

„Zatraceně!“ zaklel nahlas.

Pak ale udělal dva kroky, aby se ocitl těsně před svou ženou. Uchopil její levou ruku do své a palcem něžně přešel po prázdném místě na jejím prsteníčku.

„A ten prsten?“ zeptal se s povzdechem. „to je taky část mého uvědomění si, jakou mám přitažlivou manželku?“

„Ne,“ zavrtěla Hermiona hlavou. „Když jsem se sprchovala, tak mi sklouzl z prstu a zmizel v odpadních trubkách.“

Severus se rozesmál. Nefalšovaně, přesto však tlumeně, ale zato hřejivě a mile. I Hermiona se rozpačitě usmála.

„Nevím, jestli to pro tebe nebude překvapení, ale řekl ti už někdo, že jsi čarodějka?“

„Nedobírej si mě,“ ohradila se dotčeně. „Když jsem od tebe tak rychle odcházela, zapoměla jsem si hůlku v obýváku.“

„Já se z tebe zblázním,“ usmál se nad její roztržitostí, ale musel uznat, že je rád, jak se věci vcelku jednoduše vrátily do starých kolejí.

„Takže, co kdybychom teď oba odešli do našich komnat a odtud se odletaxovali do Londýna najít ten prstýnek? Hm?“

Hermiona jen kývla a spolu se Severusem opustila balkon.

„Draco, měj se pěkně, já nakonec přeci jen půjdu,“ usmála se na zmateného Malfoye, který nebyl moudrý ze změny, která u těch dvou nastala. Nejdřív žárlivá scéna a pak společný odchod?

„Nezůstaneš?“ zkusil se pro jistotu zeptat.

„Draco, věř mi, že nezůstane. Vážně si myslíš, že bych tu svou sexy manželku nechal bez dozoru?“ odpověděl za Hermionu Severus.

Ani jeden už nečekal na odpověď, vytratili se z místnosti a za sebou již podruhé v uplynulém měsíci nechali překvapeného Draca Malfoye.

„Tak sexy, jo?“ šťouchla Hermiona do Severuse rozpustile.

„Ani nevíš, jak děsně přitažlivá v tom kostýmku jsi,“ odvětil a ztlumil smích, který se linul z jejich úst, vášnivým polibkem.

16. Poletíme? (flashback)

„Severusi, už jsi přemýšlel, kam pojedeme na dovolenou?“ zeptala se Hermiona několik měsíců po svatbě svého muže, který se právě skláněl nad postýlkou s malou Selíí.

„Ne, vždyť prázdniny jsou až za čtvrt roku,“ podivoval se on.

„Nemyslím dovolenou o letních prázdninách. Budou i jarní prázdniny. A navíc, mám na mysli svatební dovolenou,“ vysvětlila mu a mírně se o něj opřela, aby také viděla do postýlky.

„Selíí, koukni se sem,“ zamával Severus své dceři před obličejem jedním z mnoha nových plyšáků.

Ta se na modrou obludku v jeho ruce zašklebila bezzubými ústy a rozverně po ní hrábla drobnou pěstičkou. Severus ji nechtěl trápit, proto jí plyšového tvora vložil do náruče a pozoroval, jak si s ním nemotorně hraje.

„Svatební dovolenou? Hermiono, to asi nebude jen tak možné. Nemůžu si ze školy odjet, kdy se mi zlíbí a

navíc, kam bychom dali Selii?“ otočil se pro změnu na svou ženu.

„Nemyslím hned, už proto, že ještě nejsem spokojená se svojí postavou. Ale ráda bych někam vyrazila. Jenom s tebou,“ zašeptala a nepřestávala se na něj tisknout. „O prázdninách už bude Selii osm měsíců. Věřím, že by nám ji Poppy pohlídala. Jen na pár dní. Severusi,“ prosila ho.

„Pro mě za mě. Přemístění je otázka několika vteřin. Nevidím v tom problém. Poppy je jediný člověk, kterému bych Selii svěřil. Věřím jí. A taky bych s tebou chtěl být chvíli sám a hodně daleko,“ dořekl jí smyslně do ucha.

Hermiona se zasmála, pak ale zvažněla.

„Víš, Severusi, ale já bych chtěla letět letadlem. Ne se přemístit.“

„Proč proboha?“ zděsil se při té představě.

„No tak. Nic na tom není. Létání je super.“

„Nepovídej,“ ušklíbl se. „Zajímavé, že létání na koštěti ti tak fajn nepřijde.“

„To je něco jiného,“ ohradila se.

Pak se ale rozhodla použít jinou přemlouvací taktiku. Rukama vystoupala k nejdříve zapnutému knoflíčku jeho košile a aniž by nějak komentovala své počínání, upřela na něj své oříškové oči.

„Prosím, Severusi. Uvidíš, bude se ti to líbit,“ usmála se na něj a knoflíček zručně uvolnila.

„Bude se mi líbit co?“ zajiskřilo mu v očích, když si uvědomil, že asi bude očitým svědkem Hermioniných přemlouvacích metod.

„Myslím samozřejmě to létání,“ šibalsky na něj mrkla a rozepnula další knoflíček.

„Nejsem si tím tak jistý,“ pronesl, jako by se nic nedělo, ale měl co dělat, aby tuhle malou hru neukončil hned v zárodku.

„Já myslím, že jo. A jsem přesvědčená, že mi ještě dnes bude patřit tvé "ano".“

„Jsi si tím nějak moc jistá,“ provokoval ji tím, že na sobě nedával znát své rozpoložení z jejích doteků.

„Ano, to jsem,“ potvrdila a rychle rozepnula zbývající knoflíčky, přičemž mu košili vykasala z kalhot.

Severus měl v plánu ironickou odpověď, ale v momentě, kdy se Hermiona přisála svými horkými rty k jeho bradavce, měl co dělat, aby nezasténal na hlas.

Jeho žena si svým počínáním byla očividně více než jistá. Svými rty mapovala cestičku od jeho hrudníku přes krk až k jeho obličejí.

Čelist mu posázela drobnými polibky, ale Severusově snaze o navázání orálního kontaktu se stále vyhýbala. Až ve chvíli, kdy to nečekal, protože zrovna vydýchal její ruku na zapínání svých kalhot se k němu přisála.

Nečekala na pozvání a mrštně se vetřela svým jazykem do jeho úst.

Teď už to Severus nevydržel a unikl mu tichý vzdech.

„Tak co? Poletíme?“ zeptala se ho v momentě, kdy se od něj odtrhla.

„Jen přes moji mrtvolu,“ pronesl zastřeným hlasem a přitáhl si ji k dalšímu polibku.

Hermiona však byla rychlejší. Prudce se vymanila z jeho sevření a jediným rychlým pohybem se ocitla za jeho zády. A nezapomněla s sebou vzít i jeho košili, kterou mu tak pohotově stáhla z ramen.

Stoupla si na špičky a jeho šiji pokryla nespočtem drobných letmých polibků. Spokojeně se usmála proti jeho zádom v okamžiku, kdy on slastně zaklonil hlavu dozadu.

„Pojď ke mně,“ požádal ji svůdným hlasem.

Hermiona jeho přání vyslyšela, ale jen pro to, aby do něj mohla strčit a usadit ho tak na postel. Obkročmo si sedla na jeho stehna a dál se věnovala jeho ústům. Severus to už nechtěl nechat jen na ní, proto i on zapojil své ruce do průzkumu jejího těla.

Avšak ona ho, aniž by polibek přerušila, jemně, ale přesto rázně zadržela.

„Dokud nebudeš souhlasit s letadlem, tak na doteky zapomeň,“ zapředla mu do ucha.

„To je vydírání,“ protestoval.

„Není, to je vzájemná domluva,“ ušklíbala se. „A opovaž se to porušit,“ pohrozila mu.

Neměl sílu na odpor, zvláště v okamžiku, kdy se velmi účelně zavrtěla na jeho klíně.

„Ještě máš možnost říct ano.“

„Nikdy,“ dostalo se jí odpovědi, se kterou ona stejně počítala.

„Jak myslíš,“ usmála se a začala mu rozepínat pásek na kalhotách.

Následně ho zmíněného kusu oblečení zbavila a aby mu to nebylo líto, sama si svlékla halenku a kalhoty, přičemž zůstala jen ve spodním prádle.

Severus z ní nespouštěl oči, ale snažil se její podmínku splnit a přestože měl sto chutí prozkoumat její žádostivé tělo, neudělal to. Počkal, až se k němu ona sama opět skloní a políbí ho. Jazykem mu obkroužila horní ret a když jím doputovala až k tomu dolnímu, mírně ho kousla.

Opět mu unikl sten.

Prsty svých rukou zajela za lem jeho boxerek a horní polovinou těla se otřela o tu jeho.

„Ne?“

„Ne,“ potvrdil přesto však již trochu nepřesvědčivě.

Hermiona to nijak nekomentovala a začala pomalu směřovat svými rty přes jeho hrudník a břicho až do jeho slabin.

Severus to nevydržel a vpletl své prsty do jejích vlasů. Dal tak jasně najevo, ať pokračuje a že by bylo více než skvělé, kdyby svými rty putovala ještě o pár centimetrů níže.

„Severusi, něco jsem si domluvili,“ promluvila sladce, protože si byla vědoma svého vítězství.

„Hermiono,“ vydechl frustrovaně.

„Poletíme?“

Už už se nadechoval k další negativní odpovědi, ale v tu chvíli ucítil na svém nejcitlivějším místě horký dech své ženy a následně pocítil vlhkost jejích úst.

„A- ano,“ vydralo se mu ze rtů.

Ačkoli si byla Hermiona vědoma své lsti a bylo více než očividné, že jeho odpověď byla jen stěží mířena na její otázku, věděla, že má nad ním navrch.

Její muž se právě zavázal k letu letadlem...

„To bylo podlé a zmijozelské,“ řekl jí o několik desítek minut později.

„Ale účinné,“ oponovala mu se smíchem.

„Měl bych zlepšit své sebeovládání.“

„Já myslím, že nemusíš. Byl jsi úžasný,“ řekla mnohoznačně a vzápětí se zvedla, aby vzala z postýlky vrtící se Selii.

Položila ji mezi ně do postele a věnovala jí kouzelný úsměv.

Severus se cítil božsky. Měl vedle sebe ženu a dceru, které miloval nade vše a byl tak příjemně naladěný, že se mu ani nechtělo přemýšlet, jak je možné, že ho potkalo takové štěstí.

„Vy dvě jste také úžasně,“ potvrdil a věnoval oběma jeden ze svých vzácných úsměvů.

17. Ještě ne...

Během hodinky byli ti dva z Londýna zpátky i se ztraceným prstenem.

Severus se sice snažil přemluvit Hermionu, zda by se nechtěla jít projít, ale ona nesouhlasila. Měla ještě

nějaké povinnosti do práce a přestože měla volno, tohle nemohla již déle odkládat.

„Vrátíme se?“ otočila se na něj v momentě, kdy on se snažil využít příjemně rozjetý večer ve svůj prospěch.

„Když to musí být,“ povzdechl si, ale neprotestoval.

Věděl, že přestože byla hádka zažehnána, ještě nemá úplně vyhráno. Musel našlapovat více než opatrně a rozhodně nechtěl Hermionu znovu vyprovokovat.

Vzal ji tedy za ruku a společně se odletaxovali do jejich bradavických komnat.

„Půjdu se převléct a pustím se do těch papírů, budeš tu, nebo si půjdeš lehnout?“ ptala se Hermiona svého muže.

Při tom si rozepnula ten jeden jediný žlutý knoflík na svém saku, který Severuse celý večer tak dráždil a bez ostychu kolem něj prošla do ložnice.

Severus se neubráníl tomu, aby se za svou ženou otočil. A v tu chvíli se mohl přesvědčit, že jeho předtucha byla správná. I druhá část jejího spodního prádla byla tak hříšně a vyzývavě žlutá.

„Žlutá ti sluší,“ zalichotil jí a rozešel se k ní.

„Na to jsem se neptala,“ zasmála se Hermiona a než on stihl zakročít proti jejímu oblečení, přetáhla si přes hlavu dlouhé tričko s nějakou obludkou na přední straně. Následně si oblékla i volné kalhoty

Aby mu to nebylo líto, vtiskla mu polibek na tvář a zamířila si to ke svému pracovnímu stolu.

Severus si povzdychl. Právě mu docela jasně došlo, že ani dnešní večer, potažmo noc, nebude naplněna manželským sexem.

„Mám ještě něco na práci v laboratoři, takže budu tam,“ odpověděl jí konečně a také se převlékl.

Pokud tedy výměna jedné černých kalhot za druhé a vyhrnutí rukávů na košili může být bráno za převlečení.

Když kolem ní procházel do své laboratoře, Hermiona se neubráníla zvednout svůj pohled od papírů.

Jak tak svého muže pozorovala, věděla moc dobře, že už tuhle netečnou taktiku moc dlouho nevydrží. A o to víc doufala, že jakmile mu dá najevo svůj zájem, přijdou na řadu vytoužené chvíle extáze v jeho náručí.

Ze zamyšlení ji vytrhlo krátké vrznutí. Známká toho, že Severus za sebou přivřel dveře. Nikdy je nezavíral na kliku. Nechtěl, aby si myslela, že je pro ni tato místnost tabu. A ačkoliv Hermiona ten pocit nikdy neměla, on si to nechtěl nechat vymluvit. Takže bylo nepsaným pravidlem, že on dveře nikdy nezavře a ona ho tak může kdykoliv rušit.

Sama pro sebe se usmála a opět se ponořila do lékařských složek a výkazů.

V momentě, kdy se z nich opětovně vynořila, hodiny ukazovaly něco málo po půlnoci. Severus byl stále v laboratoři a podle občasných šramocení a častého klení usuzovala, že se vrhl do opravy esejí.

Přeběhl jí mráz po zádech. Krb pomalu vychládal a ona tu seděla jen v tričku a tenkých kalhotách. Trochu se zatřásla, ale vstala a kouzlem nechala opětovně rozhořet oheň.

Přemýšlela, jestli by měla zajít za Severusem a trochu mu zvednout náladu, ale nebyla si jistá, jestli by se udržela na něj nevrhnout. Byl dnes tak sladký.

Nakonec se však rozhodla jinak. Tedy jak se to vezme.

Když totiž zamířila do ložnice a otevřela prádelník s úmyslem vzít si košilku na spaní, pohled jí sklouzl na kus oblečení, který si koupila chvíli po tom, co jí Paula poskytla cenné rady ohledně svádění vlastního muže.

Spokojeně se usmála a onen kus oblečení vyndala.

Dnes skutečně předposlední fázi své svádivé mise. Pak už bude následovat jen... Jak to ta Paula říkala? Nabourat stereotyp a vrhnout se na něj v nečekanou chvíli a na nečekaném místě?

Ano, tak přesně to bude následovat.

Se stále zvlněnými rty ve slabém úsměvu se i s velmi rafinovanou košilkou zavřela do koupelny.

Rychle osprchovala a umyla si vlasy. Následně je provoněla růžovým olejem, aby tak zvýšila jejich lesk.

Zběžně se osušila a z vlasů jen vytřela přebytečnou vodu, s jejich sušením se nenamáhalo. Pak je ještě po stranách sepnula, ale jen tak, aby jí krajní prameny nepřekážely.

Nakonec si přes hlavu přetáhla saténovou dlouhou košilku, která působila ze předu velmi decentním dojmem.

Naposledy se koukla do velkého, ještě trochu zamlženého zrcadla a opustila koupelnu.

Několika kroky překonala vzdálenost mezi ložnicí a dveřmi laboratoře a potichu zaklepala.

„Hermiono, víš že nemusíš klepat, když chceš vejít,“ ozvalo se zevnitř.

Severusův hlas zněl už mírně unaveně, přesto ne však podrážděně. Opravě esejí se musel věnovat už minimálně tři hodiny a ona ho za tu obrovskou trpělivost s těmi bláboly, které se v nich objevují nikdy nepřestane obdivovat.

Nakoukla za dveře a spatřila svého manžela téměř po ramena zavaleného v pergamenech.

„Nechci tě rušit, přišla jsem si jen pro jednu knihu. Půjdu si už lehnout a ráda bych si ještě něco přečetla.“

Severus k ní vzhlédl. Přestože stála stále víceméně za dveřmi, zpozoroval, že už je připravená jít spát.

„Nerušíš,“ řekl sametovým hlasem a věnoval jí výmluvný pohled směrem k pergamenům.

Hermiona vklouzla do jeho laboratoře a jako by nic se vydala ke knihovně, která zabírala celou stěnu za Severusovými zády. Ten jen rychlým pohledem přelétl její postavu zahalenou do černého splývavého materiálu. Ačkoliv mu přišlo, že podobnou košilku na ní vidí prvně, nijak se nad tím nepozastavoval. Měla jich podle něj tolik, že je ani nestíhal všechny evidovat. A navíc ji stejně raději většinou viděl bez nich.

A tahle dle jeho okamžitého názoru patřila do těch méně vyzývavých. Neodhalovala ani nejmenší kousek jejího dekoltu a už vůbec ji nezdobila krajka a další nesmysly. I ta barva byla v pořádku.

Sklonil tedy hlavu zpět k eseji před sebou a smočil brk svírající mezi svými štíhlými prsty do kalamáře s červeným inkoustem.

O vteřinu později úspěšně pokaňkal práci jednoho druháka. A to v okamžiku, kdy se Hermiona těsně kolem něj prosmýkla a začala studovat publikace za jeho zády.

Ten pohyb samotný by ho tolik nerozrušil, ale zadní část její košilky ho naprosto vyvedla z míry.

Ono vlastně bylo dost zavádějící mluvit o nějaké zadní části.

Ona totiž žádná nebyla!

Její záda byla naprosto nahá. Ale úplně!

Vykrojení košilky končilo těsně nad jejím zadečkem a zbývající látka pak splývala přes onu část těla až na zem.

Tak ďábelsky rafinované.

Nasucho polkl. Zmizela mu ze zorného pole a on tušil, že je přímo za jeho zády. Nevěděl, jak reagovat.

Bylo možné, že to Hermiona udělala schválně, aby ho vyprovokovala. Někdy se dokázala chovat jako nefalšovaný Zmijozel. Teď bylo ale docela možné, že ani neví, co způsobila.

Podle toho, jak se dnes v Londýně chovala odmítavě usuzoval spíše na druhou variantu.

Rozhodl se přestat o tom přemýšlet a raději to zjistit.

„Hledáš něco konkrétního?“ ozvalo se jí za zády.

„Hm,“ zněla odpověď.

Ano, komunikaci na úrovni malého dítěte jeho žena také ovládala.

„Tehle titul jsem minulý týden půjčil Selii.“

Hermiona pochopila narážku na svou odpověď.

„Ráda bych něco zábavného,“ vylepšila předchozí sdělení. „Jenže ty tu nic takového nemáš,“ posteskla si.

„A co třeba Lidské omyly při přípravě lektvarů?“ nadhodil.

„Jo, to by mohlo být ono,“ zaradovala se a začala zmíněnou publikaci hledat.

„Asi budu potřebovat tvou pomoc,“ ozvala se po chvíli.

Severus se ušklíbl. Věděl totiž moc dobře, že pokud si tuhle knihu bude chtít půjčit a nebude se chtít vracet pro hůlku, musí ho znovu oslovit.

Byl na sebe pyšný. Fakt, že si pamatuje umístění všech knih v knihovně mu hrál do karet.

Hermiona se během jeho úvah snažila svépomocí dostat knihu z poličky. Znesnadňoval jí to však nepatrný, přesto velmi podstatný fakt a to ten, že na ni se svými necelými sto sedmdesáti centimetry jednoduše nedosáhla.

„S čím pak?“ otázal se líně v momentě, kdy se ona odhodlala dokonce k výskoku.

V ten moment jí došlo, že to Severus udělal schválně. Byla si naprosto jistá jeho orientací v jakékoliv knihovně, kterou vlastnili. Ať už se jednalo o tu na Hradě, nebo snad tu v jejím Londýnském bytě či dokonce na jejich sídle v Dartmooru*.

A teď mu na to naletěla!

Jak chceš, pomyslela si a vyslovila svou prosbu.

„Nedosáhnu na tu knihu. Mohl bys mi ji prosím podat?“ zeptala se sladce.

„Samozřejmě,“ nedal na sobě Severus cokoliv znát.

Vstal a otočil se. Ocítl se tak tváří v tvář Hermioně, která se mírně opírala o hřbety knih a vyzývavě na něj koukala.

„Dovolíš?“ zeptal se a naznačil jí, aby se mu uhnula.

„Tobě cokoliv,“ odpověděla mnohoznačně a neodpustila si mrknutí.

Pak se jako by nic otočila, ustoupila o půl krok stranou a se zájmem si pročítala názvy knih.

Severus si několik vteřin vychutnával pohled na její nahá záda. Už si byl téměř jistý tím, že ho jeho žena provokuje. A to nehodlal nechat jen tak.

Celým svým tělem se na ni přitiskl. Do nosu se mu vloudila vůně růžového oleje a on na okamžik slastně přivřel oči. Následně ho v obličeji zašimraly její ještě ne zcela suché vlasy, když k němu otáčela svou tvář.

„Můžeš mi říct, co právě teď děláš?“ ptala se ho zcela klidně, ale lesk v jejích očích prozrazoval její rozrušení.

„Právě teď? Podávám ti tu knihu,“ zašeptal jí do ucha a opravdu se natáhl pro zmiňovanou publikaci.

Ale přestože byla jeho výšková převaha patrná, i na něj byla kniha příliš vysoko. Přitiskl se k Hermině ještě víc ve snaze konečně se zmocnit černého přebalu knihy.

Hermiona vycítila větší tlak a pro své větší pohodlí se raději otočila čelem k němu. Nebylo dvakrát příjemné být natlačená tváří na knihovnu.

Za to teď si nemohla stěžovat. Severus k ní byl přitisknutý celým svým tělem a v jeho obličeji panovalo soustředění.

Neubráníla se úsměvu.

„Bavíš se dobře?“ ptal je on.

„A ty?“

„Měl bych?“

„To já nevím,“ pokrčila rameny.

„Tady je,“ podíval jí knihu bez reakce na její předchozí komentář.

„Díky,“ vzala si ji od něj a vtiskla mu polibek na tvář.

„To bylo za co?“

„Za vaši šlechtnost, můj rytíři,“ zašklebila se a jako lasička se kolem něj prosmýkla.

„Kam jdeš?“ ptal se zmatený Severus.

Přeci jen doufal, že knihu nechá knihou.

„Do postele. Číst si, vzpomínáš?“ zapředla a byla se svým dnešním výkonem spokojená.

„Aha,“ dostalo se jí ne příliš chytré odpovědi.

Následně za sebou Hermiona přivřela dveře a on osaměl. Ale rozhodně se s tím nehodlal smířit tak snadno.

Už bylo dost toho chození kolem horké kaše. Prostě tam půjde a dá jí jasně najevo, že by nebylo na škodu zase jednou plnit manželské povinnosti.

Tak! A je to!

S touto myšlenkou vyšel ze své pracovny.

Mezitím si Hermiona dávno zalezla do postele a rozevřela knihu. Sice ji mrzelo, že nemohla svůj plán uskutečnit už dnes, ale nebylo to možné, musela počkat.

Ona i on.

Poměrně rychle se začetla do jím vybrané knihy a opravdu se u ní i bavila. Ale během chvíle ji přerušil rázný příchod jejího muže do ložnice.

„Stalo se něco?“ ptala se zaraženě, protože ji ráznost jeho příchodu zarazila.

„Něco jsem si zapomněl,“ prohodil na půl úst a mířil k ní.

„Zapom-“

Nedokončila. Severus byl rychlejší.

Přitiskl tvrdě a nesmlouvavě své rty na její a drsně si vyžádal vstup do jejích úst. Hermiona se zpočátku lekla, ale jeho razance, s jakou do polibku šel pomalu opadala a měnila se v něžnou hru jejich jazyků.

Odhodil z ní peřinu a aniž by opustil její ústa, rukama vyhledal spodní lem její košilky.

Hermiona se v tom okamžiku probrala z transu, do kterého ji uvedlo jeho chování a jeho ruku zarazila.

Severus se zarazil a nepatrně se od ní odtáhl.

„Stalo se něco?“ zeptal se ostražitě?

Její chování se mu ani v nejmenším nezamlouvalo.

„Já nemůžu,“ řekla trochu stydlivě a sklopila oči.

Severus už vůbec nic nechápal.

„Udělal jsem něco špatně?“

„Ne. Ale nejde to, Severusi.“

„Ale proč?“

„Mám své dny.“

„Každý má někdy své dny, věř mi, bude ti hned líp,“ nepochopil její sdělení a opět se začal dobývat do jejích úst.

Odpovědí mu bylo odstrčení a upřímný úsměv.

„Nejde to, miláčku,“ zvolila u nich méně frekventované oslovení, aby ho donutila věnovat jí pozornost.

„Co ti brání?“ vyhrkl už trochu podrážděně. Stále jaksi nechápal, co se mu jeho žena snaží říct.

„Biologický cyklus,“ řekla a pohlédla mu tentokrát už zpříma do očí.

Snad pochopí...

„Ty jsi... ty máš... nemůžeš...“ nedokázal se souvisle vymáčkout, když mu to konečně došlo.

„Ano,“ potvrdila mu jeho skvělou dedukci.

„Aha,“ dostal ze sebe toho večera podruhé tohle úžasné slůvko.

„Půjdu se osprchovat,“ řekl ještě, vyhrabal se na nohy a zmizel v koupelně.

Hermiona se tlumeně rozesmála. Ačkoliv by se na svého muže také nejraději vrhla, musí to ještě počkat.

Ale pak to bude stát za to, slíbila jemu i sobě a opět se začetla do vybrané knihy.

**Ačkoliv je Dartmoor národní park v Anglii (poblíž Plymouthu na jihu Anglie), existují zde i původní obydlené usedlosti. A rozhodně to nejsou nějaké chatičky. Proto jsem si dovolila umístit jejich hlavní sídlo sem. Věřím, že by se jim tu oběma moc líbilo.*

18. Jak znásobit frustraci Severuse Snapea

„Ahoj, Sel, něco bych od tebe potřebovala,“ vyhrkla Hermiona na svou dceru ve chvíli, kdy ji toho dne zahlédla na chodbě.

„Čau, mami, jsem jedno velké ucho,“ smála se Selie na svou matku.

„Ty začínáš zítra v devět dvouhodinovou lektvarů, vid?“ vyzvíдалa Hermiona.

„Jasně. A možná tomu nebudeš věřit, ale učí je táta,“ ušklíbala se dívka.

„Selie, nebuď ironická, příliš mi tím připomínáš svého otce. I když do něj máš ještě hodně daleko. A teď k věci: Otec se zítra na hodinu nedostaví. Respektive dostaví, jen řekněme, že možná až o několik desítek minut později.“

„Počkej, mami. Jak to můžeš vědět? Táta na minulé hodině nic neříkal a navíc máme psát tu velkou písemku. Nechápu proč, ale táta ji přesunul o měsíc dopředu. Měli jsme ji psát až těsně před Vánoci a je z toho půlka listopadu. A já musím dostat víc než 97 bodů a-“

„Sel, uklidni se. Tu písemku určitě psát budete, jen ne zítra.“

„Ale jak to můžeš vědět? Táta ti něco říkal?“

„Neříkal, ale vím to. A navíc: neříkej mi, že ti to tak vadí. Jak tě znám, určitě ses ještě pořádně nenaučila. Nechápu, že si vždycky všechno necháš na poslední chvíli. Docela by mě zajímalo, po kom si ten nešvar zdědila. Po mě určitě ne. A že by byl takový Severus, když byl mladý... O tom taky pochybuji,“ zamyslela se Hermiona.

„Mami, zadrž, prosím tě. Já se to naučím. Skloubením tvé a tátovy genetické výbavy vznikl člověk s naprosto dokonalými paměťovými schopnostmi. Tím člověkem myslím sebe, že ano? Jsem tak dokonalá, že mi bude stačit pár hodin, abych dohnala, co jsem se do teď naučit nestihla,“ mávla rukou Selie. „Takže se neboj, stíhám to, i kdyby písemka byla zítra. Ale pořád jsi mi neřekla, jak to chceš udělat? Zabavíš tátovi pergameny?“

„Selie, jsi velmi naivní, když si myslíš, že by tvého otce zastavila absence pergamenů. Ne, ne, budu na to muset použít účinnější zbraně.“

„A to? A proč to vlastně děláš? Mami, nebuď tak tajnůstkářská,“ žadonila Selie.

„Nebud' zvědavá, zlatíčko,“ mrkla na ni Hermiona šibalsky. „A radši mi slib, že se pořádně naučíš na tu písemku,“ pozvedla v němé otázce obočí. „Nejen že by nás tvůj neúspěch moc mrzel, ale nemohla bys ani k Davidovi. A to přeci nechceš, vid? Tak se pořádně snaž. Určitě to zvládneš. Ale abys neřekla, že ti nic nepovím, tak věř, že to má něco společného s naším rozhovorem na začátku školního roku.“

„Ha! Já to tušila! Je to ta „naše“ věc, vid? Že jo, že mám pravdu?“

„Tak to prrr, mladá dámo, nic jsi netušila, nic netušíš, a o ničem nevíš, jasné?“ podívala se Hermiona přísně na svou dceru.

„Jasně!“ pokývala Selie souhlasně. „Mlčím jako hrob. Ale je to skvělý. Budu mít brášku nebo ségru,“ radovala se Selie.

„Selie!“, zhrozila se Hermiona. „Jak jsi na to přišla?“ ptala se trochu zděšeně. „Nic takového jsem ani omylem nenaznačila!“

„Ale říkala’s, že to má něco společného s naším rozhovorem. A my jsme se přece bavily o-“

„Bavily jsme se o tom, že se pokusím zaměstnat tvého otce, abyste s Davidem měli víc příležitostí. To, že jsi navrhla zabavit otce mým těhotenstvím je věc jiná. Ale rozhodně ji nemám v úmyslu. Jen si se Severusem musíme něco vyříkat,“ dodala Hermiona spíš pro sebe.

Selie pochopila, že ze své matky víc nedostane a navíc, že to je očividně jen mezi rodiči a ona by se do toho neměla příliš plést.

„Fajn, takže táta se zítra zpozdí. A po mě se žádá co?“

„Tebe bych ráda poprosila, abys udržela klid před učebnou. Věřím ti, že to zvládneš bez problémů.“

Selie se rozzářila.

„No jasně! Že váháš. Budeme jako beránci. Hlavně aby na nás byl jako beránek i táta, až mu dojde, že jsme prošvihli písemku.“

Hermioně se zablesklo uličnický v očích, což Selie nemohla zpozorovat.

„Tak v tomhle věř zase ty mě, ano?“ mrkla na svou dceru povzbudivě.

„Když to říkáš ty,“ zasmála se Selie.

„Takže jsme domluvené. Měj se a pozdravuj Davida,“ zavolala ještě Hermiona na svou dceru a otočila se k odchodu.

Byl nejvyšší čas naplánovat svádění svého manžela.

Zatímco Hermiona mířila do jejich komnat s úmyslem promyslet všechno na zítřek, mířil její muž na hodinu.

Už třetí den byl poněkud frustrovaný z nekonečné sexuální abstinence, které byl už nějakou dobu vystavován, studenti ho štváli snad ještě víc než kdykoliv před tím a do toho měl ještě dokončit přípravu velké ročníkové písemky.

Mračil se jako obvykle na celý svět a lidé v jeho okolí vycítili, že bude velmi dobré vyhýbat se mu s větší obezřetností než kdy jindy.

„Na co ještě čekáte?“ zeptal se ostře, když dorazil před třídu. „Zapadněte dovnitř,“ štěkl ještě.

Skupinka šestáků se začala hrnout do otevřených dveří, ale v očích některých se zračilo čiré zoufalství. Severus se zrovna chystal projít dveřmi za nimi, ale vyrušil ho zvuk běhu.

„Slečna Snapeová,“ zamračil se na svou dceru. „Pět bodů dolů za pozdní příchod,“ oznámil jí suše.

„Promiň, mluvila jsem s mamkou,“ usmála se omluvně a proklouzla kolem něj do třídy.

„Strana 394. Přečtěte si návod, uvařte lektvar a doneste mi vzorek. Vyvarujte se roztavených kotlíků, o výbuchu ani nemluvím. Pokud se něco takového přihodí, viník bude hodně,“ zlověstně se rozhlédl po třídě, „zdůrazňuji hodně, litovat. Dejte se do práce.“

Třídou to zašumělo. Několik odvážnějších stočilo svůj zrak k Selii. Ta jen bezradně pokrčila rameny, neměla nejmenší tušení, co přelétlo jejímu otci přes nos.

Severus se posadil za katedru a začal zběsile přeškrtnávat obsah esejí, které mu studenti odevzdali na začátku hodiny jako domácí úkoly. Žáci poslušně a skoro nehlučně studovali návod na přípravu zadaného lektvaru a jen občas se ozvalo tiché povzdychnutí nad jeho náročností. Nikdo se však neodvážil jakkoliv to komentovat. Strach jim to nedovolil.

Mezi prvními se pro přísady již tradičně odebrala Selie. Lektvary jí po praktické stránce šly. Ještě aby ne, když ji k tomu otec vychovával od útlého věku. Hned po ní se pak zvedl David Evans. Což samo o sobě bylo docela podezřelé, protože tenhle mladík měl v lektvarech mezery velké jako pozemky Bradavic.

Severus ho koutkem oka zpozoroval a nastražil uši. Tohle nevěstilo nic dobrého.

„Už jsem ti dnes řekl, že ti to moc sluší?“ zeptal se tiše Selie, když se k ní dostal u police s přísadami.

Selie se trošku začervenala.

Vypadá to, že David už se malinko otrkal, ale že si troufl zrovna v tuhle chvíli, bylo o život. A nejen o ten jeho.

„Jo, ale-“ nedořekla, byla přerušena zahřměním svého otce.

„Ale já nevidím důvod, abyste podobné informace ventiloval zrovna v hodině lektvarů a už vůbec ne, abyste je směřoval k mé dceři. Dvacet bodů dolů, a jestli váš lektvar nebude mít minimálně přijatelnou barvu, bude to dalších padesát. Nemáte se v hodině co vybavovat,“ dokončil Severus a ošklivě se zamračil nejen na Davida, ale i na Selii.

Třídou to zašumělo. Stávalo se jen málokdy, že by Snape přímo označil Selii za svou dcera a když se tak stalo, všem bylo jasné, že se musí mít na pozoru.

David začal zběsile kývat, v rychlosti nabral potřebné přísady a už o něm nebylo slyšet. Za to Selie jen zavrtěla hlavou.

Nikdy nepochopí, jak to její otec dělá. Někdy měla vážně podezření, že při svých proslulých proslovech vůbec nedýchá.

Naprosto v klidu a bez emocí (čímž svého otce dováděla k šílenství) si nabrala co potřebovala a ještě klidněji se usadila na své místo v jedné ze zadních lavic vedle Davida.

Severusovi se to moc nelíbilo, ale zároveň musel uznat, že mu tím ubylo starostí. Věděl, že jeho dcera to nebezpečné nebelvírské individuum ohlídá a on se tak nebude muset potýkat s jedním roztaveným kotlíkem navíc, což bylo při běžné frekvenci minimálně čtyři kotlíky za hodinu docela užitečné. Proto i víceméně přehlížel napovídání a rady, které Selie Evansovi dávala. Mělo to své výhody, a ač by to nepřiznal, neslo to i plody. Kotlíky mu nebouchaly, už více než rok jeho lektvarové postupy neposlaly nikoho na ošetřovnu a on měl klid od hloupých otázek. Bohužel jen ze strany Evanse.

Severus ještě jednou počastoval celou třídu zamračeným pohledem a vrátil se k opravování. Překvapivě měl až do konce hodiny klid. Bez zbytečných řečí mu všichni přinesli více či méně vyhovující vzorky a on byl spokojený. I když pravda, více spokojenější by byl, kdyby těch více vyhovujících bylo více než jeden. Ten jeho dcery.

Počkal, až všichni odejdou a i on se začal chystat k odchodu.

Selii i jejím spolužákům už se podivné chování jejich profesora vypařilo z hlavy a s hlasitým hovorem mířili na oběd do Velké síně.

„Selie, neříkal ti náhodou otec, co bude v té zítřejší písemce?“ ptal se jeden z nebelvírských.

„Olivere, jako bys neznal mého otce. To, že jsem jeho dcera, neznamená, že mi vyzvoní zadání testu. Víš, že oproti ostatním nemám žádná privilegia.“

„Což je dost k vzteku,“ povzdechl si chlapec.

„Proč, prosím tě? Vždyť byste mě sežrali, kdybych u něj měla protekci,“ smála se dívka.

„To máš asi pravdu, ale jen kdybys nám nenosila informace,“ šklebil se Oliver.

„Co nadělám. Protekce není, takže nejsou ani informace. A navíc, tobě jen prospěje, když se budeš učit,“ zakončila Selie a obrátila se na chlapce jdoucího po jejím druhém boku.

„Davide, to bylo od tebe strašně pěkný,“ ocenila dodatečně jeho odvalu projevit se zrovna v hodině lektvarů před jejím otcem.

„Ale přiznám se, měl jsem z tvýho táty docela nahnáno,“ připustil mladík.

„To neměj, on jen svolává hromy a blesky, ale není zlý.“

„Docela ti to i věřím, ale pro nás ostatní, kteří ho jinak než jako věčně zamračeného a naštvaného profesora neznají, je to trochu jako science fiction.“

„No tak,“ napomenula dívka nebelvírského chlapce. Přesto se neubráníla smíchu.

„Však ho určitě někdy poznáš blíž. Co kdybych se domluvila s mamkou a přišel jsi k nám někdy na večeři?“

„Selie, nemyslím si, že je to dobrý nápad. Raději bych se od tvého otce držel co nejdál,“ bránil se David.

„Jak myslíš. Nutit tě nebudu.“

„A co myslíš, Sel, zvládneš ten test napsat? Vážně bych rád, abys mohla k nám na Vánoce.“

„To já taky, ale čert ví,“ vzdychla dívka. „U taťky je strašně těžký vůbec odhadovat co by tam mohl dát, ale každopádně se pokusím. Ale však víš, je to skoro nemožné to napsat.“

„Mě osobně přijde chtít po tobě 97 bodů krutý. To se nikdy nikomu nemohlo povést.“

„Vím o jednom člověku, kdo to napsal na 96,“ zašklebila se Selie.

„A to byl tvůj táta!“

„Neblázni! Ten kdyby tě teď slyšel, tak se urazí. On to psal u Křiklana a napsal to na stovku. Na 96 to napsala moje mamka.“

„No vidíš, tak to máš nejlepší dispoziční k tomu, na těch 97 to napsat. Věřím ti,“ zašeptal jí David důvěrně do ucha a vtiskl jí pusku na tvář.

„Díky za dův-“

„Slečna Snapeová. Jsem rád, že vás vidím, mohl bych s vámi mluvit?“ uslyšela za sebou hlas nového profesora a nestihla tak dokončit větu.

Ona i David hleděli do usměvavé tváře Draca Malfoye.

„No, tak já na tebe počkám ve Velký síni. Zatím ahoj,“ rozloučil se s ní David, a ačkoliv se mu dvakrát nechtělo nechávat svou kamarádku, která by za nedlouho mohla být přítelkyní, ve společnosti toho hezouna, pomalu se začal šourat pryč.

„Co potřebujete, pane profesore?“ ptala se bez většího zájmu Selie.

„Nic zásadního, jen jsem se chtěl zeptat, jak se daří Hermioně. Chci říct, vaší matce.“

„Já vím, jak se jmenuje moje mamka. A má se dobře. Proč se ptáte?“

„Řekněme, že jsem ji chtěl někam pozvat,“ připustil Draco s širokým úsměvem.

„Což o to, pane profesore, to klidně můžete, ale nejsem si zcela jistá, zda by se to líbilo i mému otci.“

„Tak mladá a už tak drzá,“ prohodil muž naproti ní, „ale není divu, jste vskutku dcerou vašich rodičů.“

„Potřeboval jste ještě něco, profesore?“ zeptala se Selie trochu rozladěně.

To poslední, co chtěla řešit, byl profesor Malfoy prahnoucí po její matce.

„Ani ne. Jen mě tak napadlo...“ schválně nedokončil a jakoby mimochodem se opřel levou rukou o zeď v úrovni jejího obličej, čímž jí zablokoval jednu únikovou cestu.

„... co kdybychom...“ palcem druhé ruky přešel po tváři šokované Selie, která jen nevěřícně sledovala počínání svého profesora a nedostávalo se jí slov. Bylo to všechno skutečné? Nebo to byl jen hodně hloupý sen?

„...někam zašli?“ dokončil a palcem klouzal až na její krk.

Už-už se nadechovala k odpovědi či dokonce k obrannému manévru v podobě pořádného kopance, ale Draco ji opět překvapil. Sklonil se k ní ještě níž, téměř se otřel o její rty svými, které nakonec stočil k jejímu uchu a tiše řekl:

„Jen my dva...“

Teď už se ale opravdu začínal přibližovat k jejím rtům a nijak nevěnoval pozornost jejím doširoka otevřeným očím plným nefalšovaného strachu. Selie nebyla schopna se pohnout.

Z hlubokého transu ji vytrhl až hřmotný výkřik.

„Odstup od ní, ty parchante!“

„Tati!“ vykřikla v tu chvíli Selie a okamžitě se vrhla do náruče svého rozezleného otce.

Severus ji nechal schoulit se mu na prsou a jednou rukou ji objal kolem ramen, aby si ji mohl ještě víc přitisknout k sobě. Druhou, s hůlkou v ruce, nemilosrdně namířil na Malfoye.

„Severusi, neblázni. Jen jsme si povídali.“

„Povídali? Tak, že u toho byl nutný i fyzický kontakt? Tak, že se ti podařilo naprosto a zcela očividně vyděsit moji dceru? Ty zatracený hovado, cos jí udělal?!“ zvýšil Severus opětovně hlas a protože během svého řečnění postupoval stále blíže ke kolegovi, mohl mu teď již pohodlně přitlačit hůlku pod krkem.

„Nic. Severusi, uklidni se. Jen jsem si říkal, že-“

„Ty si nemáš co říkat, je jí šestnáct! A já rozhodně nestojím o to, aby někdo jako ty manipuloval s city mojí dcery. Ještě jednou se jí dotkneš byť jen chlípným pohledem a přísahám, že se ti stane něco moc ošklivého. Rozumíš?“ zasyčel mu do tváře a hůlkou ještě víc přitlačil na jeho krk.

„Jasně, jen už dej tu hůlku dolů,“ vyhrkl prosebně Malfoy.

„Vypadni,“ vyprskl ještě Severus.

Draco na nic nečekal a vzal nohy na ramena. Severus se sklonil ke své dceři.

„Můžeš mi říct, jak se věčně obletovaná holka jako ty dostane do společnosti toho zmetka, aniž by u toho byl někdo jiný?“ zavrčel stále ještě rozezleně.

„Tati, nezlob se, prosím. Já jsem šla s Davidem a ostatními, ale pak nás zastavil on, že chce se mnou mluvit. Ptal se na mamku, a pak začal... no, začal... s tím...“

„Neublížil ti?“ ptal se Severus starostlivě.

„Ne. Já chtěla utéct, ale prostě to nešlo,“ upřela na něj pohled stále plný obav a strachu z jeho zloby.

„Nezlobím se. Alespoň ne na tebe,“ ujistil ji, když viděl, že má obavy z jeho chování. „Kde je pan Evans?“ změnil zdánlivě nepochopitelně téma.

„Ve Velké síni? Proč? Tati, on za to nemůže!“ bránila Selie kamaráda.

„Neříkám, že za to může, potřebuji s ním mluvit. Pojd' se mnou!“

Aniž by čekal na její reakci, chytl ji jemně, aby jí neublížil, za paži a vydal se najít Davida. Nutno podotknout, že ten, když spatřil rozzlobeného profesora, vedoucího svou dceru a neomylně mířícího k němu, měl poměrně nahnáno.

„Pane Evansi,“ oslovil ho Severus.

„A- ano, pane?“ zakoktal se mladík.

Severus nechtěl před ostatními dělat divadlo. Přestože byl v Síni jen šestý ročník Nebelvíru a Zmijozelu, všichni měli nastražené uši. Proto se mírně sklonil k mladíkovi a tlumeným hlasem promluvil.

„Ode dneška nespustíte moji dceru z očí, je vám to jasné? Ona vám to jistě všechno vysvětlí. Buďte tak laskav a nezklamte mě, Davide.“

Na to se na něj upřely dva páry překvapených očí. David ty svoje doslova vytřeštil. Ještě se totiž nestalo, aby hlava Zmijozelu oslovila někoho křestním jménem. Chlapec jen nasucho polkl.

„Ano, pane.“

„Výborně. Selie, kdyby se cokoliv stalo, okamžitě přijď za mnou, nebo za matkou, je to jasné?“

„Ano, tati,“ šeptla ona a oba pak už jen sledovali vzdalující se černý plášť.

„Tak povídej,“ vyzval ještě trochu otrěsený David neméně překvapenou Selii. Ta se nenechala dlouho vybízet a bez váhání si k němu přisedla, aby mu mohla říct, co se vlastně stalo.

Severusovi tahle událost na jeho psychickém stavu nepřidala. Tvářil se snad ještě hůř než kdy jindy a metal blesky všude okolo sebe. A protože školní tam-tamy fungovaly opravdu bleskově, vyhýbali se mu nejen žáci, ale i kolegové s Filchem v čele.

Do svých komnat se toho dne dostal vcelku pozdě. Hermiona už ležela v posteli a nedělala si žádné starosti. Selie jí během dne zaskočila seznámit s novinkami, které se staly, a ona tak trochu čekala, že Severus přijde později.

Většinou si v takovýchto případech odskočil buď do Londýna, nebo do Dartmooru, aby se tam trochu odreagoval, prohlédl usedlost, prošel se po okolí a zase se vrátil domů. Její předpoklad se potvrdil, když zaslechla hučení plamenů. Vstala a šla ho přivítat.

„Ahoj, Severusi. Jsi v pořádku?“ ptala se starostlivě.

„Ahoj. Ano, jen-“

„Vím o tom,“ řekla tiše a přerušila ho přiložením prstu na jeho rty.

„Měl jsem chuť ho zabít,“ přiznal po chvíli a přitáhl si ženu do náruče.

Potřeboval cítit blízkost člověka, který mu rozuměl. Hermiona se slabě usmála a objala ho kolem krku. Stáli tam možná několik vteřin, nebo možná celou minutu. To vzácné ticho a vnitřní klid přerušila Hermiona.

„Pojď si lehnout,“ vyzvala ho.

„Půjdu se osprchovat a přijdu,“ přislíbil.

Toho dne usínali po dlouhé době stuleni k sobě ve vzájemném objetí plném pochopení.

19. Jsme rodina (flashback)

„Severusi! Miláčku, vylez! Nemůžeš na té toaletě strávit celou dobu letu. Pojď ven, už ti bude líp, uvidíš,“ snažila se Hermiona dostat svého muže ze sociálního zařízení v letadle, kam se zavřel krátce po vzletu.

Zmoženě se opřela o dveře toalety a vrhla soucitný pohled na postarší dámu, která podupávala kousek od ní a zřejmě stále doufala, že se ten strašpytel přeci jen rozhoupe a uvolní tolik potřebnou místnost.

„Víte co, mladá paní, zkusím to na druhé,“ nevydržela to nakonec dáma a houpavým krokem se rozešla na druhou stranu letadla.

Hermiona si v tu chvíli oddechla a děkovala Bohu, že si připlatili za letenky v první třídě. Tok myšlenek jí přerušil nenadálý pohyb a ona se ocitla ani nevěděla jak ve stísněné kabině spolu se svým mužem ve výšce deset tisíc metrů nad mořem.

„Co to děláš?“ vydechla překvapeně.

„Potřebuji psychickou podporu a navíc jsem někde slyšel, že sex v letadle je ... řekněme zajímavá zkušenost,“ protáhl líně.

„Severusi!“ obořila se na něj a zapíchla mu pohoršeně prst do hrudi. „Ty jsi to celé jen hrál! A já umírala strachy a vyčítala si, že jsem tě k tomu donutila,“ vzdychla si.

„Vážně? To mě mrzí. Kdybych to tušil, nechal bych tě ještě chvíli zpytovat svědomí.“ Mrkl na ni zcela nesnapeovsky a začal si rukama prodírat cestičku pod její halenkou.

„Sev...ach...to nejde,“ snažila se ho odstrčit, ale na tak malém prostoru to bylo jako házet hrách na zeď.

„Hermiono,“ vydechl šeptem její jméno a přísál se k jejímu krku, „musí to jít, protože já už nemůžu jen tak vylézt,“ upozornil ji jemně a přitiskl si na svůj klín její ruku, aby pochopila.

„Jsi strašný a nevypočitatelný,“ upozornila ho.

„A přesně proto mě miluješ,“ pronesl samolibě a nepřestával se na ni tisknout a dobývat se jí pod sukni.

„A ještě tak namyšlený,“ vydechla, ale vzápětí hodila všechny starosti za hlavu a užívala si toho úžasného pocitu, který je oba obklopoval.

„Nechci tě poučovat, ale v té černé se brzy upečeš,“ podotkla Hermiona, když zpozorovala, že se Severus již druhý den jejich dovolené nehodlá vzdát černých kalhot a opět je doplňuje černou košilí.

„Zato tobě by mohlo být chladno,“ odsekl trochu našťavaně, když si všiml, že má na sobě jen dvojdílné plavky a okolo pasu zavázaný průhledný květovaný šátek.

Jeho odpověď vyvolala pobavený smích.

„Venku je přes třicet stupňů, jsme v Karibiku, miláčku,“ upozornila ho něžně a rozepnula mu alespoň jeden knoflíček u krku.

„Ale ti zírající chlapi by rozhodně potřebovali zchladit,“ poznamenal nabručeně a Hermioně v tu chvíli došlo, kam že to vítr vane.

„Ty žáríš?“ zeptala se ho s úsměvem na rtech.

„Ne, to rozhodně ne,“ řekl až příliš rychle na to, aby mu to Hermiona mohla uvěřit. „Já jen... no dobře, tak žárím,“ přiznal neochotně, když se setkal s šibalským pohledem své ženy.

„Ale to přeci vůbec nemusíš. A navíc, kdyby ses nechoval jako moje tělesná stráž, ale jako můj muž, třeba by těch pohledů bylo méně,“ upozornila ho na fakt, že místo toho, aby si užívali blízkosti toho druhého, on při každé příležitosti rentgenuje okolí a hledá potenciální nebezpečí.

„Chovám se jako tvůj manžel,“ oponoval jí dotčeně.

„Ano, ale jen když jsme sami. Zkus to také přenést i do společenského života. Máme se rádi a za to se stydět nemusíme,“ snažila se mu vysvětlit a přitom ho jemně pohládila po tváři a prsty se pokusila vyhladit vrásky na jeho čele.

„To není tak jednoduché, když vypadám jako tvůj otec,“ prohlásil sklíčeně.

„Severusi, máme krásnou dceru, já tě miluju i přes tvé věčně nabručené nálady, věř mi, že je mi jedno, jestli jsi o pár let starší. Pro mě jsi úžasný a ostatní jsou mi ukradení. Tak už se přes to konečně přenes,“ požádala ho.

„Pokusím se,“ souhlasil neochotně.

„A teď mi dovol malou úpravu tvého oblečení,“ uculila se potutelně a než ji stihl Severus zarazit, měl na sobě bílé plátěné kalhoty a plátěnou košili stejné barvy rozhalenou do půlky těla.

„Hermiono, to nemůžeš myslet vážně!“ zděsil se při pohledu na své oblečení. „Okamžitě mi vrať hůlku,“ žádal ji, když si uvědomil, že ji i s tou svojí svírá pevně ve své dlani.

Odpovědí mu bylo zavrtění hlavou.

„Hermiono, myslím to vážně. V bílé se necítím dobře.“

„Tak si zvykej, sluší ti a já nechci, abys vedle mě celou dobu chodil jako maskovaný terorista.“

„Jsi strašně panovačná ženská,“ upozornil jí ale to, že to nemyslí tak úplně vážně prozradilo drobné zacukání koutků.

„Já vím, ale musíš uznat, že jinou bys mě nechtěl,“ zakřenila se na něj.

„Koukám, že když se rozdávalo sebevědomí, byla sis přidat, vid?“

„Nech toho dobírání si mě a pojd' už konečně ven. Mimochodem, ráda bych tě připravila na to, že procházky po pobřeží mi přestávají stačit,“ oznámila mu a v očích jí plály rošťácké ohníčky.

„Dobře, pokud si přeješ, můžeme do našeho programu zařadit více postelového působení,“ prohodil ledabyly, za což si vysloužil herdu do zad.

„Tak jsem to nemyslela a ty to víš. Já nevím, proč se pořád tolik bráníš chodit mezi lidi.“

„Protože jsem raději jen s tebou,“ odpověděl prostě a přitáhl si ji do náruče.

Hermiona už se nevzmohla na žádné protesty a nechala ho, aby vyhledal svými rty ty její.

Nakonec ten týden nestrávili jen procházkami po pobřeží a v hotelovém pokoji, respektive posteli. Severus se nechal přemluvit i ke koupání a návštěvě tamního zábavního centra. Na atrakce ho Hermiona však už nedostala. Z uctivé dálky sledoval, jak jeho žena sjíždí jeden tobogan za druhým a se zdviženým obočím respektoval její šílený jekot, když padala do vody. Každý večer si vyšli do nedalekého města na dobrou večeři a našli si čas i na nějaké ty památky.

Když se pak vrátili domů, nikdo nebyl na pochybách, že manželé Snapeovi si své opožděné líbánky náležitě užili. Hermiona byla krásně opálená a rozdávala úsměvy na všechny strany. Ani Severusovi se nevyhnuly sluneční paprsky, takže jeho pokožka též získala tmavší odstín a vypadala zdravěji. I on si dovolil uvolnit ztuhlost ve své tváři a spolu s rodinou si užíval fakt, že ho čeká ještě minimálně měsíc bez toho, aniž by dennodenně musel něco vysvětlovat nechápavým studentům.

Dny pomalu plynuly a oni si společné prázdniny náramně užívali. Spoustu času trávili s Teddem a Paulou, kteří se koncem srpna rozhodli vzít a požádali je o svědectví při svatebním obřadu. Jejich sňatek nebyl nic

neobvyklého, zvláště když si Severus povšiml, že se Teddova přítelkyně začíná poněkud zakulacovat a zpravil o svém mínění i Hermionu. Paula byla ve čtvrtém měsíci těhotenství.

Ani začátek roku s sebou nepřinesl žádné změny. Severus si při první hodině s prváky odbyl své každoroční řečnění o stáčení slávy a pošetilém mávání hůlkou a zadal jim za úkol třiceti palcovou esej, aby si zvykli. Naopak u vyšších ročníků udělal bububu až po tom, co jim zadal opakovací test a srazil zhruba dvě stě bodů během hodiny.

Po návratu do sklepení se jako vždy přivítal se ženou a dcerou a zasedl k opravování. Chtěl to mít co nejdříve hotové, aby se pak mohl věnovat rodině. Hermiona vzala většinou Selií na bradavické pozemky, aby se malá nadýchala čerstvého vzduchu a zároveň proto, aby nerušily Severuse. Hermiona věděla, že by nikdy on sám neřekl, že ho žvatlání, hihňání a plakání jejich dcery ruší, a už jen proto mu chtěla dopřát chvilku klidu. A Severus to tiše přijímal.

Domníval se, že ne jinak tomu bude i dnes, když po příchodu do komnat zahlédl svou ženu, jak se snaží uvázat vztekajícímu se dítku čepeček na hlavičku. A protože Selie byla jako deseti měsíční batole již velice aktivní, velmi rychle se přesouvala po posteli z Hermioniny vzdálenosti, po peřině se sklouzla na zem a po čtyřech si to pelášila z jejího dosahu.

„Kampak, mladá dámo?“ Zvedl ji znenadání do výšky její otec, kterému se přibatolila pod nohy.

Selie se na něj zašklebila tak, že mohl postřehnout dva zoubky, které se měly čile k světu, a když se klubaly z dásní, daly zabrat nejen malému dítěti, ale i věčně nevyspalému Severusovi.

„Ahoj, miláčku,“ dostalo se mu milého přijetí v podobě usměvavé ženy, která mu vyšla v ústrety a políbila ho na rty.

„Ahoj, Hermiono. Chystáte se na procházku?“

„Ano, ale je to dneska boj. Vůbec se nechce oblékat a tu růžovou čepičku od Minervy si pořád strhává z hlavy,“ povzdychla si Hermiona.

„Já se jí nedivím. Zkoušela jsi jí dát tu tmavě zelenou?“ zeptal se, ale nečekal na odpověď.

Odnesl malou do ložnice a položil ji na postel. Rychle se vytratil do dětského pokoje a v komodě našel to, co hledal. Ani ne za minutu byl zpátky, ale spatřil už jen Seliin zadeček, jak mizí za rohem postele. Neubráníl se úsměvu.

Hermiona pro jistotu stála ve dveřích pokoje opřená a zárubeň, ale zatím nezasahovala, jen sledovala Seliin pokus o útěk.

„Říkám ti, že dneska se jí do oblékání moc nechce. Má zaječí úmysly,“ prohodila.

„Je po mamince,“ zamumlal Severus a uškíbl se na Hermionu. Té bylo okamžitě jasné, že naráží na její úprk do Plymouthu. Než se však stačila zamračit, vtiskl jí polibek na semknuté rty a zašeptal jí do ucha: „Nečerti se.“

Nato se odvrátil od své ženy a zamířil do míst, kde zmizela jeho dcera.

„Selie, kdepak tě mám?“ ptal se zcela zbytečně, ale Hermionu při jeho slovech příjemně hřálo u srdce. Severus byl skvělý otec. Na malou sice nikdy nešíšlal, ale dělal spoustu jiných věcí, při kterých si ho ve chvíli, kdy zjistila změnu svého stavu, vůbec neuměla představit.

Z rozjímání ji vytrhlo dětské zavýsknutí a to ve chvíli, kdy Severus malou překvapil a aniž by ho zpozorovala, ji opět vyzdvihl do vzduchu. Neúnavně ji znovu posadil na postel a nahnul se nad ní.

„Sel, líbí se ti tahle čepička? Líbí, vid' Je mi to jasné, tohle je barva hodná malého Zmijozela a ne ta protivná růžová,“ mluvil na ni a mezitím ji onu pokrývku nasadil na hlavu. „A teď ti ji pořádně zavážu, abys nenastydla, ano?“ pokračoval a sledoval, jak se Selie zahyhňala.

Potom ji postavil na postel, a aniž by ji jednou rukou přestal přidržovat, druhou jí urovnal tričko s dlouhými rukávy, které měla na sobě. Malé se ještě malinko podlamovaly nohy, ale když měla pevnou oporu, dokázala se sama postavit.

„Severusi, nechceš jít s námi?“ napadlo Hermionu náhle. Vlastně si uvědomila, že jako rodina spolu na procházce ještě nebyli. Netušila, jak je možné, že si to neuvědomila dřív.

„Myslíš?“ podíval se na ni najednou nejistě.

„No jistě. Proč ne?“

„Já... nevím, mám pocit, že to není dobrý nápad.“

„A proč by nebyl? Severusi, jsme rodina. Lidé tady na Hradě o nás ví, a-“

„Ale co řeknou ti ostatní?“ zeptal se a obočí stáhl do jedné linky.

Selie v jeho náručí, jako by vycítila, že se její otec trápí, přimkla se k němu a drobnou ručkou mu přejela po čele. Toho se chytila Hermiona.

„Vidíš, i Sel ti naznačuje, aby ses netrápil. Nemůžeš pořád dělat, že k nám nepatříš. Pokud jsi to chtěl praktikovat, měl jsi na to myslet dřív, než sis nás vzal,“ upozornila.

„Sama dobře víš, že se tebe ani malé nestráním, ale-“

„Žádné ale, shod' ze sebe ten kabátec a pojď. Venku je teplo, fouká tam jen slabý vítr. Projdeme se do Prasinek a zpátky. Potřebuješ se po celém dni ve sklepení provětrat,“ rozhodla Hermiona nesmlouvavě a rázným švihnutím hůlky zmenšila kočárek, aby ho mohli pohodlně vynést před brány Hradu.

Severus jí neoponoval. Když nepočítal zdi Bradavic a pobyty v Londýně nebo u Tedda a Pauly Becketových, bude to úplně poprvé, kdy se objeví na veřejnosti s rodinou. On, bývalý Smrtijed a vrah. Dělal mu to vrásky, ale nakonec se rozhodl hodit to za hlavu. Jak mu radila Hermiona, shodil ze sebe vrchní část oděvu a s dcerou v náručí vyšel jako první z jejich komnat.

Ještě ani nestačil na pozemcích vložit Selii do kočárku a už se k nim hrnula skupinka chichotajících dívek. Před jejich prokletím ho zastavila Hermionina ruka na jeho paži a tiché zašeptání: „Nech je.“

Pokusil se zachovat klid.

„Jé, pane profesore, můžeme se podívat?“ hnaly se dívky ke kočárku jako stádo krav. Dodatečně ještě pozdravily i Hermionu. Nejspíše ta a její úsměv jim právě dodaly odvalu. Jinak by se ke kočárku nepřiblížily ani na sto metrů.

Severus chtěl zamumat něco alespoň trochu ironického, ale předběhla ho Selie, která se s nesrozumitelným žvatláním vyklonila z kočárku na nově příchozí.

„Jé, ta je krásná.“

„Jů, ta je vám podobná.“

„Páni, ta má krásný oči.“

„Jejda, ta umí krásně žvatlat,“ ozývalo se ze všech stran a Selie si svou chvilku slávy náležitě užívala a rozdávala úsměvy na všechny strany.

Severus protočil oči a skupinku Zmijozelek zachránila od jeho ironie Hermiona.

„Děvčata, nezlobte se, ale jdeme se projít. Selie potřebuje na čerstvý vzduch a také se vyspinkat.“

„Samozřejmě,“ ozvalo se zase mnohohlasně. „Na shledanou paní Snapeová, pane profesore,“ rozloučily se s nimi a zmizely do Hradu.

Severus Selii znovu uložil do vodorovné polohy a Hermiona se ujala řízení kočárku. Než došli do Prasinek, malá spokojeně chrupkala.

20. Akce SSS

Probudil se jako první a když shledal, že to, co ho jemně šimralo pod nosem, jsou neposedné Hermioniny kudrlinky, ještě víc si ji přitáhl do náruče a v náznaku polibku zabořil hlavu do jejích vlasů. Zavrtěla se, protáhla a nesrozumitelně něco zamumlala.

„Taky ti přeju dobré ráno,“ ušklíbl se a namotal si jednu její loknu na prst a mírně zatahal, aby ji poškádlil.

„To už je ráno?“ zeptala se rozespale a dlouze zívla.

„Bohužel. A mě čeká banda tupců s inteligenčním kvocieniem uschlé tykve. Nesmím dnes přijít pozdě, píšou ten test. Doufám, že se Selie naučila,“ dokončil spíše pro sebe, ale to už Hermiona stejně neslyšela. Došlo jí, že dnes je den D. Když ne dnes, tak už nikdy. „Ale ty můžeš ještě ležet, máš přeci volno,“ připomněl jí Severus, nahnul se nad ni, aby jí mohl vtisknout letmé políbení na tvář a začal se zvedat z postele.

Hermiona ho s přimhouřenýma očima sledovala, jak mizí v koupelně a pomalu si opakovala svůj plán. Když se pak z koupelny přesouval do jejich kuchyňského koutu, předstírala naprostou nezúčastněnost. Zaslechla cinkání hrnečků a v paměti si přehrávala Severusův rituál, když měla ona volno a on práci.

Pokaždé ji něžně probudil, šel do koupelny a pak uvařil oběma čaj nebo kávu. Zavolal skřítky, aby jim připravili něco k zakousnutí a nechal ji, aby se ještě nějakou dobu rozvalovala. Sám se nasnídal, přečetl denní tisk, který se poštovní sovy naučily nosit do jejich komnat, a přesně pět minut před začátkem hodiny vyrazil ze sklepení. Pokud naopak musela vstávat ona a on nikoliv, probíhalo to naprosto obráceně. Když pak museli vstávat oba, nebo měli naopak oba volno, vychutnali si společnou snídani. Do Velké síně už ráno dávno nechodili. Ale teď mělo být všemu malinko jinak.

Počkala, až zaslechne šustění novinového papíru, jako znamení toho, že Severus už sedí na svém místě u stolu. Vytratila se do koupelny, aby se osprchovala a upravila.

Byl začtený do ranního tisku a poslepu hledal na stole hrnek s čajem, když se za ním ozvalo:

„Smím si přisednout?“

„Občas si říkám, že jsi musela mít ve škole velmi špatné profesory, když tě ani nenaučili, že pokládat hloupé otázky je ztráta času pro tebe, ale i pro toho chudáka, který je musí vyslechnout,“ zamrmlal polohlasně, aniž by odvrátil zrak od novin.

„A víš, že jsem si zprvu myslela, že ses dnes dobře vyspal?“ odpověděla mu se smíchem, ale on už na to nestačil reagovat.

Tedy jistě by reagoval, kdyby se mu noviny nezavlnily před očima a následně se mu na stehnech obkročmo neuvelebila Hermiona.

Její gesto ohodnotil hlasitým povzdechem a teatrálně si urovnal zmuchlané tiskoviny.

„Kolem stolu jsou další tři židle, je nutné, aby sis vybrala tu, na které zcela očividně sedím já?“ otázal se ironicky a zcela ignoroval fakt, že mu jeho žena z druhé strany šťouchá do novin.

„Ano, protože právě tahle židle se mi líbila ze všech nejvíc,“ opáčila. „A nechceš už konečně složit ty noviny? Nebo ses rozhodl mě dnes ignorovat?“ ptala se se smíchem.

Za novinami se ozval opět hlasitý povzdech, načež je Severus začal pomalu skládat do úhledného balíčku.

„Hermiono, jsem rád, že jsi se dnes dobře vyspala, ale budu muset jít a-“ nedokončil, protože v tom momentě složil papír úplně, pohlédl na ženu na svém klíně a naprosto mu vyschlo v ústech.

Nebylo na ní nic neobvyklého, ale v ten moment mu její vlhké vlasy nedbale shrnuté na jednu stranu a odhalující tak její šíji připadaly neskutečně přitažlivé. Nemluvně o černém saténovém župánku, který končil jeho majitelce sotva pod zadečkem a odhaloval titěrné kalhotky, které měla na sobě. Tomu všemu korunoval sotva dostatečně utažený pásek v kombinaci s výstřihem, který mnohé odhaloval, ale jen málo skrýval. Hermiona se na něj usmála a klidně položila své dlaně na jeho stehna.

Naprázdno polkl.

„Vlastně jsem ti dnes ještě nepopřála dobré ráno,“ promluvila po chvíli a naklonila se k němu.

Svémi rty přejela jen letmo po těch jeho, ale neušlo jí, že přivřel oči a své rty pootevřel. Spokojená vývojem situace je polaskala jazykem. Severus mírně zaklonil hlavu a začínal ztrácet zdravý rozum. Nakonec se však přeci jen částečně vzpamatoval.

„Herm...ach...Hermiono...zadrž,“ pokusil se jí zabránit v dalším „přání dobrého rána“ a jemně ji odstrčil. „Musím na hodinu,“ vypadlo z něj a Hermiona by přísahala, že to znělo sklíčeně.

„A jaké jsou tvé další rozumné důvody pro to, abych toho nechala?“ ptala se s jen velmi špatně předstíraným zájmem.

„Mačkáš mi kabátec,“ opáčil on a ona se musela chtě nechtě rozesmát.

„Tak to je asi na čase ho sundat,“ prohodila a dlaněmi přejela po jeho stehnech, přes břicho až na hrud. Tam se zastavila a štíhlými prsty vyhledala první zapnutý knoflíček.

„Počkej,“ přerušil ji potichu a její dlaně skryl do těch svých. „Hermiono, nezlob se, tak strašně rád bych, ale-“

Čekala, že to řekne a byla ráda, že se nemýlila, mohla tak nerušeně pokračovat ve svém plánu a v radách,

jaké ji radila Paula – divoký sex na netradičním místě. Proto mu skočila do řeči a připomněla tak dávno zapomenuté.

„Já vím, máš hodinu,“ zatvářila se rozumně a naopak mu urovnala límeček košile. „A zvláště, když píšou ten test. To bys neměl přijít pozdě,“ dokončila moudře, načež se Severus zděsil.

„Zatraceně, ten test. Úplně jsem zapomněl!“

„Uklidni se, máš čas akorát na to, abys tam v klidu došel, srazil po cestě pár bodů a rozdal písemky,“ chlácholila ho a v duchu si gratulovala, jak to má dobře spočítané.

„Dobře, takže-“ gestem naznačil, že s ní na klíně by se mu zvedalo těžko.

„Jasně, promiň,“ usmála se na něj omluvně, sama se zvedla a cudně si upravila župánek.

Severus v tu chvíli proklínal snad všechny živé tvory na planetě, proč zrovna na dnešek naplánoval ty pitomé testy. V duchu si slíbil, že jakmile mu dnes skončí výuka, první co udělá, bude ukončení té neskutečné pauzy v jejich intimním životě.

„Hermiono, až se vrátím-“

„Já vím,“ pokývala chápavě hlavou. „Budu se těšit,“ mrkla na něj a vlepila mu školáckou pusku na tvář.

Už radši nic neříkal, protože by si tu cestu do třídy taky mohl rozmyslet. Ale tentokrát nemohl. I když už mu nezbyvalo příliš času, raději volil chůzi rychlejším tempem bradavickými chodbami než použití krbu a interní letaxové sítě, která vedla z jejich obývacího pokoje do jeho kabinetu na druhém konci Hradu, pár metrů od učebny lektvarů.

Hermiona za ním spokojeně zavřela dveře a rychle se vrhla do ložnice. Tušila, že si vybere raději chůzi napříč Hradem, což jí opět náramně nahrávalo do karet. Rychle vyměnila župan za jiný kousek oblečení a rozešla se ke krbu.

Se slovy: „Kabinet profesora Snapea“ se odletaxovala do jeho pracovny. Spokojeně se uvelebila v jeho židli a čekala na příchod pána těchto prostor.

Severus si celou dobu nadával do blbců. Měl se na celou písemku vykašlat. Ono by se to ne... nezbláznilo, kdyby ji napsali jindy. A on si mohl teď zatraceně dobře užívat pozorností své ženy. Kruci! Mračil se na studené kameny, kolem kterých procházel a plachtil si to svižným krokem na hodinu. Už z dálky slyšel polohlasné klábosení svých studentů a některé poučky, které si před testem opakovali.

S povzdechem se zastavil u svého kabinetu, aby si odtud vzal písemné práce, které měl již delší dobu připravené, a společně s nimi zamířil zkrotit tu divou zvěř.

Ještě než stačil pronést heslo, zaslechl zpoza rohu hlas své dcery, který říkal: „Budte zticha, blbečci!“ S úsměvem na rtech musel uznat, že respekt si zjednat uměla.

Sotva slyšitelně zašeptal kouzelnou formuli a vešel do důvěrně známé místnosti. Zcela samozřejmě zamířil ke stolu, kde měl pergameny uloženy, ale ztuhl v půli pohybu.

Neschopen jediného slova zíral na svou židli. Na té seděla pohodlně opřená Hermiona, která černý župánek vyměnila za jeho bílou košili, kterou se neobtěžovala zapnout ani na jeden jediný knoflík. Nohy v jednoduchých černých lodičkách měla položené na jeho stole, smyslně přehozenou jednu přes druhou a vyzývavě na něj koukala. Severus však víc než její oči vyhledával ony cípy jeho košile, které byly ledabyly rozprostřené na její pokožce a pod kterými se dmula její nepřilíš velká, ale pro něj naprosto žádoucí, ňadra.

Hermiona byla sice potěšená jeho očividným zájmem, ale malinko ji překvapilo, že se nevzmohl na slovo. Tady končí plán, začíná improvizace, pomyslela si a pomalu nechala nohy spustit na zem. Aniž by z něj spustila zrak, vstala a nespěchajíc se k němu rozešla.

Severus jako v hypnóze sledoval jemně se vlnící kraje bílé košile, která, ač pro ni příliš velká, působila na jejím těle patřičně. Ticho v místnosti bylo přerušované jen rytmickým klapáním podpatků. Ale jen do chvíle, dokud se před ním nezastavila.

Cudně sklopila zrak a jen jako by mimochodem přejela prsty po jeho zapnutých knoflíčích na kabátci. Pak oči zvedla a on v nich viděl odhodlání, vášeň a přesvědčení.

„Měl bych-,“ promluvil tiše a rukou naznačil kamsi za sebe, kde tušil nedalekou učebnu.

„Nikam nepůjdeš,“ skočila mu prudce do řeči a než se stačil vzpamatovat, neuvěřitelně rázně ho přišpendlila zády na dveře, přitáhla si jeho hlavu níž a přisála se na jeho rty.

A to byla ona pomyslná poslední kapka v jeho sebeovládání. Rozum hodil za hlavu a ponořil se do jejích úst. Ruce nechal sklouznout pod volné cípy košile a za pas si ji přitáhl blíž k sobě. Levou ruku nechal sklouznout na její zadeček a odtud pak na stehno, které si přitáhl ke svému pasu.

Dravě si prodral cestu do jejích úst. Jejich jazyky zápasily v divokém rytmu vášně, ve kterém nebylo vítěze. Drobné štiplavé polibky kombinované s hlubokým nořením se do úst toho druhého burcovaly každičký nerv v jejich těle. Severus se na chvíli odpoutal od jejích rtů, ale jen proto, aby mohl sjet na její krk. Zvrátila hlavu dozadu a nabídla mu tak své hrdlo. Chtivě se do něj zakousl a zuby přejížděl po vystouplé pulzující tepně. Její stehno si nepřestával tisknout k boku. Hermiona zcela jasně cítila jeho vzrušení. Na víc ale myslet nedokázala, zvlášť když ve své dlaní sevřel její ňadro a palcem začal dráždit bradavku. Svými rty se z krku přesunul na její ušní lalůček a jemně skouzl. Ze rtů se jí vydralo slastné zasténání.

Jak jen to bylo možné, tiskla se k němu co nejbliž. Oba z toho druhého cítili, že na předehtu teď není čas. Pustil její nohu a začal jí systematicky směřovat pozpátku ke svému stolu. Příliš to nevnímala. Oči měla zavřené a rty zajaté v jeho vášnivém polibku. Místností se rozléhaly jen pomalé kroky a přerývané vzdechy, které vzrušením nabíraly na intenzitě.

Jakmile narazila zády do jeho pracovního stolu, nechala sklouznout své ruce doteď zabořené do jeho vlasů na přezku pásku a zručně ji rozepnula i s těmi několika knoflíky na jeho kalhotách. Než mu je stačila stáhnout, on ji vysadil hbitým pohybem na stůl a sám nechal kalhoty i s boxerkami klesnout ke kolenům.

Zatlačil na vnitřní stranu jejích stehen a donutil ji tak, aby je pro něj oddálila daleko od sebe. Vklínil se mezi její nohy a rukou vklouzl do jejích kalhotek, aby se ujistil, že jí neublíží. Neobtěžoval se svlékáním jejího spodního prádla. Shrnul tu hedvábnou látku na stranu, své ruce obtočil kolem jejích boků a prudce si ji vzal.

Zasténala. To bylo přesně to, co potřebovala. Ona i on. Znovu a znovu přirážel, bral si ji tvrdě a jemně zároveň s vášní sobě vlastní. Její vzdechy mu rezonovaly v hlavě. Pobízely ho, aby nepřestával. Zatínala nehty do látky na jeho ramenou a vycházela mu svými boky vstříc. On vyhledal svými rty její, aby tak mohl stvrdit jejich naprosté spojení. Ještě několikrát prudce přirazil a pak už nemohl zabránit vyvrcholení, které je oba zachvátilo téměř ve stejnou chvíli. Zatočil se s ním svět a ze rtů mu splynulo její jméno. Topil se v ní, ale zároveň to byla jen a jen ona, kdo mu v té chvíli poskytoval hmotnou oporu. Nohy měla obtočené okolo jeho boků a stále ještě ho svírala v sobě. Hlasitě oddechovala a hlavu si položila na jeho hrud'

Když její sevření povolilo, vyklouzl z ní a upravil se. I ona se zahalila do jeho košile a konečně na něj pohlédla. Tváře měla červené, v očích jí plály nezbedné ohníčky. Ani on nedokázal ve svém pohledu skrýt potěšení z předešlých minut a jeho výraz odrážel naprostou spokojenost.

Vzal její obličej do svých dlaní a měkce, v rozporu s předešlými divokými polibky, ji něžně políbil na čelo.

„Báječné,“ zašeptal jí do ucha.

Hermiona se na něj podívala s něžným úsměvem a přejela mu dlaní po čele a tváři. Urovnala mu rozčuchané vlasy a palcem obkroužila konturu jeho rtů. Pak sklouzla ze stolu a postavila se těsně před něj.

„Asi bys měl jít,“ šeptla tiše, když i do jeho kabinetu začaly doléhat hlasy čekajících studentů.

„Ani nevíš, jak moc se mi teď nechce,“ odvětil jí též potichu.

„Vím,“ usmála se. „Tak jdi už,“ mrkla na něj a sama se otočila ke krbu, aby si nabrala hrst letaxu.

„Jdu, ale jen tak lehce se mě nezbavíš, čarodějko,“ řekl. Pak už zaslechl jen smích a hučení zelených plamenů, které ženu pohltily.

Musel se hodně přemáhat, když zabočil za roh a strhl symbolicky pár bodů za hluk, který jeho studenti na chodbě dělali, aby nedovolil vkrádajícímu se úsměvu usadit se na jeho tváři. Všichni se tvářili dotčeně, vždyť to nebyla jejich vina, že se on zpozdil. Jen Selie měla na tváři potutelný úsměv a tvářila se, jako by věděla něco víc.

Vzhledem k tomu, že čas na test téměř z poloviny strávil plněním jiných a příjemnějších záležitostí, oznámil svým studentům, že se písemná práce přesouvá na dobu neurčitou. Všichni na něj zírali jako na nemocného a nějak nechápali, s jakým klidem jim to oznamuje. To bylo snad poprvé v bradavických dějinách, co profesor Snape odložil písemku na jiné, ani jemu neznámé, datum a dokonce za to nikomu nevynadal. Do konce hodiny jim dal na samostudium a dál si jich nevsímal. Měl teď daleko jiné myšlenky, kterými se chtěl zabývat.

A nebyl sám. I Hermiona se v klidu usadila na pohovku a o samotě si v duchu přehrávala těch několik velmi vydařených minut minulých. Nemohla tušit, že v tuhle chvíli už není jen ona sama. Nemohla tušit, že

v jejím těle začíná vyrůstat nový život.

21. Nějak se to komplikuje

Dny a týdny pomalu utíkaly, všichni měli pořádnou hromadu práce a nikdo se nezastavil. Studenti se v rámci svých možností učili na poslední písemky, které je tento rok čekali, učitelé připravovali testy, opravovali hory esejí a někteří se aktivně podíleli na přípravě vánočního večírku. Ačkoliv tu byl teprve začátek prosince, přípravy byly v plném proudu, aby se všechno stihlo.

Nová posila učitelského sboru se také zabydlela velmi rychle. Draco byl studenty přijat převážně dobře, jen někteří měli problém s tím, že je potomek jednoho z nejkrutějších Smrtijedů, který mučil a zabil příliš mnoho přátel, partnerů, milenců a dětí. Ale i přes to se těch pár jedinců brzy přeneslo a Draco se stal v rámci možností oblíbený. V jistém smyslu se usmířil i se Severusem, všechno si to vyříkali a Draco se omluvil. Neměl tušení, že Selii je teprve šestnáct a usoudil, že od něj nebylo kompetentní, flirtovat s ní. Slíbil, že už se to nebude opakovat a Severus mu to blahosklonně uvěřil, ovšem Davida upozornil, aby i přesto nespouštěl zrak z jeho dcery. Nutno podotknout, že tomu mladému Nebelvírovi to ani v nejmenším nevadilo. Mít povolení od samotné hlavy Zmijozelu nacházet se neustále ve společnosti Selie bylo víc než o čem se mu kdy snilo. A zcela zřejmě si tuto skutečnost užívala i Selie.

Draco se teď musel smát sám sobě, když si vzpomněl, že by snad chtěl pobláznit hlavu Severusově dceři. To byla holá sebevražda a navíc to bylo zbytečně komplikované. Zvláště, když se mu nabízelo zcela něco jiného; kolegyně Silvia Frölová. Byla to štíhlá sympatická žena menší postavy, a když ji tak pozoroval, připomínala mu Hermionu. Měla přibližně stejné proporce, jen vlasy měla rovné a černé. Líbili se mu, proto ho vcelku překvapilo, že se krátce po začátku prosince objevila na poradě s kaštanově hnědými vlasy zkroucenými do milionů kudrlin. Ale proč ne, bylo mu vcelku jedno jaké má vlasy, důležité bylo přestat s tím pomrkáváním a dostat ji rychle do postele. O to mu teď šlo momentálně nejvíc a jí očividně také, jinak by s ním tak okatě neflirtovala.

Ani manželé Snapeovi si neměli na co stěžovat. Do jejich života se vrátilo pravidelné intimní vyžití a Severus si jen v duchu pochvaloval manželský život. Jediné, co mu teď dělalo starosti, byl očekávaný test, na který jaksí pozapomněl nejen on, ale i jeho studenti. Kdyby záleželo na něm, dal by ho až po Vánocích. Chtěl mít klidně svátky bez rozčilování se nad hloupými žvásty těch ignorantů. Problém byl v tom, že na tom testu závisel pobyt Selie u Davida. A když už to jednou slíbil... Oznámil test na poslední týden před Vánoci. Sklidilo to vlnu nevole, ale stačilo jedno zdvižené obočí spolu s poznámkou o tom, že si to klidně mohou napsat hned a protesty umlkly.

Jediný, kdo konec listopadu a následně příchod prosince nekvitoval s povděkem, byla Hermiona. Začaly jí trápit ranní nevolnosti a pokaždé než odešla do práce, strávila nějakou tu chvíli ve společnosti záchodové mísy. Naštěstí se tyhle stavy dostavovaly až po odchodu Severuse a ona tak nemusela řešit, zda si má dojít na ošetřovnu nebo ne. Přisuzovala to špatnému zažívání, které ji trápilo i v minulých letech. Většinou se to po pár minutách uklidnilo a ona mohla v klidu odejít do práce. Moc nad tím nepřemýšlela, neměla na to čas. Co ji přimělo, byl nedávný rozhovor s Paulou, kdy se jí svěřila, že si se Severusem užívají skoro denně.

Doma se pak nad svou odpovědí zamyslela a zděsila se. Ano, užívali si téměř denně a to bylo v rozporu s tím, že ho svedla před dvěma měsíci a mezitím se nedostavila ona pravidelná měsíční pauza. Zachovala chladnou hlavu a rozhodla se navštívit svého lékaře. Odtamtud však odcházela s mírně roztřesenými koleny, ale zároveň s myšlenkou, že si rozhodně nemusí dělat starost s vánočním dárkem pro Severuse. Čekala dítě a byla... šťastná.

Nevěděla, jak to Severus přijme, nikdy se o druhém dítěti nebavili, nebylo v plánu. Jenže osud tomu chtěl nejspíš jinak. S úsměvem na rtech a rukou bezděčně položenou na prozatím plochem bříšku se vracela domů.

Chtěla si ten okamžik náležitě vychutnat a pořádně zpracovat myšlenky, aby se udržela a hned to svému muži neprozradila, protože si to chtěla nechat pro oba, pro Severuse i Selii, jako překvapení u vánočního stromku. Rozhodla se tedy nevyužít letaxové spojení, ale jednoduše se přemístila na bradavické pozemky. Ještě nějakou dobu se po nich procházela, než se konečně rozhodla k návratu do sklepů.

V tu samou chvíli si vedl Severus do svého kabinetu jednoho z hříšníků. Byl jím sedmák z Mrzimoru, kterému se podařilo během jedné dvouhodinovky lektvarů roztavit dva kotlíky a při pokusu o zmizení jejich obsahu propálil Severusovi kalhoty i hábit tak, že vypadal, jakoby na něj zaútočilo hejno molů. Není třeba zmiňovat, že hlava Zmijozelu pěníla.

„Takže, pane Salivene,“ spustil děsivě potichu v momentě, kdy se ve smluvených šest hodin ozvalo klepání na soukromé komnaty Severuse Snape, „půjdete se mnou do mého kabinetu a tam už se pro vás nějaká

práce jistě najde. Dáváte přednost pitvání menších akromantulí za živa nebo získávání jedu z jedových zubů Naja kaouthia, což jak jistě víte, je krajta monoklová?“ otázal se Severus konverzačním tónem. Mladík jdoucí za ním jen hlasitě polkl. „Dobrá, rozhodnete se na místě,“ okomentoval to Severus a sám pro sebe se usklíbl. Nebylo na škodu studenty čas od času pořádně vyděsit, nehledě na to, že těch sedm akromantulí od Hagrida už vážně musel zpracovat.

Když došly k jeho kabinetu, který byl dveřmi propojen s učebnou lektvarů, otevřel dveře a pokynul mladíkovi, aby vešel první.

„Počkejte tady,“ přikázal mu Severus a zanechal stát chlapce u dveří. Sám se vydal k těm druhým, vedoucím do třídy, které však příliš nepoužíval. Raději děsil studenty ze zálohy. Objevit se ve dveřích nemělo takové kouzlo.

Teď se mu však rozhodně nechtělo obcházet kabinet z vnějšku. Automaticky zamířil ke dveřím a prudce je rozrazil. Jenže v ten moment se ještě rázněji zarazil. Okamžitě zapomněl, pro co vlastně šel. Jediné, co v tu chvíli byl schopen vnímat, byla záda jeho ženy, její vlasy, do kterých se bořily pazoury Draca Malfoye, jeho tělo přitisknuté na to její a vášnivé líbání, díky kterému nevěděli o okolí.

Naprázdko polkl a dveře s hlasitým bouchnutím zavřel. Tohle bude řešit za chvíli, nejdřív se musí zbavit toho kluka, rozhodně neměl v plánu, aby o nevěře jeho ženy věděla v momentě celá škola.

„Vypadněte,“ zasyčel zlověstně na mladého čaroděje.

„Pro...prosím, pane?“

„Řekl jsem, vypadněte. Okamžitě mi zmizte z očí!“ zakřičel frustrovaně.

„Ale...já...“ koktal mladík a absolutně nechápal změnu profesorova chování.

„Hned!“ zařval Severus a po mladíkovi v ten moment zůstal jen zvířený prach.

Severus se zhluboka nadechl a otočil se na patě. Rázným krokem se opět vydal ke dveřím, které otevřel s ještě větší razancí, než poprvé.

Ovšem učebna zela prázdnotou. Ve vzduchu se vznášela jen předzvěst sexu; jinak nic. Severus zbrunátněl ve tváři. Z něj nikdo nebude dělat blbce, z něj ne! Nabral letax a s hlasitým „moje komnaty“ se odletaxoval.

Prohledal všechny místnosti a shledal je prázdnými. Jak také jinak, Hermiona se za tu krátkou chvíli domů dostat nemohla. Teď zbývalo jen čekat na to, s jakou výmluvou přijde. Hlavou mu rezonovalo spousta nevyřešených otázek, ale všechno to přebíjelo vědomí, že se jeho žena tahá s Dracem Malfoyem!

Jejího příchodu se dočkal překvapivě brzy. Jen o několik minut po jeho příchodu se ozvalo štrachání za dveřmi, a pokud si doteď nebyl zcela jistý, teď věděl na sto procent, že ten, kdo se tam v té učebně tak vášnivě líbal s Malfoyem byla opravdu jeho žena. Jinak by stejně jako vždycky, když přicházela z práce, zahučely plameny, ona by vystoupila z krbu, věnovala mu úsměv a políbení na tvář a vše by bylo jako dřív. Teď tomu však bylo jinak.

Hermioně se konečně povedlo dostat dovnitř a s úlevným povzdechem za sebou zavřela dveře. Netušila, že bude Severus doma. Touhle dobou se většinou zabýval tresty s hříšníky toho dne, proto ho vítala trochu překvapeně.

„Ahoj, Severusi,“ pozdravila ho vesele a zakousla se do jablka, pro které se stavila v kuchyni cestou sem.

„Kdes byla?!“ vyštěkl na ni bez váhání a tyčil se před ní jako bůh války.

Hermiona se zarazila, neměla nejmenší tušení, proč je její muž rozzlobený.

„V práci. Nepoužila jsem krb, chtěla jsem se projít a cestou jsem se ještě stavila v kuchyni,“ poznamenala a bezděčně mu ukázala nakousané jablko.

„Vidím! Přinesla sis i rekvizitu!“ prskal.

Překvapeně zamrkala.

„Severusi, nevím, co tě rozcílilo, ale-“

„Hermiono, nedělej ze mě blbce!“ zahromoval. „Dávám ti poslední šanci, abys mi sama řekla pravdu, kdes byla. Jestli ti to budu muset říct já, bude to velmi zlé. Zlé pro tebe,“ pronesl zlověstně.

„Byla jsem v nemocnici. Kde bych podle tebe měla být?“ nechápala.

„Ty se mě budeš ptát, kdes byla jo? Takže jsem to já, kdo ti musí oznámit, že se válíš s Malfoyem, protože ty máš očividně velmi krátkou paměť!“

Hermiona na něj překvapeně vykulila oči.

„Cože?!“ zeptala se naprosto konsternovaně z toho, z čeho ji tu otec jejích dvou dětí obviňuje.

„Zahříváš Malfoyovi postel a ještě ze mě budeš dělat blbce?! Copak sis myslela, že se ti to podaří tajit věčně, co?! A já vůl si myslel, jakou nemám milující ženu. A ty zatím chrápeš s-“

Nedořekl. Na tváři mu přistála její dlaň. Polovina obličeje se mu začala barvit do ruda a ten, kdo teď zvyšoval hlas, byla Hermiona.

„Zatracený Snape, prober se! Nevím, co ti přelítlo přes nos, ale nenechám se tady obviňovat z něčeho, co není ani v nejmenším pravda. A už vůbec ne teď, když-“ zarazila se, v tuhle chvíli mu o dítěti říct nechtěla. Ne ve vzteku a zlobě. „Budu dělat, že ses nadýchal nějakých lektvarových výparů a ty ti zastřely smysly. Jdu teď do ložnice, ty zůstaň tady a až se uklidníš a budeš ochoten se mi omluvit a vysvětlit mi, co se stalo, tak víš, kde mě hledat,“ dokončila, otočila se na podpatku a s pořádným bouchnutím zmizela za dveřmi ložnice.

Severus nevěřičně hleděl na zavřené dveře. Nevěřil by, že mu bude až takhle zatloukat. Nejhorší na tom bylo, že její oči ho nutily uvěřit, že ji opravdu obviňuje neprávem, ale to co viděl v tom kabinetě...

Ovládl ho vztek. Vztek na ni, vztek na Malfoye, vztek na to, že mu manželka zahýbá a vůbec se mu nestydí podívat bez začervenaní do očí, vztek na sebe sama, že se nechal bůhví jak dlouho tahat za nos.

Vztekle se rozešel k baru a popadl první lahev, která mu přišla pod ruku. Shodou okolností to byla nedávno koupená kvalitní whisky, ale bylo mu to jedno. Vhodil do sklenky několik kostek ledu, ačkoliv to jindy nedělal a nalil po okraj zlatavé tekutiny.

Zhroutil se s lahví v jedné a sklenkou v druhé ruce do křesla u krbu a přihnul si. Hlavou mu vířily myšlenky; pokoušel se zapomenout na to, co viděl. Snažil se uvěřit, že se mu to jen zdálo, že Hermiona nelže, že je bez viny. Ale nešlo to. Představa, jak ji Malfoy svírá v náručí, byla příliš živá.

Čím víc pil, tím byly jeho myšlenky živější. Zíral do plamenů a alkohol stoupající mu do hlavy způsoboval, že obraz dvojice viděl i v plamenech. Bili se v něm dva lidé. Dva názory. Chtěl jí uvěřit, opravdu chtěl, ale druhý hlas mu našeptával, že si Hermiona bůhví jak dlouho bez jeho vědomí užívala s Dracem. Naštval se. Dlouhé desítky minut strávené ve společnosti několikaletého zlatavého moku mu zatemnily mysl. Rozhodl se. Nechal zvítězit ten druhý hlas, který mu našeptával, že když ji může mít kdykoliv Malfoy, může ji mít i on kdy se mu zachce. Malátně vstal a potácivým krokem se vydal k ložnici. Ale narazil na zamčené dveře.

„Otevři!“ zakřičel s opileckým akcentem a ramenem vrazil do dveří.

„Jsi opilý. Ustel si na gauči a vyspi se,“ ozvalo se z ložnice.

To Severuse vytočilo na maximum. Tomu cucákovi bude držet a jemu ne? Naštvaně si vytáhl hůlku z rukávu a mávl.

Nic se nestalo, protože švihnutí hůlkou se mu díky nemotornosti způsobené alkoholem nepovedlo napoprvé. Švihl podruhé.

„*Bombardo!*“ zamumlal a tlakovou vlnou se nechal odhodit na protější stěnu.

Rukou se odrazil ode zdi a na posilněnou si přihnul z lahve, kterou stále svíral v ruce. Se zklamáním shledal, že je prázdná. Naštvaně ji odhodil stranou a rozešel se do ložnice.

„Severusi, ty ses pomátl,“ vztekala se Hermiona sedící na posteli a ze zvířeného prachu se zakuckala.

„Přišel jsem si pro to, co Malfoyovi dáváš bez váhání,“ řekl přímo a šel rovnou k ní.

„Ty ses snad vážně zbláznil!“ nevycházela Hermiona z údivu.

Na to už Severus nereagoval, přiklekl k ní na postel a dravě si uzmul polibek. Drsně si vydobyl vstup do jejích sevřených rtů, ale musel si pomoci sevřením její čelisti.

„Pust!“ okřikla ho, když se jí konečně podařilo vymanit z jejího sevření. „Jsi nasáklý alkoholem a nevíš, co děláš!“

„Vím to moc dobře,“ pronesl zlověstně, znovu ji drsně políbil a nalehl na ni, načež se začal dobývat pod její noční košili.

„Severusi, nedělej nic, čeho budeš později litovat!“ vykřikla zoufale.

„To ty budeš litovat, miláčku,“ odvětil zlověstně a začal jí vyhrnovat noční oblečení.

„Nech toho, Severusi, nedělej to,“ prosila zoufale a snažila se vymanit z jeho moci.

Nereagoval na to. Naopak. Začal si nemotorně rozepínat kalhoty, neměl v prstech takový cit, jako obvykle.

Hermiona využila jeho nepozornosti a ačkoliv jí to bylo proti mysli, prudce ho kopla kolenem do rozkroku.

Zaúpěl bolestí a svalil se na stranu, Hermiona okamžitě vyskočila.

„Jsi cvok,“ vmetla mu ještě do zkřiveného obličejce a pak odběhla do obývacího pokoje, odkud se odletaxovala do svého londýnského bytu.

Ve stejnou chvíli se na stranu odvalil i někdo jiný. Byl to Draco, kterému se konečně podařilo dostat do postele tu hříšně svůdnou Frölovou. Musel uznat, že ty hnědé a kudrnaté vlasy k tomu jí slušely ještě víc, než ty černé rovné. Líně se na ni otočil a se zalíbením si ji prohlížel.

„Myslíš, že nás Snape poznal?“ zeptala se ho náhle.

„Proč myslíš?“

„No, však víš, vloupali jsme se mu do kabinetu. A to prásknutí dveří byl určitě on,“ poznamenala a prsty mu kroužila po nahé hrudi.

„Neboj, já to s ním eventuálně proberu. Pochopí, že jsme chtěli mít soukromí,“ poznamenal Draco a aniž by tušil, co flirtem s Frölovou v Severusově kabinetě způsobil, přitáhl si zmiňovanou dámu blíž do své náruče a znaveně usnul.

22. Předčasný dárek a první slůvko (flashback)

Hermiona se tak jako obvykle vracela se Selii z procházky po bradavických pozemcích v době, kdy předpokládala, že už bude mít Severus vše hotové, ony ho nebudou rušit a on se jim bude moci věnovat. Nemýlila se.

S úsměvem na rtech zavřela dveře a pustila doposud za ruku držící Selii. Děvčátko se na zatím vratkých nohách zakymácelo a raději se sesunulo na všechny čtyři a s nabytou jistotou zamířilo k otci sedícímu za stolem. Ten se s hřejivým pohledem upřeným na dítě odsunul od stolu a vyrazil mu naproti.

Jakmile ji vyzvedl vysoko nad hlavu, Selie mu ukázala dva přední zoubky v širokém úsměvu.

„Dede,“ oznámila mu a drobnou dlaní ho poplácala po tváři.

„Taky tě zdravím, mladá dámo,“ odvětil klidně a udělal několik kroků směrem ke své ženě. „A tebe taky, Hermiono,“ pronesl měkce a políbil ji na rty.

„Jaký jsi měl den?“ zeptala se, aniž by musela předstírat zájem.

„Šest hodin s Nebelvírem. Stačí tahle odpověď?“ odvětil s jemnou ironií. „Ale to teď není důležité,“ začal znovu dřív, než mu stihla Hermiona oponovat. „Rád bych tobě a Selii něco ukázal,“ pronesl tajemně.

„A co?“ vyhrkla Hermiona a zvědavost ve svém hlase už potlačit nezvládla.

„Nebud' tak nedočkavá, miláčku,“ odpovídal stále tajemně s úsměvem na tváři. „Oblečená jsi vhodně, malé také zima nebude, tak můžeme vyrazit,“ dokončil, pohodlněji si v náruči umístil Selii sedící mu na ruce a vesele mu čechrající vlasy na temeni a galantně podržel Hermioně dveře.

„Vhodně oblečené? Severusi, kam to jdeme?“ ptala se zvědavě, ale poslušně ho následovala.

Až teď si však všimla, že má Severus na sobě teplý hábit, který se k počasí panujícím na počátku prosince hodil nejlépe. Napadlo ji, že to celé už dávno plánoval.

„Proč zrovna já si musel vzít tak zvědavou ženskou,“ povzdechl si naoko a dál mířil na zasněžené pozemky.

Poslušně cupitala po jeho boku a hlavou ji vířily myšlenky na to, co chystá.

„Hermiono, věříš mi?“ otázal se, jakmile překročili hranici určenou pro přemístění.

„Samozřejmě,“ vzhlédla k němu překvapeně.

„Tak podrž na moment Selii,“ požádal ji, předal dítě ženě a obešel ji. Z kapsy vytáhl saténovou černou pásku a jemně jí s ní zavázal oči. Hermiona jen překvapeně vydechla. Pak ucítila, jak si od ní Severus dceru zase bere a pevně ji chytá za ruku.

„Teď nás přemístím,“ upozornil ji a než stihla odpovědět, ucítila známý pocit smrsknutého žaludku a při přistání se malinko zapotácela. Muž ji obezřetně podepřel a počkal, až získá ztracenou stabilitu.

Hermionu okamžitě ovanul ostrý chladný vítr. V Bradavicích sice byla zima, ale tohle bylo o něčem jiném. Ve vzduchu cítila sychravo a chlad. Ani nevěděla proč, ale uvědomila si, že se pomalu blíží Vánoce. Jejich druhé Vánoce, které oslaví jako rodina. Z těch prvních Selie nic neměla, ale teď už jí bylo třináct měsíců a mnohé vnímala. Na její první slůvko čekali oba každým dnem. Z přemítání ji vytrhl jeho hlas.

„Teď ti sundám tu pásku,“ informoval ji a opravdu jí za ně kolik okamžiků zmizela z tváře příjemně hebká látka. Hermiona musela několikrát zamrkat, aby odehnala mžítiky před očima způsobené nedobrovolným zahalením do tmy.

Před jejím zrakem se rozléhala obrovská honosná usedlost. Nevěřicně hleděla na prostorný objekt a nedostávalo se jí slov.

„Líbí se ti?“ ozvalo se vedle ní.

„Severusi, to je nádhera! To jo kouzelné a-“

„A naše, Hermiono. Veselé Vánoce,“ řekl tiše a políbil ji na rty.

„Vánoce? Naše? Já nerozumím,“ přiznala se stále ještě příliš překvapená.

„Říkal jsem si, že naše komnaty v Bradavicích jsou sice velmi pohodlné a prostorné, ale pro Selii nevhodné. Nevhodné ve smyslu stálého setrvání. Proto jsem se porozhlédl po nějakých domech, které jsou mimo okolní svět, budete tu obě v bezpečí a všem se nám tu bude líbit. Chtěl jsem ti dům ukázat až o Vánocích, ale přiznám se, nevydržel jsem čekat tak dlouho,“ usmál se téměř provinile. „Je to jedna z původních usedlostí v Dartmooru. Doufám, že se ti líbí,“ vyslovil své přání.

„Severusi, je nádherný!“ vydechla nadšeně a měla co dělat, aby se jí po tváři nezačaly kutálet slzy dojetí. Nikdy si nestěžovala, že by se jí v Bradavicích nelíbilo, ale častokrát si pomyslela, že bradavické zdi nejsou to pravé pro malé dítě a neškodilo by, kdyby se občas mohli uchýlit na klidnější místo někde v přírodě.

Její muž postavil Selii na zem a poskytl jí svou velkou dlaň jako oporu, aby se udržela. Svou ženu si pak přitáhl blíž, a objal ji kolem ramen.

„Mám ještě jedno překvapení,“ zašeptal jí do ucha.

Zvědavě na něj pohlédla.

„Vidíš tam ten dům?“ ukázal na budovu ne o moc honosnější a vzdálenou sotva sto metrů od té jejich.

„Sousedí?“

„Ne tak ledajací,“ zatvářil se tajuplně. „Dbal jsem též na to, aby sis mohla se svou nejlepší přítelkyní sdělovat nejnovější a naprosto nezbytné informace a nemusela se kvůli tomu přemísťovat kilometry daleko. Ten dům patří Teddovi a Paule.“

„Oh, Severusi! Ale jak jsi... chci říct, Becketovi nemají tolik peněz, aby si mohli podobný dům dovolit,“ dokončila smutně.

„Hermiono, opravdu si myslíš, že mám tak zabeđené myšlení? Přesvědčil jsem ženu z realitní kanceláře o tom, že zlevnit ten dům téměř o osmdesát procent a prodat ho Becketovým je ten nejlepší nápad, jaký kdy mohla dostat,“ ušklíbl se svému plánu. Ano, byl ješitně pyšný na svůj intelekt.

„Ty jsi můj Zmijozel, víš o tom?“ zeptala se ho láskyplně a přitiskla se na jeho rty. „Miluju tě,“ zašeptala. Její slova okamžitě rozfoukal vítr, ale přesto se donesla až k Severusovi.

„Skoupil bych celou Anglii, jen abych tě slyšel říkat to znovu,“ pronesl vážně a přitáhl si ji k sobě.

„Nemusíš,“ ujistila ho a její pohled ho plně přesvědčil o tom, že svá slova myslí vážně.

„Je chladno, nepůjdeme se podívat dovnitř?“ změnil téma a znovu si vzal Selii, která si něco spokojeně

broukala, do náruče.

„Dedede,“ upozornila na sebe.

„Jdeme, i Selie by ráda viděla, co se skrývá uvnitř,“ uzavřela to Hermiona a společně se vydali do jejich nového domu.

Celou tu dobu, kdy jí Severus seznamoval s domem Hermiona jen nevěřičně hleděla na vše kolem a představovala si, jaké to bude tu přechodně pobývat. Dům byl velký a zcela podsklepený. Větší část těchto prostor si už stihl Severus přetvořit k obrazu svému a udělal tam velmi rozsáhlou laboratoř. V přízemí se pak nacházel obrovský obývací pokoj, jídelna, kuchyně, přijímací salonek a menší knihovna. Tady Hermiona mírně svésila ramena, ale Severus ji okamžitě ujistil, že v patře je další a mnohem větší.

Měl pravdu.

V prvním patře se nacházely dva pokoje pro hosty, dvě pracovny, ložnice a dětský pokoj. Severus myslel na vše, takže Hermiona překvapeně vydechla, když shledala svou pracovnu plně připravenou pro novou majitelku. Uprostřed stál prostorný dřevěný stůl, zdi byly vymalovány světle zelenou barvou a jedna stěna byla plně vyhrazena majestátné knihovně, ke které náležely i schůdky.

Dokonale připraveny byly i ostatní pokoje. Ty pro hosty byly zařízeny v jednoduchém stylu, zato na dětském pokoji se Severus očividně vyřádil. Všude bylo spousta hraček, stavebnic, plyšáků a chrastítek, nechyběla však bezpečná dětská postýlka, videochůvička, která se jim osvědčila i v Bradavicích, dále pak přebalovací pultík, komody na oblečení a proutěné koše na pohodlné sklizení hraček.

Malá se okamžitě rozeběhla doprostřed všech těch hraček a to, že bez jakýchkoliv pádů používá své nohy, si uvědomila až před cílem. S výskotem spadla na velkého plyšového medvěda.

Hermiona chytila Severuse za ruku a donutila ho tak odvrátit zrak od jejich dcery. Hřejivě na ni pohlédl.

„Severusi, moc ti děkuju. Tohle je ten nejkrásnější dům, jaký jsem kdy viděla.“

„Těší mě, že se ti líbí. Snad nebudeš mít nic proti, když tu strávíme vánoční svátky? Mluvil jsem s Teddem a také se sem s rodinou chystá. Zařídil jsem pro ně letaxové spojení od nich z bytu do domu. Přeci jen je to z Londýna zhruba šest hodin cesty a to by bylo zbytečné. Zvláště, když už ví, že jsme kouzelníci.“

„Ty jsi vážně úžasný,“ zapředla.

„Proto sis mě také vzala, ne?“ opáčil samolibě.

„A taky ješitný,“ neodpustila si.

Měkce se zasmál.

„Který muž není,“ pronesl a zamířil k Selii, která si jich vůbec nevšímalá. Klekl si před ni na jedno koleno a vyrušil ji ze zápolení s plyšovým dráčkem.

„Selie, můžu tě o něco poprosit?“ zeptal se jí, jako by mluvil s dospělým a ne s batoletem.

Hermiona se zájmem sledovala jejich rozhovor.

Malá upřela na svého otce černá kukadla podobná těm jeho a skutečně vypadala, že mu věnuje plnou pozornost. Pak k němu natáhla jednu ruku, a aniž by to v tu chvíli některý z jejích rodičů čekal, vydala ze sebe dvě slabiky: „Táta.“

Severus byl v tu chvíli natolik ochromený, že nebyl schopen slova. Hermioně se na tváři kutálela jedna osamělá slza dojetí a rychle přispěchala k své dceři.

„Miláčku, ty jsi řekla táta.“ Klekla si k ní a objala ji.

Dítě, jako by ji rozumělo, potvrdilo svá slova: „Táta.“

Severus se naklonil k těm dvěma a vtiskl své dceři na čelo drobné políbení.

„Je úžasná,“ řekl nahlas.

„Je,“ souhlasila Hermiona a pustila dceru z náručí, protože ta se, nevědomá si natolik, jak se jí podařilo rozčarovat oba rodiče, začala znovu dožadovat přístupu k hračkám.

Severus se naklonil ke své ženě a také ji políbil. Avšak na rty a velmi brzy se mu podařilo vydobýt si přístup do jejích úst. Skoro se skulili na koberec, ale Hermiona se v poslední chvíli odtáhla a se zarudlými

tvářemi upozornila muže naproti sobě: „Tady nemůžeme.“

„Máš pravdu. A jsme zase u toho, o co jsem tě chtěl požádat, Selie,“ vyslovením dívčího jména si opět vyžádal její pozornost. „Sel, myslíš, že si tu budeš hrát jako doteď a já mamince zatím ukážu ložnici, ano?“ zeptal se vážně.

Hermiona se jeho slovům zasmála. Selie se na něj vážně podívala a opět zopakovala slůvko, které slavilo u rodičů takový úspěch: „Táta.“

„Asi souhlasí,“ podíval se Severus na Hermionu. Zvedl se a pomohl na nohy i své ženě.

„Počkej, Severusi, nemůžeme ji tu nechat samotnou, co kdyby-“

„Nic se nestane. Budeme ji mít na příjmu a uvidíme na ni,“ poukázal na chůvičku stojící na komodě. „A navíc jsem zakouzlil pokoj tak, aby nás na jakoukoliv změnu upozornil. Nic se nestane, neboj se,“ ujišťoval ji a svými rty začal klouzat po jejím krku k dekoltu.

Hermiona se částečně utěšená jeho vysvětlením nechala odvést do pokoje hned vedle. Tam jí Severus nedovolil ani prohlédnout si místnost a okamžitě ji povalil do obrovské postele.

O několik měsíců později

„Vážně to zvládneš?“ ujišťovala se Hermiona ještě jednou a v rychlosti si zapínala sukni.

„Samozřejmě, že to zvládnou. Selie už je velká holka, takže určitě nebude problém. Vždyť už jí jsou tři roky,“ poznamenal Severus a zpoza novin sledoval od jídelního stolu svou ženu pobíhající po bytě.

Malá Selie si nevsímala ani jednoho a spokojeně si rozmazávala svou snídani po bryndáčku a rukávech pyžamka. Fakt, že dnes bude muset strávit celý den se svým otcem, přijala více než vlažně. Stále jí víc zajímaly ty úžasně bouchající kotlíky, které jí dal otec k Vánocům, než fakt, že její matka jde dnes po téměř čtyřech letech do práce a vrátí se až večer.

„Dobře, ale kdyby něco, tak mi pošli patrona, ano?“ vyžadovala si Hermiona slib od svého muže.

„Co by se mělo dít? Je sobota. Půlka Hradu je v Prasinkách, a druhá půlka pracuje na eseji, kterou jsem zadal,“ mrmlal za novinami Severus, ale raději se rozhodl ještě svou ženu nakonec uklidnit. „Ale slíbuj, že kdyby se cokoliv dělo, dám ti vědět.“

„Tak jo. Ještě jsem ti napsala seznam, co je třeba udělat, máš ho na stole,“ upozornila ještě Severuse a rozešla se ke krbu. Pak jako by si na něco vzpomněla, rychle odběhla zpátky do kuchyně.

„Opatruj tady tatínka, miláčku,“ šeptla Selii do ucha a vtiskla jí polibek na čelo. Přitom se ještě umně vyhnula jejím zapařeným ručkám od jahodové přesnídávky, kterými se dožadovala objetí.

„A já utřu?“ ozvalo se hlubokým hlasem za novinami.

Hermiona se usmála a poodešla pár kroků ke svému muži. Ten okamžitě složil noviny a rychle se postavil, aby si to ještě nechtěla rozmyslet. Přitáhl si ji do náruče a palcem přešel linii její tváře až k bradě.

„Sluší ti to,“ složil jí kompliment a zlehka políbil na rty.

„Mám strach vás tu nechat samotné,“ svěřila mu své obavy.

„Zvládneme to,“ ujistil ji a palcem vyhladil vrásku, která se jí objevila uprostřed čela. „A už jdi, nebo přijdeš pozdě,“ vyháněl jí, protože věděl, že by se loučení brzy mohlo zvrhnout a náležitě protáhnout.

Hermiona se s lehkým povzdechem otočila a došla ke krbu. Nabrala hrst letaxu a s adresou svého londýnského bytu na rtech zmizela v zelených plamenech.

23. Ztráta

Na tváři ho zašimraly kadeře jeho společnice. Zlehka se usmál, natočil jednu vlnu na prst a mírně zatahal. Zabořil tvář do vlasů, nasál jejich vůni a nakonec do nich vtiskl polibek. Žena v jeho náruči se mírně zavrtěla.

„Silvie?“ oslovil ji Draco.

„Hmm,“ zamumlala rozespale a otočila se čelem ke svému milenci.

„Řekni mi, proč sis nechala změnit vlasy? Vypadáš teď jako Gran...vlastně Snapeová.“

„Já vím,“ zavrnila Silvie spokojeně a protáhla se.

„Počkej, tys to udělala schválně?“

„Jo, jinak by sis mě totiž nevšiml. Mohl jsi na ní oči nechat,“ prskla najednou o poznání jiným tónem.

„U Merlina!“ zabědoval Draco a okamžitě vyskočil z postele. Začal na sebe soukat džíny a přes ramena si přetahoval na některých místech mírně natrženou košili.

„Počkej, kam jdeš?“ nechápala Silvie změnu v jeho chování. „To jsem pro tebe byla jen holka na jednu noc?“ zeptala se dotčeně.

„Drahoušku, to rozhodně ne, ale jestli nás včera viděl Severus ve svém kabinetě, jako že viděl, a jestli mu, tak jako mně teď, došla tvoje podobnost s Hermionou, tak mu musím co nejdřív vysvětlit, jak se věci mají. A pokud možno dřív, než mě stačí zabít,“ vysypal ze sebe Draco rychle a hnal se ke dveřím, pak se zarazil a ještě se spěšně otočil. „Ale slibuju, že až se vrátím, tak ti vyženu z hlavy ty řeči o Hermioně. Jen mi budeš muset slíbit, že si dáš vlasy zase do pořádku,“ broukl ještě a než stačila překvapená Frölová cokoliv říci, byl pryč.

Buch. Buch. Buch. Třeštila mu hlava a právě teď měl pocit, že si někdo postavil vedle postele kovadlinu a patřičně do ní mlátí kladivem. Až po několika dlouhých vteřinách mu došlo, že to jen někdo buší na dveře. Otočil se. A záúpěl bolestí.

Začaly se mu vracet události včerejšího večera. Ještě teď cítil Hermionino koleno ve svém rozkroku. Ale nezasloužil si to snad? Merline, vždyť on se opil a pak málem znásilnil vlastní ženu!

Posadil se a promnul si zarudlé oči. Nasál do plic nový vzduch a píchlo ho u srdce, když v něm neucítil její přítomnost.

Odešla. Ale dalo se snad očekávat něco jiného? Vždyť to nebyla jeho chyba, že se tahala s tím aristokratickým blondákem! A ještě ke všemu se muchlovali v jeho kabinetě!

Rány na dveře se ozvaly znovu a snad i naléhavěji. O to hlasitěji se mu rozezněly v hlavě. Pohledem sklouzl na hodiny. Šest ráno, a pokud se nepletl, byla sobota. Člověk za dveřmi musel mít hodně pádný důvod ke svému počínání, nebo to musel být sebevrah.

Mátozně se zvedl a potlačil chuť dojít nejdřív do koupelny a udělat ze sebe člověka. Neměl najednou důvod.

Neoholený, rozcuchaný, se zarudlýma očima a výrazem vraha na tváři otevřel dveře. A zalapal po dechu.

Civěl na něj stejně neoholený a rozcuchaný Draco Malfoy. Ten, který podle něj mohl za všechny jeho starosti.

Instinktivně zašátral v rukávu ve snaze najít hůlku a toho cucáka proklít. Bohužel neúspěšně. Ale pořád měl ještě ruce.

Nečekaně prudce se na Draca vrhl, chytil ho za klopy rozhalené košile a vtáhl do komnat. Mladší z mužů nečekal tak bouřlivé uvítání, proto jen zalapal po dechu, když s ním Severus praštil o zeď. Ještě nestačil ani chytit vyražený dech a už se po něm znovu sápal.

„Severusi, uklidni se,“ zasípal.

Marně.

„Já se mám uklidnit? Já? Jak dlouho mě vodiš za nos? Co? Jak dlouho? Začalo to tvým příchodem do školy nebo ses s ní tahal už dřív, co? Tak sakra, mluv, ty parchante,“ řval mu neovladatelně do tváře a ani nevnímal rudnoucí Dracovu tvář.

„Škrtíš mě,“ bylo to jediné na co se přidušený Malfoy vzmožil.

Severuse to probralo z transu a stisk povolil. Draco se zhroutil na zem a lapal po dechu.

„Severusi, špatně sis to vysvětlil. Já s Hermionou nic nemám. Včera to byla Frölová. Až dneska ráno mi došlo, že má stejný vlasy jako tvoje žena. Netušil jsem, co jsme včera způsobili. Došlo mi to před chvílí.“

Teď lapal po dechu Severus. S prázdným výrazem udělal několik kroků dozadu a jen nesouhlasně kroutil hlavou, jíž se mu začaly míhat události z minulého dne.

Draco líbající Hermionu... Hermione tvářící se, že o ničem neví... láhev whisky... Bombardo... násilné uzmutí políbku... kopanec do rozkroku... A teď tu stojí Draco a říká tohle...

Najednou to všechno začalo dávat smysl. Hermionin nechápavý výraz a pocit ublížení. Překvapení z jeho zloby a nakonec její odchod. Vždyť to on sám ji vyšťval!

Schoval tvář do dlaní. Tohle se nemělo stát...

„Severusi, jsi v pohodě? Slibuju, že si Silvie dá vlasy zase do pořádku. Byl to jen takový její rozmar. Nechtěli jsme tím cokoliv způsobit.“

„Na to už je pozdě,“ zašeptal černovlasý muž. Teď musel udělat jediné. Najít Hermionu a prosit o prominutí ať už to bude znamenat jakékoliv ponížení.

„Co jsi říkal?“ nerozuměl mu mladší z mužů.

„Nic, nic. Draco, odejdi,“ požádal svého kolegu najednou klidně. Dracovi přišel jeho hlas najednou zlomený, možná i odevzdaný.

Vycouval z jeho komnat. Věděl, že se mezi Severusem a Hermionou muselo něco stát, protože po ní tu nebyla ani památka. A také si byl jist, že za to mohla Silviina podobnost s Hermionou a Severusova výbušnost. Jen doufal, že to půjde dát zase do pořádku. Tiše za sebou zavřel dveře zvenčí.

Severus si zničeně prohrábl vlasy a rychle přešel ke krbu. Nedbal zmačkaného oblečení ani neupravení tváře. Musel najít Hermionu.

Odletaxoval se do jejího londýnského bytu, ale nenašel ji tu. Jen zmuchlané povlečení dávalo znát, že tu snad někdo strávil noc.

Dalším cílem jeho hledání byl dům Becketových. Přemístil se kousek od domu a stačilo mu několik kroků, aby mohl rozeznít zvonek. Nepřemýšlel nad tím, kolik je hodin ani co je za den.

Jen držel prst na tlačítku a vnímal bzučák. Až dětský pláč, který se ozval na protest tak vtíravému zvuku, ho zarazil a on konečně stáhl ruku dolů.

O chvíli později mu otevřela Paula s dítětem na ruce.

„Kde je Hermiona?“ vyhrkl.

„Severusi, co se stalo?“ ptala se nechápavě a snažila se uklidnit stále ještě vzlykajícího syna. „Hermiona je v nemocnici. Myslela jsem, že o tom víš,“ zírala na něj nechápavě.

„Co se jí stalo?“ dostal ze sebe přes rostoucí úzkost, která ho zachvátila. Před očima se mu míhaly všemožné scénáře až po ten, kdy si Hermiona bere život.

„Nevím,“ zakroutila žena hlavou. „Uprostřed noci vzbudil Tedda telefon, že je Hermiona na sále. Okamžitě tam jel, ale ještě se mi neozval. Promiň,“ křikla ještě Paula, ale to už Severus nejspíš neslyšel, protože se bez váhání přemístil k nemocnici.

„Hermiona, Hermiona Snapeová. Kde ji najdu? Kde je moje žena?!“ křičel o chvíli později na recepční v Královské nemocnici.

„Pane, nejsou návštěvní hodiny. Nemohu vás k ní pustit,“ pokoušela se mu vysvětlit postarší žena, ale neúspěšně.

„Zatraceně, já jsem její manžel! Musíte mě k ní pustit! Ať mi tady aspoň někdo řekne, co se stalo!“ Severus kolem sebe metal blesky. Byl frustrovaný z toho, že mu nikdo nedal vědět a ještě víc ho zaplavila vlna strachu o Hermionu.

„To je v pořádku, já už pana Snapea seznámím s tím, co se stalo,“ ozval se za jeho zády známý hlas a Severus Tedda snad nikdy neviděl tak rád, jako teď. Byl v tu chvíli jediným člověkem, který mu konečně mohl říct, co se událo.

„Tedde, kde je Hermiona?“ ptal se a v jeho hlase bylo přímo hmatatelné zoufalství. Už dávno se ho nesnažil skrývat.

Muž v bílém plášti vzal Severuse kolem ramen a vedl ho tichou chodbou pryč, aby měli alespoň trochu soukromí. Následující rozhovor nepotřeboval dalších svědků.

„Severusi, je mi to líto.“

„Co tím chceš říct? Hermiona žije, nebo snad ne?“ nechápal Severus. „Vždyť ta ženská v recepci říkala, že žije, že je na-“

„Ano, Hermiona, žije. Ale přišla o dítě. Moc mě to mrzí, Severusi,“ řekl tiše a jen díky své pohotovosti stihl podepřít muže po své pravici, kterému se najednou udělalo slabo, dřív než upadl na zem.

Dovedl ho k nejbližší židli, kam ho usadil. Nebyl schopen jediného slova, jen zíral do prázdna.

„Hermiona byla těhotná?“ hles nakonec bolestně.

„Ty jsi o tom nevěděl? Byla na začátku druhého měsíce. Podle záznamu tu byla včera u lékaře. Bohužel došlo k chybě lidského faktoru,“ povzdechl si lékař, „a on nepoznal, že už je dítě vlastně mrtvé. Byla to otázka času. A jestli tě to alespoň trochu uklidní, ten chlap tu už nepracuje a o další kariéře si může nechat jen zdát,“ snažil se ho Tedd alespoň trochu povzbudit, i když věděl, že je to zbytečné.

„Neřekla mi to. Tvrdila, že byla v práci. A já jí nevěřil. Je to moje vina!“ začal se obviňovat Severus.

Tedd se na muže po své pravici zmateně podíval. Tmavé kruhy pod očima, neupravená tvář a pomačkané oblečení. V obličeji výraz zoufalství a beznaděje. Nikdy ho neviděl tak zlomeného.

„Není to tvoje vina. Ať už se včera stalo cokoli, není to tvoje vina. Zárodek se už od začátku nevyvíjel správně a nakonec došlo k diagnóze Missed abortion, tedy zamklému potratu. Poté došlo k jeho vypuzení. Byla to otázka času, Severusi. A ani včerejší prohlídka tomu nemohla zabránit,“ řekl muž klidně.

„Zatraceně, jak můžeš být tak klidný?! Oznamuješ mi to, jako bych přišel o práci. Ale já přišel o dítě!“ rozkřikl se Severus frustrovaně. Právě se nacházel na pokraji nervového zhroucení. Už snad nemohla přijít horší zpráva. Vždyť on včera v jediném okamžiku zničil všechno dobré, co měl na dosah.

„Severusi, tohle se prostě stává. Hermiona teď potřebuje oporu, ale za nějaký čas na to zapomenete a pokud budete chtít, v početí dalšího dítěte vám nebude nic bránit. Věř mi, vím jak ti teď je a taky vím, že to bude nějaký čas trvat, ale že to nakonec překonáte,“ snažil se ho lékař uklidnit.

„Jak můžeš vědět, jak se cítím?“ prskl Severus našťvaně.

V okamžiku, kdy Teddovi zeskelnatěl pohled, si uvědomil, že přestřelit. Tedd opravdu věděl, jaké to je. Vinou leukémie přišli Becketovi o šestiletou dceru. A on s Hermionou byl u toho, když prožívali největší bolest.

„Omlouvám se,“ řekl tiše.

Tedd nepřítomně zavrtěl hlavou, jako by odháněl zlé myšlenky.

„To je v pohodě, zapomeň na to. Teď bys měl být s Hermionou. Pustím tě k ní. Oba teď musíte být hodně silní a ty jí musíš být velkou oporou. Dohlídni na to, aby se moc nerozrušovala,“ poučil ho lékař a vstal, aby mohl Severuse dovést k Hermionině pokoji.

I druhý muž vstal, ale jen proto, aby mohl lékaře zarazit.

„Tedde, nemyslím si, že je to dobrý nápad. Včera jsme se mou vinou nepohodli,“ přiznal kající, „a moje návštěva by ji jen rozrušila. Myslím, že jsem ten poslední, koho chce teď vidět.“

„Tomu nevěřím. Jsi jediný člověk, který jí teď může psychicky podržet. Psychologa k sobě nepustí a já jí nepomůžu tolik, jako ty. Potřebujete si promluvit a-“

„Ty to nechápeš, Tedde, i kdybych nastokrát chtěl, akorát ji rozruším. Není dobrý nápad se jí teď ukazovat na očích. Možná až jí bude líp,“ pokusil se z toho Severus ještě vycouvat. Nechtěl, aby se jeho ženě ještě víc přitížilo.

„Žádné takové, právě tebe teď chce jistě vidět nejvíc. Potřebuje se ujistit o tom, že ji budeš milovat i když nebyla schopná donosit tvé dítě. A nikým si teď nenechá rozmluvit, že to nebyla její vina. Potřebuje slyšet tvé ujištění, rozumíš? Takže jestli ji miluješ, a já vím, že ano, tak tam teď vejdeš a přesvědčíš o tom i ji, ano?“

Severus už neměl sílu odporovat. Jen přikývl, zhluboka se nadechl a vešel do dveří, které mu Tedd otevřel.

„Ty?!“ vyjela na něj Hermiona ostře, jakmile ho uviděla.

„Hermiono, chci se ti omluvit. Včera jsem se choval jako hlupák a-“

„Ne, ty ses tak nechoval! Ty totiž blbec jsi!“ křičela na něj Hermiona a jemu nemohly uniknout její zarudlé

oči a červený nos. Plakala. A zase byl na vině on. „Nenechal sis nic vysvětlit a zase jsi to řešil s lahví v ruce! Už tě nikdy nechci vidět, slyšíš? Nechci!“

„Hermiono, já-“

„Vypadni!“

„Ale-“

„Zatraceně přišel jsi o sluch? Vypadni a už se nevracej! Nikdy, už nikdy tě nechci vidět!“ křičela, ale její hlas slábl a vkrádaly se do něj vzlyky.

Severus se ještě pokusil něco namítnout, ale Hermiona ho ke slovu nepustila. Popadla malou skleněnou vázu na stolku vedle postele a mrskla ji po něm.

Jen tak-tak stihl udělat dva kroky vzad. Zvuk tříštícího skla už zaslechl jen za zavřenými dveřmi.

Otočil se na zmateně se tvářícího doktora. Tedd se v ten moment probral z šoku.

„Asi jsi měl pravdu. Přiznávám, nečekal jsem takovou reakci,“ zatvářil se lékař překvapeně. „Na jednu stranu je dobře, že z toho neobviňuje sebe, ale na stranu druhou je myslím vhodný čas na šálek kávy. Musíš mi vysvětlit, co se vlastně stalo a-“ zdviženou rukou zarazil případné námitky, „-a to bez debat. Pak ti pomůžu vymyslet, co dál,“ uzavřel lékař a odvedl Severuse do své kanceláře.

Ještě však zavolal úklid na pokoj č. 26 a zavolal Paule, aby přijela promluvit s Hermionou.

24. Zase bude dobře

„Hm,“ bylo všechno, na co se zamyšlený lékař vzmožil, když mu Severus v kostce převyprávěl, co se vlastně mezi ním a Hermionou stalo.

„Nemůžeš mi pomoci. Bylo úplně zbytečné ti to tady vyprávět,“ povzdychl si Severus. Jindy by se k něčemu podobnému nesnížil, ale teď to nebylo podstatné. Navíc věděl, že Tedd je na jeho straně a doufal, ve skrytu duše věřil, že mu tenhle o pár let mladší doktor poradí, jak získat Hermionu zpět. Teď jen odmítavě zavrtěl hlavou, bylo to zbytečné.

„To bych netvrdil. Sice jsem s Hermionou nikdy nebyl ženatý, ale znám ji docela dobře na to, abych ti mohl radit. A navíc se ženami je to všechno stejné.“

„Nemůžeš Hermionu přirovnávat k ostatním ženám, ona si nenechá nic namluvit a druhou šanci nedává,“ zamítal Severus Teddovy řeči hned v počátku.

„To netvrdím, ale když ti dala druhou šanci tenkrát v Plymouthu, dá ti ji teď taky. Už proto, že nechce rozbít váš rodinný život. Je na tebe našťavaná, ale uvědomuje si, že tím nic nevyřeší. Dříve či později si budete muset promluvit. Teď je u ní Paula, věřím, že jí také řekne svůj názor a ty se hlavně uklidni. Vrať se domů, dej se do pořádku a přijď znovu odpoledne s pořádnou kytkou, jasné? A bonboniéra by taky neuškodila. Teď si, kamaráde, budeš muset zase chvíli hrát na dobyvatele a vyhazovat peníze za věci, které ji určitě potěší,“ radil mu Tedd a Severus by přísahal, že radí z vlastní zkušenosti.

„Dobře, ale co potom? Až ji pustíte z nemocnice? Co mám teď říct Selii, až se bude ptát, kde je matka?“ ptal se černovlasý muž zoufale, protože v tuhle chvíli neměl nejmenší tušení, jak se chovat, co dělat. Vždy racionálně uvažující Severus Snape byl náhle v koncích.

„Zatím bych jí nic neříkal. Rozhodně ne pravdu. Tohle je dost osobní věc, kterou, jak znám z praxe kolegů, ženy vnímají jako něco hodně intimního. Nech ji, ať se s tím vypořádá a sama rozhodne, jestli to vaší dceři řekne, nebo ne.“

„Takže mi radíš lhát vlastní dceři?“ ptal se udiveně.

„Ne, radím ti nechat to na Hermioně.“

Severus jen zamyšleně pokýval hlavou. Nikdy mu nedělalo problém klamat druhé, ale s příchodem rodiny se jeho život změnil. Ale teď měl pravdu Tedd. Tohle je na Hermioně. A on udělá nejlíp, když se bude držet rad Tedda Becketa. Alespoň věřil, že kyticí to víc pokazit nemůže. A navíc věděl, že na stolku vedle Hermioniny postele už není nic, co by po něm mohla vrhnout.

Spěšně se rozloučil a s příslibem návratu se přemístil do Bradavic.

Rozbrečela se. Jako malá holka, které vzali oblíbenou panenku. Ale ona přišla o mnohem víc. Přišla o dítě, možná i o manžela. Včera odcházela od lékaře s úsměvem na rtech a jen o pár hodin později se dozví, že to byl omyl. Že se spletl. Že žádný tlukot srdce nemohl slyšet. Že její - jejich - dítě bylo už dávno mrtvé.

Když od Severuse předešlou noc utekla, doufala, že se během pár dnů zase všechno urovná. Byla si jistá tím, že mu jen něco přelétlo přes nos. Pak začala krvácet. Už když volala záchranku, věděla, že tolik krve je špatné znamení, hodně špatné znamení. A pak omdlela.

Jakmile se před pár hodinami probudila, řekli jí to, co ona podvědomě tušila. Potratila. Obvinila Severuse. On ji rozčlivil, on ji napadl, byla to jen a jen jeho chyba. Bylo tak snadné to na něj svést. Bylo tak snadné ze sebe smést vinu právě tímhle způsobem. Ale pak jí řekli, že dítě bylo mrtvé několik dní. Nebyla to jeho vina. Byla její. Někde hluboko ve svém podvědomí věděla, že se obviňuje zbytečně, že nešlo nic dělat. Takové případy se stávají. Ale nechtěla to slyšet. Raději se utápěla ve svém žalu. Bylo to mnohem jednodušší než ležet a uvědomovat si, že to, co si tolik přála - druhé dítě - je minulostí.

Doufala, že přijde a bude ji utěšovat a když se tu nakonec objevil, vyhodila ho. Co když už nebude mít chuť se vracet? Co taky s hysterickou ženskou, která není schopná ani donosit dítě? Usnula. Ani příchod Pauly Becketové ji z trhaného spánku nevytrhl.

Žena nahlédnuvší do útroh nemocničního pokoje za sebou tiše zavřela dveře. Rozhodla se vyhledat manžela. Neměla totiž nejmenší tušení, co se tu vlastně dělo, ale hlas Tedda, když jí volal, zněl dostatečně naléhavě na to, aby se zvedla a odjela do nemocnice. Ted však byl jediný, kdo jí mohl poskytnout odpovědi.

„Můžeš mi říct, co se to tu vlastně děje?“ ptala se nechápavě v okamžiku, kdy za sebou zavírala dveře manželovy pracovny. „Nejdřív mě ráno vyburcuje Severus a pak o chvíli později voláš, abych si promluvila s Hermionou. Co se stalo, Tedde?“

„Včera se ti dva nějak nepohodli a k ránu Hermiona potratila. Severus se s ní pokoušel promluvit, ale neuspěl. Myslel jsem, že bys mohla být úspěšnější,“ zadoufal muž a neubrnil se povzdechu.

Paula při zmínce o potratu zalapala po dechu. Vzápětí zavrtěla hlavou nad manželovou neuvážeností. „Tedde, a to tě nenapadlo, že zrovna tohle není to nejlepší řešení? Zvlášť, když jsi mi před tím neřekl ani ň? Ještě štěstí, že Hermiona usnula. Jediné, co potřebuje, je pořádný odpočinek,“ napomenula svého muže. „Až potom jí můžu dělat vrbu, pokud o to bude stát. A ať už se mezi těmi dvěma stalo cokoli, měli by si to vyříkat jen oni dva. My do toho nemůžeme zasahovat,“ upozornila ho jemně.

Tedd přikývl. Chtěl všechno honem rychle vyřešit, ale málem to celé pokazil. Paula měla pravdu, musí si to vyříkat oni sami, až na to budou připravení.

„Máš pravdu, jako obvykle,“ usmál se na svou ženu. „Severus by se tu měl ukázat odpoledne. Poslal jsem ho domů, aby se dal do kupy,“ řekl ještě.

„To jsi udělal dobře. Vypadal příšerně. Ale věřím, že se z toho dostanou. Je to jen otázka času. Vždyť víš,“ pohlédla Paula na muže a on pochopil, že naráží na jejich ztrátu.

„Vím,“ přitakal, přešel k ní a pevně objal.

Severus se po příchodu domů sesunul do křesla a pohled stočil do vyhaslého krbu. Měl o čem přemýšlet. Uvažoval, proč mu Hermiona neřekla o dítěti včera. Obávala se snad jeho reakce? Nikdy se o dalším dítěti nebavili, ale to snad nebyl důvod k tomu, aby se mu obávala sdělit, že je těhotná. Nebo snad ano? Nebo ho jen chtěla překvapit a přijít s tím ve vhodnější chvíli? Třeba mu to chtěla říct, ale on jí vlastně vůbec nedal šanci. Zoufale složil hlavu do dlaní.

Netušil, jak dlouho takhle seděl. Probral se v okamžiku, kdy ho začaly pálit oči, a na prstech ucítil vlhkost. Napřimil se a zhluboka se nadechl, aby zahnal slzy, které se bez pozvání vkrádaly do jeho očí. Snape nebrečí. Ne Snape.

Prudce vstal, rozhodnut, že ještě dnes dá věci do pořádku. Minimálně se o to pokusí.

„Teda, tati,“ ozvalo se za ním pochvalné hvízdnutí, když o pár hodin později opouštěl toho dne podruhé bradavické komnaty a chystal se navštívit svou ženu. Tentokrát již upravený, v čistém, nezmuchlaném mudlovském oblečení. Ačkoliv on sám na černých kalhotách a bílé košili neviděl nic zvláštního, jeho dcera byla nejspíš jiného názoru.

Zastavil se a překvapeně se na ni otočil.

„Vážně fešák,“ neodpustila si další hodnotící pohledy. „Nedivím se mamce, že tě sbalila, tahle nedbalá elegance ti sluší,“ pochválila ho dcera.

„Selie, nebuď vulgární,“ neodpustil si malé napomenutí jejího slovníku a přehodil si kabát z jedné ruky do druhé.

„Nejsem vulgární,“ oponovala mu, „jen se ti snažím říct, že je fajn tě zase někdy vidět jen v košili a ne věčně sešněrovaného v těch tvých hábitech. Musí v tom být děsný vedro,“ odfrkla si pohoršeně.

Severus se neubráníl drobnému úsměvu. Bylo milé slyšet od vlastní dcery, že ještě není na odpis.

„Těší mě, že se tak pečlivě zajímáš o můj šatník, drahá dcero,“ prohlásil teatrálně, „ale přesto bych ocenil, aby ses více než o mé svršky zajímala o studium. Jinak bych se já v dohledné době mohl pozastavit nad stále se zmenšující délkou tvých sukniček, což bys jistě nerada,“ zakončil svůj výstup a zkoumavě na ni pohlédl.

Zazubila se a on věděl, že pochopila. Ona nebude řešit jeho upnuté kabátce s desítkami knoflíčků a on bude blahosklonně ignorovat stále se zvyšující počet jejích minisukniček.

„Dohodnuto,“ souhlasila. „A kam vlastně jdeš? Vyrazili jste si někam s mamkou?“ ptala se zvědavě.

Zachmuřil se. Tušil, že tomu bude muset čelit, jen doufal, že ne tak brzy.

„Právě za ní jdu,“ řekl popravdě.

„Paráda, a můžu s tebou? Jdeš do Londýna, že jo? Nutně potřebuju na vzduch.“

„Bradavické pozemky jsou ti málo?“ otázal se s pozdviženým obočím, ačkoliv si byl až moc dobře vědom, že slovní spojení 'potřebuju na vzduch' znamená v řeči jeho dcery 'chci obhlédnout nějaké obchody a pokud možno s tvou mudlovskou kreditní kartou'.

„Ale tati, víš jak to myslím,“ mrkla na něj a poté přidala další ze svých pohledů, kterým většinou nemohl říci ne. Dnes však bylo všechno jiné.

„Dnes ne, Selie,“ řekl jí nekompromisně a ona se zarazila. Ať už měl její otec namířeno kamkoliv, nechtěl ji vzít s sebou a dokonce ji nechtěl vzít ani do Londýna. Něco bylo špatně.

„Co se stalo?“ zeptala se podezřívavě, ale on v jejím hlase rozpoznal i obavy.

„Tvoje matka je v nemocnici,“ rozhodl se nelhat. Tedy alespoň ne ve všem.

„Dobřej pokus tati, to je mi jasný, že je v nemocnici, když tam pracuje.“

„Je hospitalizovaná,“ opravil ji a sledoval její náhlou proměnu výrazu.

„Co se jí stalo?“ vyhrkla okamžitě. „Jdu za ní s tebou!“

„Nejdeš,“ odbyl ji až moc příkře na to, aby si toho nevšimla.

„Proč?!“

„Protože to není nutné. Včera se jí udělalo nevolno a skoro omdlela, tak jsem ji přesvědčil, aby si zašla k lékaři. Je u ní Tedd, je o ni dobře postaráno,“ snažil se uklidnit dceru. „Nechají si ji tam jen na pozorování, ale podle všeho to bylo z přepracovanosti a nedostatečného pitného režimu. Nic se neděje,“ dodal ještě a nevěděl, koho uklidňuje víc. Jestli Selii nebo sebe.

„Nelžeš mi?“ zeptala se ho dcera podezřívavě. Něco v otcově rozpravě jí nesesedělo.

„Ne,“ zalhal pohotově a děkoval za léta praxe jako špeh. Lhát vlastní krvi bylo daleko těžší než lhát samotnému Pánu Zla.

„Fajn, ale kdyby se něco dělo, řekl bys mi to?“ ujišťovala se.

„Věděla bys to jako první, ale neměj strach. Všechno je v pořádku.“

„Tak už jdi, ať jí tam není smutno,“ popoháněla ho najednou. „A nezapomeň ji ode mě pozdravovat, jo? Já se u tebe večer stavím, abych věděla co a jak.“

„Budu tě čekat,“ ujistil ji ještě a posunkem ruky se s ní rozloučil.

Tak tohle by bylo.

Cestou do nemocnice se stavil v květinářství. Když se snažil rozhodnout mezi růžemi, gerberami a

slunečnicemi, uvědomil si, že je to už hodně dávno, kdy dal Hermioně květiny. A přitom je měla tak ráda. Copak se muselo stát zrovna tohle, aby pochopil, že svou ženu už dávno nezahrnuje maličkostmi, které vyjadřovaly, že si na ni jednoduše vzpomněl? Vždyť ani jemu to nebylo proti srsti, tak jak se stalo, že to všechno ustalo? Kdy se vlastně začal do jejich života vkrádat ten odporný stereotyp? Nevěděl to, ale doufal, že pokus o nápravu bude Hermionou přijat.

Po krátkých úvahách zvolil žluté růže. Věděl, jak má jeho žena tuto barvu v oblibě, proto jich nechal svázat rovný tucet, aby projasnily nemocniční pokoj a vyhnaly z něho obyčejnou šed'. Když procházel kolem cukrárny s váženými bonbony, dostal nápad. Není nad to zavzpomínat na staré časy, pomyslel si a nechal si do celofánového kornoutu odvážit pořádnou porci pralinek.

Do nemocniční budovy vcházel zdánlivě sebejistě, ale lidé, kteří ho znali, by dokázali říci, že vráska uprostřed jeho čela značí obavy. A nebyli by daleko od pravdy. Obával se, že ho Hermiona opět vyhodí a pro tento případ už neměl žádný záložní plán.

Dveře jejího pokoje otevíral tiše a obezřetně a skoro si úlevně oddychl, když shledal, že Hermiona spí. Potichu za sebou zavřel a přešel k její posteli. Vypadala neskutečně bezbranně a křehce. V robustní konstrukci postele a pod neforemnou přikrývkou se téměř ztrácela.

Květiny položil prozatím na noční stolek a sám si přitáhl k posteli židli. Jemně vzal Hermionu za ruku, kterou měla bezděčně položenou na přikrývce a nepřestával přitom sledovat její klidnou tvář.

Nevěděl, jak dlouho tam takhle seděl. Venku se začalo pomalu smrákat a je vyrušil jen čas od času příchod sestry, která přinesla vázu nebo kontrolovala Hermionin stav. Byl by takhle nehnutě seděl ještě mnohem déle, ale jeho žena se začala probouzet. Zavrtěla se, v polospánku ještě něco zamumlala a pak konečně otevřela oči.

„Ahoj,“ promluvil Severus první a instinktivně jí stiskl ruku, kterou stále držel.

„Ahoj,“ odpověděla mu překvapeně a až stisk ruky jí upamatoval na události minulé. Rychle se snažila vymanit z jeho sevření, ale neuspěla. Ačkoliv ji držel jemně, jeho stisk byl pevný a neoblomný.

„Myslím, že jsem se vyjádřila dost jasně, když jsi přišel poprvé,“ začala znovu zkoušet odháněcí taktiku.

„Naprosto, ale zapoměla jsi, že jsem děsně tvrdohlavý,“ pokusil se o úsměv. Pak ale zvážněl. „Hermiono, choval jsem se jako idiot, připouštím to a žádám tě o prominutí. Udělám cokoli, jen mi to odpusť,“ odříkával překotně, aby mu snad neskočila do řeči a přitom z ní nespouštěl svůj prosebný pohled.

Mlčela. Pohledem klouzala od jeho očí až po jejich spojené ruce a uvědomovala si, že další šance už přijít nemusí a on by její odhánění mohl vzít vážně. A to nechtěla. Jemně opětovala stisk ruky.

„Nevím, co tě vedlo k tomu, že ses včera choval jako blázen, Severusi,“ šeptla tiše. „Ale vím, že tě nechci ztratit,“ dořekla a její oči se zalily slzami. „Promiň, trošku se mnou cloumají hormony,“ snažila se vysvětlit a rychle si utírala oči.

„Miláčku, ty se nemáš za co omlouvat,“ ujišťoval ji láskyplně a zastrčil jí uvolnivší se pramen vlasů za ucho.

„Můžeš pro mě něco udělat?“ pípla nesměle.

„Cokoliv,“ ujistil ji.

„Prosím tě, obejmi mě,“ požádala ho a jako malé dítě ke svým rodičům k němu vztáhla ruce.

Trochu zaskočeně vyplnil její přání. Přitiskl si její hlavu na prsa a pevně objal. Cítil, jak mu prsty křečovitě zatíná do zad a následně si uvědomil, že se mu chvěje v náručí potlačovaným pláčem.

„Moc mě to mrzí,“ začala vzlykat a proudem slz máčet jeho košili.

„Mě taky, Hermiono, ale spolu to zvládneme, uvidíš,“ uklidňoval ji a konejšivě hladil po zádech.

„Myslíš to vážně? Spolu?“ ujišťovala se, jestli dobře slyšela.

„Smrtelně vážně.“

Trochu se od něj odtáhla a upřela na něj své uplakané oči. Něžně jí setřel zbloudilé slzy z tváře a povzbudivě se na ni usmál.

„Ale budeš mi někdy muset vysvětlit, co se to s tebou včera dělo, takového tě neznám,“ upřela na něj svůj ztrápený pohled.

„Vysvětlím ti to klidně hned,“ vyhrkl rychle.

„Ne, dnes ne, ještě se na podobný rozhovor necítím.“

„Dobře, ale vím o něčem, co by ti mohlo zlepšit náladu,“ usmál se tajuplně a podal jí sáček s cukrovinkami.

„Pralinky?“ zeptala se užasle, když ho otevřela.

„U mě jako podpora léčby zabíraly, tak jsem si říkal, že by mohly i u tebe,“ vysvětlil a během okamžiku jí jednu strčil do úst.

„Jsou mnohem lepší než ty, které jsem ti kupovala já,“ zahuhlala s plnou pusou.

„Jak víš, jak chutnaly ty pro mě?“

„Jednu jsem ti uzmula, když ses nedíval,“ odvětila šibalsky.

„Tak tomu říkám černý humor, paní doktorko, protože je vám doufám jasné, že já se nedíval nikdy?“ narážel na svůj tehdejší handicap.

„Naprosto,“ ujistila ho a poprvé toho dne se zasmála.

Nevydržel to. Musel se usmát také a pokusil se ji opět přivinout do náruče. Nechala si to líbit, ale když se k ní sklonil, aby ji políbil na rty, odtáhla se.

„Severusi, dej mi čas,“ požádala ho a on pochopil, že to nebude tak jednoduché, jak mu to zpočátku přišlo.

„Kolik jen budeš chtít,“ ujistil ji. Pak raději odvedl řeč jinam. „Pozdravuje tě Selie,“ vzpomněl si na vzkaz od dcery.

„Tys jí to řekl?“ zhrozila se Hermiona nefalšovaně.

„Ano, pokud myslíš to, jak se ti včera udělalo nevolno a málem jsi omdlela, tak ano. Řekl jsem jí, že si tě tu nechávají na pozorování. Je jen na tobě, jestli jí řekneš pravdu.“

„Děkuju.“

Severus jen pokýval hlavou. A možná chtěl ještě něco říct, ale přerušil je příchod sestry.

„Pane Snape, budete už muset jít. Návštěvní hodiny už dávno skončily a paní doktorka potřebuje odpočívat.“ Tvářila se nesmlouvavě a Severusovi připomínala ve své neoblomnosti Poppy. Raději se zvedl k odchodu. Ještě se však sklonil k Hermioně a vtiskl jí letmý polibek na čelo.

„Miluju tě,“ zašeptal tak tiše, aby to slyšela jen ona a překvapilo ho, když za sebou po chvíli uslyšel: „Já tebe taky.“

S příslibem zítřejšího návratu za sebou zavřel dveře. Její nemocniční pokoj opouštěl toho dne podruhé, ale tentokrát s pomyšlením, že by všechno mohlo být zase jednou tak, jak má být.

I Hermioně se koncem dne na tváři konečně usadil mírný úsměv. Když svého muže vyprovodila pohledem ze dveří, byla si najednou jistá, že jí dnes říkal pravdu a samotnou jí v tom nenechá.

Naklonila se k růžím, které jí přinesl, a nasála jejich opojnou vůni. Žluté měla nejraději, nezapomněl. Usmála se té představě. Až pak si všimla nenápadného lístečku mezi květinami. Rychle se pro něj natáhla. Stála tam jen dvě krátká slůvka, ale byla to právě tato dvě slova, která ji dokázala potěšit ze všeho nejvíc.

Chybíš mi.

Ty mě také, Severusi, pomyslela si a opět se propadla do říše snů.

25. Výsledky testů

Spokojeně se uvelebila na pohovku před krbem a přikryla se kostkovanou dekou. Nechala si od Severuse naservírovat čaj a když k ní vztáhl ruku, aby jí přešel po lícní kosti, vystřela se proti tomu dotyku a tím mu dala najevo svou spokojenost. Hřejivě se na ni usmál a ona ho pohledem vyprovodila až ke stolu, kam se usadil a svůj zrak zavrtil do nespočtu esejí, seminárních prací a neopravených písemek, které se mu za několik dní nahromadily.

Byly to už dva týdny, co se vrátila z nemocnice. Jejich život se pomalu ale jistě vracel do starých kolejí, i když to nebyla zas tak docela pravda. Severus se v mnoha ohledech změnil. Neustále se jí ptal, zda něco nepotřebuje, staral se o ni jak o malé dítě a v neposlední řadě jí nosil různé maličkosti, byť to byla mnohdy

jen zcela obyčejná květina. Podezírala ho, že je krade ze skleníku profesorky Prýtové, protože především na večeri zaslechla, jak si stěžuje Minervě, že jí nějakí holomkové otrhali právě vykvetlé kosatce. Hermiona měla co dělat, aby se neudusila rýží, když si vzpomněla na vázu s tmavě fialovými kosatci na jejím pracovním stole.

A tak to bylo každý den. Jednou to byla květina, podruhé se zastavil v Londýně a přinesl jí pralinky. Včera jí dokonce dal knihu její oblíbené mudlovské autorky, která svým žánrem spadala více do červené knihovny než čehokoliv jiného. Teď se Hermiona spolu s knihou zavrtala pod deku a chtěla se ponořit do nového příběhu populární spisovatelky. Mohla si číst v ložnici, přesto podvědomě vycítila, že by to nebylo nejlepší řešení. Nechtěla se Severuse stranit. Bála se, že by mu tak nevědomky naznačila, že mu neodpustila jeho bláznivé chování před několika dny. Opak byl pravdou. Odpustila mu hned, když jí vše vysvětlil, ale zároveň ho požádala, aby jí dal příště také možnost na obhajobu, dřív než začne popouštět uzdu své fantazii. Toho dne se zapřísahal, že žádné příště už nikdy nebude.

A přesto přese všechno byl v jejich vztahu nadále patrný chlad a nejasná nejistota pramenící z nich obou. Hermiona strážila každý jeho prudký pohyb a Severus s ní zacházel jako s porcelánovou panenkou. Když usínali, tiskl jí k sobě stejně vroucně jako dříve, ale od neúspěšného polibku v nemocnici se jí už nikdy nepokusil políbit. Alespoň ne na rty. Opatrná políbení na čelo se stala naopak denní rutinou, příjemným zpestřením po jeho příchodu z práce nebo naopak, když učitel odcházel. Přemýšlela, jestli je to způsobené její žádostí o čas. Tušila, že ano a obávala se nutnosti udělat první krok, až bude stát o víc.

Otevřela knihu na první stránce, ale místo na text upřela zrak na svého muže. Severus rázně proškrtával jednu esej za druhou, občas se někomu povedlo „zaujmout“ ho natolik, že zanechal na jeho pergamenu pár ne zrovna lichotivých poznámek. Hermiona s mírným úsměvem na rtech sledovala jeho profil, černé vlasy spadající téměř na ramena, ruku svírající brk ladně klouzající po pergamenu.

Severus si jejího zkoumavého pohledu nevšiml. Byl dokonale zabrán do opravy a z naprostého soustředění ho vytrhl až pramen vlasů sklouznuvší mu do tváře. Mírně sebou cukl, ale více pozornosti tomu nevěnoval. Chtěl mít veškeré resty v opravách dohnané do Vánoc a už mu moc času nezbyvalo. Dnes psaly šesté ročníky onen očekávaný test, který mohl Selii zajistit pár dní u Evansových a on musel všechny práce do zítřka opravit. Samozřejmě, že tu své dcery stačil pročíst hned po vyučování ještě ve třídě, ale výsledek ho vskutku překvapil a způsobil jisté dilema. Proto si vzal Selii stranou na slovíčko a nemohl mu uniknout pohled Davida Evanse, v němž se zračilo očekávání spolu s napětím. Dostal jistý nápad, ale zatím přemýšlel, zda ho předem prokonzultovat s Hermionou nebo obě postavit před hotovou věc. Ale do večera času dost. Přednější je ta hora pergamenů.

Hermioně nemohlo ujít, že její muž nad něčím přemýšlí. Zнала ho už dost dlouho na to, aby rozeznala, kdy se plně věnuje opravě a kdy jeho mysl zaměřuje něco dalšího.

Odložila knihu na konferenční stůl vedle šálku s čajem a vstala z pohovky. Pomalým krokem se rozešla k muži. Obešla ho, stoupla si za jeho záda a mírně se naklonila, aby viděla na svitky pergamenů.

„To jsou ty předvánoční testy?“ oslovila ho.

Mírně trhnutí naznačovalo, že ho vytrhla z koncentrace. Prudce se na ni otočil, až nohy židle, na které seděl, zaskřípaly o parkety.

„Říkala jsi něco?“ ptal se zmateně.

Hermiona se mírně opřela o jeho ramena a tvář přiblížila k té jeho. Donutila ho tak znovu obrátit pozornost na plochu stolu. „Ptala jsem se, jestli to jsou ty předvánoční testy,“ zopakovala.

Severus její slova vnímal, ale přesto si dovilil vychutnat chvíli, kdy se k němu po delší době sama a z vlastní iniciativy tiskne. Proto odpověděl až po krátké odmítnutí. „Ano, jsou. Selie nepřekvapila, ani nezklamala. To se ale nedá říct o panu Evansovi,“ dořekl a nabídl Hermioně výhled na pergamen, v jehož záhlaví se vyjímalo velké červené H v kolečku.

„Každý nemůže mít pro lektvary nadání,“ bránila mladíka, v jehož práci převládala nad černou tuží červený inkoust ze Severusova kalamáře.

„No dobře, Hermiono, ale podívej se třeba na tuhle odpověď,“ ukázal na řádek černého textu zakončený rudým vykřičníkem a poznámkou: *Doplňte si piliny, ať máte čím přemýšlet. Očividně se vám již všechny vysypaly.*

Hermiona se neubránila smíchu. Když si pak přečetla otázku i s Davidovou odpovědí, musela už smích tlumit v dlani. „Dobrá, uznávám, že považovat bezoár za francouzské označení pro kobylí trus je dosti,“ odmítla se, aby našla vhodný výraz, „řekněme abstraktní myšlenka, ale jinak se ten mladík snažil,“ zastávala se Hermiona dceřina kamaráda dál.

„Podle čeho tak usuzuješ?“ zeptal se a v jeho hlase byl patrný zájem.

„Jinak bys mu nedal 'háčko', ale rovnou Trolle,“ šťouchla ho.

„Jen se nenech mýlit, miláčku,“ protáhl sladce, „Trolle nedostal jen proto, abych neměl horší celkový průměr šestého ročníku vyšší, než měla Minerva od těch samých tupců z testu v přeměňování. Kratiknot se vsadil s Firenzem o to, že za něj bude deset dní dělat dozor na chodbách, a to kdykoliv, kdy si kentaur určí, že výsledky šestáků budou tradičně nejhorší z lektvarů.“

„Ještě bych pochopila, proč chceš trumfnout Minervu, ale co je ti po tom, kdo vyhraje sázku?“ ptala se nechápavě a zvědavě zároveň.

I když to Hermiona nemohla vidět, ďábelsky se ušklíbl. „Firenze mi slíbil padesátiprocentní podíl na výhře, když ho nechám vyhrát. Takže jsem si právě zařídil volno na celé vánoční prázdniny a nebudu se sem muset vracet, abych ještě o Vánocích dohlížel na ty duté palice,“ odfrkl si, ale hned pokračoval, „což znamená, že plných 14 dní strávím v pohodlí a klidu domova ve společnosti své rodiny,“ dokončil spokojeně a uvolněně se opřel ve svém křesle.

„Jak zmijozelské,“ ohodnotila jeho počínání Hermiona a vtiskla mu školáckou pusku na tvář.

Severus zvedl ruku a nahmatal na svém rameni její dlaň. Něžně ji překryl svou a po chvíli si ji přitáhl ke rtům, aby jí mohl do měkké prohlubně, kterou tvořila, vtisknout polibek. Hermiona se nepatrně zachvěla a prsty mu přešla po kontuře rtů.

„Udělal jsem to pro vás,“ řekl po chvíli, myslíc na svou dceru a ženu.

Hermiona ho pevný objetím ujistila o tom, že uděl dobře. Až poté se konečně narovнала, protože ji z dlouhého předklonu začínala bolet záda.

„A jak vlastně dopadla Selie?“ zeptala se náhle a snažila se pohledem najít dceřinu práci.

Severus se nahnul, aby mohl vytáhnout z hromady pergamenů ten se jménem jejich dcery. Bez řečí ho rozložil na stůl.

„97 bodů je dobrý výkon,“ zhodnotila Hermiona uznale.

„Ano, ale není to těch 98, které by ji zajistily prázdniny u pana Evanse.“

„Ty jí to vážně nepovolíš kvůli jednomu bodu?“ ptala se Hermiona užasle.

„Znáš mě,“ pokrčil rameny, jako by to byla odpověď na její otázku. „Nemůžu ji pustit, když nedodržela dohodu,“ našpulil nesouhlasně rty. „Ale uznávám,“ začal ještě dříve, než mu stihla žena oponovat, „že je to dobrý výsledek a bylo by ode mě příliš despotické ji za něj neodmítnout,“ připustil.

Hermiona si byla jistá, že Severus už má plán a zvědavě čekala, jak bude pokračovat. Ovšem dalších slov se nedočkala. Severus místo toho znovu rozložil Davidův test a urovnal ho tak, aby ležel těsně vedle pergamenu Selie. Zamyšleně na oba hleděl a vyčkával, zda jeho žena pochopí.

Hermiona přejížděla pohledem z jednoho testu na druhý a přemýšlela, co má Severus za lubem. Pak jí zrak sklouzl na hodnocení obou testů a jí najednou všechno došlo. „To je spíš trest, než odměna. Minimálně pro toho chlapce,“ utrousila nesouhlasně, když pochopila Severusův plán.

Severus si spokojeně odfrkl. „Jsem vážně neskonale šťastný, že mám tak inteligentní manželku,“ řekl uznale a konečně shrnul obě práce na stranu. „A co se týče Selie a pana Evanse,“ pokračoval dál bezbarvě, „ať berou, nebo nechají být. Dle mě je to více než velkorysá nabídka.“

„A kdy jim to chceš říct?“

„Řekl jsem Selii, aby s námi dnes povečeřela tady dole, že bych s ní rád probral výsledky testu. Navrhnu jí svou nabídku a ona ať se rozhodne jak, či zda vůbec, ji bude panu Evansovi interpretovat,“ pokrčil rameny na znamení, že to už není jeho starost.

Hermiona se ušklíbla. To je celý Severus, něco si naplánuje a ona se to dozví na poslední chvíli. „A kdy jsi chtěl říct mně, že dnes budeme večeřet tady? Hm?“

„Právě jsme ti to řekl,“ odvětil s lehkou ironií.

„Jak typické,“ neodpustila si rýpnutí a odvrátila se od něj, aby ho obešla.

Rychle vstal a chytil ji za ruku, aby mu neutekla dřív, než se stihne ospravedlnit. V tu chvíli se chybně

domníval, že svou samolibostí ženu rozzlobil. Hermiona překvapeně vypískla, když se ocitla v jeho objetí. „Nechtěl jsem tě rozzlobit,“ řekl smířlivě.

„Já vím,“ uculila se na něj a pokusila se mu vysmeknout. „Pust,“ požádala ho, když se jí to příliš nedařilo.

„Kam chceš jít? Ani čaj jsi nevypila,“ zamumlal, a ačkoliv to neměl v úmyslu, Hermiona v jeho hlase postřehla známku výčitky.

„No přeci jít si vypít ten čaj,“ oplatila mu jeho nedávnou ironii.

Severus odevzdaně zavrtěl hlavou a uvolnil objetí. Předtím se ještě sehnul a vtiskl ženě polibek do vlasů. „Dokončím ty opravy, Selie tu bude každou chvíli, tak ať mám alespoň něco hotového,“ povzdychl si a vrátil se k rozdělané práci.

Hermiona kývla hlavou na znamení souhlasu a přešla ke konferenčnímu stolku, aby si vypila čaj, než docela vychladne.

Krátce po sedmé hodině se ozvalo štrachání za dveřmi, načež do místnosti vpadla rozesmátá Selie.

„Jdeš pozdě,“ ozvalo se od Severusova pracovního stolu.

„Tati, nejdu sem na trest, ani za trest,“ potřásla Selie hlavou a div, že neprotočila oči.

„Vážně? A to sis vydedukovala z čeho, smím-li se zeptat? Výsledky testu ještě nevíš, tak bych si být tebou nebyl tak jistý v kramflecích,“ pokusil se ji znejistit.

Velký úspěch však neměl.

Selie se rozesmála. „Jen se nedělej, je mi jasný, že mi chceš poblahopřát k nově vytvořenému bodovému rekordu v tebou vymyšleném písemném testu,“ překypovala Selie sebevědomím.

„Vskutku?“ podivil se hraně. „Abys nebyla zklamaná. Á propos, můžeš mi sdělit, kde jsi přišla k tak neskonalé obrovskému sebevědomí? Že bych si tam taky zašel?“ zeptal se vážně.

„Severusi, ty nikam chodit nemusíš. Se Selií si můžete podat ruce. Vaše ega jsou vyšší než hradby Bradavic“ ozvala se Hermiona z kuchyně a ti dva na sebe spiklenecky mrkli. „A pojďte už jíst, vystydne to,“ popoháněla je ještě.

Oba se poslušně přesunuli do kuchyně a usadili se za připravený stůl, zatímco jim skřítko servírovala večeři.

„Ahoj, mami,“ ozvala se Selie, jakmile uviděla matku. „Jak ti je?“ starala se.

„Ahoj Sel, je mi fajn, proč se ptáš?“ podivila se nad nečekanou otázkou.

„No jen tak. Chtěla jsem vědět, že se nechystáš zase zmizet v nemocnici.“

„Do nemocnice se chystám zítra, ale pracovně,“ uklidnila dceru.

Severus po této odpovědi pozvedl obočí v náznaku nevyřčené otázky, dožvýkal, polkl a teprve poté se konečně ozval: „Neřekla jsi mi, že se chystáš znovu do práce. Myslel jsem, že si budeš chtít trochu odpočinout a vrátit se až po novém roce,“ dokončil a významně na ženu pohlédl.

„No tak ti to říkám teď,“ zašklebila se na něj.

Severus protočil oči.

Selie se zatvářila nechápavě. „Mám pocit, že mi něco uniká,“ ozvala se.

„Nic podstatného,“ ubezpečil ji Severus.

„Tati, tak povídej, jak jsem dopadla?“ zeptala se Selie dychtivě v okamžiku, kdy polkla poslední sousto.

Severus s odpovědí nikam nespíchal. Složil příbor ke straně talíře a ubrouskem si otřel rty. Také Hermiona dojedla a napodobila svého muže. Spokojeně se opřela a čekala na následující rozhovor.

„Takže,“ promluvil Severus konečně, „nebudu to protahovat. Máš 97 bodů.“

Selii poklesla čelist. „Ale já se vážně učila,“ vyhrkla překotně připravena za prázdniny u Davida ještě bojovat.

„Já vím, já vím,“ přerušil ji Severus, „ale taky vím, co jsme si domluvili.“

„Tati, prosím. Vždyť je to jen o bod,“ škemrala jako malé dítě.

„Vzhledem k tomu, že i 97 je ucházející výsledek,“ promluvil, aniž by reagoval na dceřiny prosby, „a vzhledem k tomu, že pan Evans dopadl přímo katastrofálně, mám pro vás oba návrh.“

Selie mu visela pohledem na rtech, tak se rozhodl zbytečně ji nenapínat.

„Nedovolím ti jet k Evansovým, ale jsem ochoten Davida uvítat na pár dní mezi Vánoci a Novým rokem v našem domě v Dartmooru. Pod podmínkou, že se v zájmu vylepšení svých tragických výsledků bude mimo pokusy o *jakýkoliv* fyzický kontakt s tebou,“ povzdychl si, načež jeho dcera zrudla rozpaky a Hermiona se málem utopila v šálku čaje, „denně učit teorii lektvarů a když to uznám za vhodné, pod mým dohledem byste něco uvařili v mé laboratoři. Tato nabídka je neměnná a konečná,“ zakončil nekompromisně.

Selie se zakuckala a svraštila čelo na znamení, že usilovně přemýšlí. „Myslím, že přijímám,“ rozhodla se nakonec. „A bude moct spát u mě v pokoji?“ zeptala se nevinně.

Teď se pro změnu ve svém hrníčku topil Severus. „V žádném případě,“ vyštěkl a vykašlávat přitom z plic lipový čaj. „Jestli ho uvidím v blízkosti dveří tvého pokoje v době, kdy má dávno zařezávat, tak bude doma tak rychle, že ani nebude vědět jak. Pokojů pro hosty máme myslím dost.“

Selie se na otce zazubila. Jeho odpověď na tuhle otázku jí byla více než jasná, jen ho chtěla trochu pozlobit. A tak jako pokaždé jí na to skočil. Spokojeně se zvedla ze židle.

„Takže jsme domluveni. S Davidem všechno vyřídím a dvacátého šestého bych se pro něj odletaxovala. Může být?“ sjednávala přesné datum.

Severus kývl na souhlas.

„Díky tati,“ projevila Selie svůj vděk, přešla k otci a vtiskla mu pusu na tvář. „Jsi skvělejší, i když Davida o tom budu muset ještě přesvědčit,“ zašklebila se. „Až mu řeknu, že může jet k nám, tak mu z představy, že možná uvidí obávaného profesora v pyžamu, naskáčou pupínky.“

Hermiona se chtě-nechtě rozesmála, Severus si odfrkl. „Radši už jdi, nebo budu nucen změnit podmínky Davidova pobytu,“ zakroutil pobaveně hlavou.

„To bys neudělal. Snape svá rozhodnutí nemění,“ připomněla mu to, co ji učival. Pak se rozloučila i s Hermionou a též jí neopomněla vtisknout na tvář školáckou pusu. Byla si vědoma toho, že bez matčina zásahu, by o společně strávených prázdninách s Davidem dál jen snila.

„Tak dobrou noc,“ mávla na pozdrav a s neurčitým mumláním, že těch šest dní do Štědrého dne snad nevydrží, opustila komnaty.

„Nečekal jsem tak horečný souhlas,“ připustil Severus, když Selie odešla.

„Nediv se, má Davida ráda. A pokud má rád i on ji, tak bude souhlasit. Ani vidina toho, že tě možná uvidí v pyžamu, ho neodradí, věřím tomu,“ použila Hermiona dceřiny slova a znovu se nad tvou představou usmála.

„To mi může být jedno,“ ujistil svou ženu. „Já kvůli tomu mladému Nebelvírovi rozhodně nebudu měnit své domácí návyky. Jen doufám, že to neodradí tebe, protože mám v plánu jít se osprchovat a spát. Mám toho za dnešek plné zuby,“ narážel na dvouhodinovku s Nebelvírem a Zmijozelem.

„Mě určitě ne. Zavolám skřítky, aby to tu poklidili, a taky si půjdu lehnout.“

O několik desítek minut později si Hermiona přilehla ke svému muži a pohodlně se uvelebila v jeho náručí. Severus si ji přitáhl ještě blíž, zabořil obličej do jejích kadeří a stejně jako ona spokojeně usnul.

26. Štědrý den

„Kšc!“ dostalo se mu nelichotivého citoslovce od vlastní ženy a tentokrát si neodpustila ani výchovný políček přes natažené prsty, jimiž se pokusil nenápadně uzmout trochu lákavě vypadajícího čokoládového krému.

Nataženou ruku mrzutě stáhl zpátky a zamračil se.

„Neměl bys ochutnávat, tati,“ ozvala se za ním rozverně jeho dcera. „Neuvidíš večer zlaté prasátko,“ zasmála se a proklouzla kolem něho s podnosem již nazdobeného cukroví.

„Nestojím o to vidět v noci na stropě kus vepřového,“ ohradil se a mlsně se zahleděl na krém, kterým Hermiona plnila vanilkové košíčky.

„Měl ses pořádně nasnídat,“ poučila ho žena. „Večeře bude v sedm večer a do té doby je ještě moře času,“ poznamenala při pohledu na hodiny, které ukazovaly čtvrt na deset.

„Oběd nebude?“ vyzvídal.

„Můžeš si vzít vánočku,“ pokrčila Hermiona rameny.

Severus rozmrzele ohrnul ret. „Vánoce mají být svátky dobrého jídla a ne mučení manželů hlady,“ rýpl si.

„Nemučím tě. To ty si každý rok po svátcích stěžuješ, že se ti srazily hábity,“ štouchla ho do žeber.

Zamračil se a demonstrativně sklouzl prsty do misky s pochoutkou. V rychlosti nabral na ukazováček krém a jen o chlup se stihl uhnout dalšímu plesnutí přes prsty spěšným ústupem do obývacího pokoje.

Vyjma těchto občasných napomenutí probíhal Štědrý den u Snapeů jako obvykle. Hermiona pobíhala po kuchyni a chystala večerní tabuli, zatímco Severus se Selii měli na starosti stromeček a výzdobu obývacího pokoje. Na Selii pak zbylo ještě nenápadné doplňování mizejících cukrovinek, o což se staral její otec.

Lehce před šestou hodinou se celým domem nesla směsice vůní, které naznačovaly, že už je vše hotovo a připraveno. Hermiona naposledy zkontrolovala rybí polévku a švihnutím hůlky ji začarovala tak, aby po čas jejich tradiční procházky nevychladla. Spokojeně vyšla do haly, kde už nedočkavě přešlapovala její dcera.

„Kde je otec?“ zeptala se Hermiona překvapeně, protože vždy to byla ona, na koho se čekalo.

„Nemám tušení, asi se převléká z černého hábitu do ještě černějšího,“ ušklíbla se Selie.

Hermiona to nijak nekomentovala. Upravila si neexistující záhyb na pouzdrových šatech světle fialové barvy a obula si zimní boty s kožíškem. Sice se k šatům příliš nehodily, ale přes dlouhý kabát, který si následně přehodila přes ramena, nebylo nic poznat. Přešla k velkému zrcadlu, které vévodilo celé hale, aby si urovnala límeček a zkontrolovala svůj vzhled. Dceři nevěnovala pozornost, proto sebou mírně trhla, když za sebou zaslechla hlasitě:

„Tatííí, děléééj! Dneska je i mamka rychlejší než ty!“ zakřičela Selie kamsi do útrob domu. Odpovědí jí bylo jen ticho a matčin káravý pohled.

Severus seděl v ložnici na posteli. Byl už dávno připravený, ale již nějakou dobu si jeho prsty hrály s černou sametovou krabičkou a myšlenky se zatoulaly kamsi daleko. Teprve hlas jeho dcery ho vytrhl z rozjímání a on prudce nasál vzduch do plic.

Rázně vstal a znovu pohlédl na zavřenou krabičku ve své dlaní. Dnes byl ten správný den. Pokud to chtěl v nejbližších dnech udělat, věděl, že atmosféra dnešního večera je k tomu jako stvořená. Rozhodně rozevřel krabičku a druhou rukou z ní vyjmul snubní prsten. S posvátnou úctou se o něj otřel pohledem a s mírným povzdechem ho navlékl na levý prsteníček. Vzápětí se natáhl pro kožené rukavice a konečně vyšel na chodbu, aby mohl sejít schody a připojit se k manželce a dceři.

„No konečně,“ neodpustila si Selie a první se hnala ke vchodovým dveřím.

„Ty někam spěcháš?“ podivil se její otec hraně. „Že by ses nemohla dočkat čerstvého vzduchu?“

„Řekněme, že se nemůžu dočkat toho, co mi bude naděleno pod stromek,“ zakřenila se na něj.

„Tak už radši jdi, nebo si to rozmyslím a dárky dostane jen ten, kdo byl celý rok hodný. Tedy já,“ pronesl samolibě.

To už nevydržela ani Hermiona a lehce se zasmála. Severus využil její rozverně nálady a samozřejmě uvěznil její dlaň ve své ještě před tím, než by to mohl svést na chlad, který venku panoval.

Selie protočila oči, ale raději už nic neříkala a poslušně čekala, až rodiče projdou a ona za nimi bude moci zavřít dveře.

Hermiona neprotestovala. Bylo to od něj milé a zároveň byla ráda, že nemusí dělat první krůčky k jejich opětovnému sblížení. Alespoň tentokrát ne. Zavrtala proto svou dlaň hlouběji do jeho sevření a stisk opětovala. Jeho nevyřčenou otázku, kterou bezděky naznačil pozvednutým obočím, přešla drobným úsměvem.

Tak jako každý rok zamířili nejprve k sousedům a dobrým přátelům. Jejich přítomnost v domě dávalo znát světlo, které vrhalo stíny na všudypřítomný sníh. Bylo nepsanou tradicí, že se tu Snapeovi vždy zastavili a

vzájemně si s Becketovými popřáli krásné svátky. Dál pak zamířili do údolí, k malému kostelíku, kde se o půlnoci scházeli místní mudlové. Tady své kroky stočily zpátky k domovu, a ačkoliv se to nezdálo, domů se vraceli o necelou hodinu později, a čím více se blížili, tím byla chůze jejich dcery rychlejší, až se nakonec neovládla a několik posledních metrů nedočkavě doběhla.

„Jako malé dítě,“ poznamenal Severus.

„Jsem ještě dítě,“ zasmála se Selie.

„Ano, zejména když jde o dárky, vid', mladá dámo?“ ušklíbl se na ni.

„Selie, nic si z otce nedělej, on už není žádný mladík a stejně je zvědavý, co se pod stromečkem najde pro něj,“ chlácholila dceru Hermiona. Jen o chvíli později vypískla, když ji Severus hodil za krk trochu čerstvého sněhu.

„Neprovokuj Zmijozela,“ pohrozil jí naoko vážně. Hned si ji však udobřoval polibkem na tvář.

Jejich dcera protočila oči a odložila svůj kabát na věšák. Severus pomohl z pláště ženě a teprve poté si i on odložil. Když si sundával rukavice, v záři umělého světla se zaleskl prsten na jeho ruce. Pousmál se a vydal se do obývacího pokoje, aby pod stromeček umístil dárky pro své nejbližší zatímco Hermiona se Selii zamířily do kuchyně.

Zanedlouho si už nabíral na talíř pořádnou porci bramborového salátu, čímž si vysloužil od dcery pohoršený pohled, který jasně dával najevo nesouhlas s tím, že bude muset s dárky čekat, dokud otec nedojí. Víc si toho ale nevšímal a přihodil si na talíř několik kousků ryby. Tohle typické jídlo pro vánoční čas prostě zbožňoval, a jakmile se pustil do své porce na talíři, zcela zapomněl na staronový znak manželského svazku na své ruce.

O to víc si ho všimla jeho dcera, která však tento fakt přešla s mlčením. Netušila, co tím její otec zamýšlí, ale její intuice jí dávala znamení, že to je něco mezi jejími rodiči, do čeho by se neměla plést. Proto raději rychle spořádala svou porci a pak jen hypnotizovala krabice v pestrobarevných papírech, které se nacházely pod vzrostlou borovicí uprostřed jejich obývacího pokoje.

„Mohu ti dolít, Hermiono?“ promluvil Severus ve chvíli, kdy složil příbor ke straně a natáhl se po karafě s vínem, aby doplnil svou prázdnou sklenici.

Jeho žena přikývla a svou číši popostrčila jeho směrem, aby se nemusel tolik natahovat. V tu chvíli se na mužově prstu zaleskl šperk, který zde působil až nepatřičně.

Hermiona překvapeně zalapala po dechu a trhnutím se jí podařilo převrhnout svou sklenici se zbytkem vína.

„Omluvte mě,“ vyhrkla vzápětí a spěšně odběhla od stolu.

Selie se zatvářila zmateně, Severus zaraženě. Netušil, že jeho gesto vyvolá takovou odezvu. Pokynutím hlavy naznačil Selii ať zůstane kde je a sám se vydal za svou ženou. Dostatek rozumu ho přiměl zakouzlit *Silencio* dřív, než by případný křik přilákal jejich dceru.

Našel stát Hermionu v kuchyni u okna, zády k němu. Nehnutě sledovala krajinu zahalenou do sněhové pokrývky.

„Proč teď?“ hlesla tiše, když za svými zády zaslechla jeho kroky.

„Protože jsem si až teď uvědomil, jaký jsem byl sobec, když jsem ti nikdy neřekl pravý důvod,“ připustil. Než stihla na jeho slova zareagovat, otočil ruce kolem jejího pasu a přitáhl si ji do náruče. Obličej zabořil do jejích vlasů, vdechl opojnou vůni květin a sjel na její krk, který jemně polaskal rty.

„Mrzí mě to,“ zašeptal jí do ucha. „Nikdy jsem si neuvědomil, že to pro tebe tolik znamená. Báť jsem se, že mě jednou opustíš díky mladšímu, hezčímu, ... Bylo by pro mě pak mnohem jednodušší zvykat si žít bez tebe, aniž by mi to stále připomínal prsten na mé ruce.“

„Ale Severusi,“ vydechla Hermiona překvapeně. Takové přiznání od něj nikdy nečekala.

„Vím, že mluvím zmateně, ale lépe už to asi vysvětlit nedokážu,“ přiznal a znovu přešel rty po pulzující cévě na jejím krku.

Hermiona se k němu přimkla ještě víc, pokud to vůbec bylo možné, a hlavu si pohodlně opřela o jeho hrud'. Prsty vyhledala jeho ruce, které ji objímaly v pase, a bezděčně po nich přejížděla, dokud nenarazila na jednoduchý zlatý kroužek na jeho prsteníčku.

„Děkuju,“ šeptla a prsty propletla s jeho. Pomalu se otočila čelem k němu, aby mu mohla pohlédnout do očí. Zrcadlily se v nich obavy, ale i úleva. Něžně ho pohladila po tváři, prsty kopírovala křivku jeho rtů.

„Chci, abys věděl, že tvoje gesto pro mě moc znamená, ale zároveň nechci, abys nabyl dojmu, že tě k tomu nutím. Pokud je ti nošení prstenu nepříjemné, nenos ho. Celou tu dobu mi šlo jen o to, abys mi řekl pravý důvod, rozumíš?“ podívala se na něj s otazníky v očích.

Na znamení souhlasu kývl a sehnul se k ní, aby ji mohl políbit na čelo.

„A taky si zapamatuj, Severusi Snape, že není nikdo, kvůli komu bych tě opustila,“ řekla rázně a zpříma mu pohlédla do očí. „A už nikdy tě nechci slyšet říkat takové nesmysly. Miluju tě,“ ujistila ho.

V tu chvíli měl pocit, že se konečně rozplynuly veškeré obavy, které ho zaplavovaly celých šestnáct let. Náhle měl pocit, že už není nic, co by je mohlo rozdělit a ať přijde cokoli, oni to překonají spolu. Jejich vyznání pro něj znamenalo mnoho.

Ještě víc se k ní sehnul s úmyslem políbit ji na tvář. V tu chvíli jeho žena trhla hlavou a jeho rty se místo s tváří setkaly s těmi jejími. Zcela samozřejmě mu obtočila ruce kolem krku a prsty zabořila do havraní černě jeho vlasů. Nevzmohl se na jinou reakci, než omámené přivření víček a ponoření se do úst své ženy.

„Ehm, ehm,“ ozvalo se za jejich zády.

Překvapeně se od sebe odtrhli a s očima zastřenýma nejen touhou, ale i pochopením a láskou pohlédli nejprve na sebe a teprve poté na narušitele jejich intimní chvílky.

„Nechci vás rušit z vaší zcela očividně důležité konverzace, ale domnívám se, že bychom se měli přesunout ke stromečku a začít rozbalovat dárky, protože některé krabice začínají samy od sebe pochodovat po našem obývacím pokoji, což mě mírně znepokojuje,“ zakončila jejich dcera důležitě svůj proslav a aniž by čekala na jejich reakci, sama první zmizela v obývacím pokoji.

Hermiona překvapeně pozvedla obočí v nevyčtené otázce. Byla si vědoma toho, že ani Severusovi ani Selii nenadělila nic, co by bylo bytí jen zdánlivě živé. A pokud byla překvapená i Selie, musel v tom mít prsty poslední člen rodiny.

Severus jen neurčitě pokrčil rameny a s tajuplným úsměvem a slovy: „Nech se překvapit, miláčku.“ Vzal ženu kolem ramen a konečně i oni dorazili k vánočnímu stromku. Spokojeně se usadili na pohovce před krbem a pobaveně sledovali pobíhání jejich dcery od jedné krabice ke druhé.

„No, tak už začni,“ pobídla ji Hermiona. Selie se nedočkavě vrhla po nejbližší krabici, ale vzápětí ji trochu zklamaně podávala otcí.

„Pro tebe, tati,“ sdělila mu, když si přečetla cedulku na tmavě červeném papíru.

Severus se pro ni jen neochotně nahnul, protože mu více vyhovovalo věnovat pozornost své ženě a její ruce, kterou svíral ve svém sevření. Dost ho překvapila váha onoho balíčku. Zkoumavě se podíval na Hermionu, ta se jen tajemně usmála a pokynula mu, aby ho rozbalil.

„Tak honem, tati, rozbaluj,“ popoháněla ho i dcera, která ne příliš trpělivě čekala, až si otec dárek rozbalí a ona bude moci přečíst jmenovku na dalším balíčku.

Severus tedy věnoval svou plnou pozornost balíčku na svém klíně a tak, aby na papíru napáchal co nejmenší škody, ho šetrně rozbaloval. Po několika vteřinách na něj vykoukla sada tří platinových kotlíků, po kterých již delší dobu pomrkal v katalogích, které mu chodily. Překvapeně zamrkal.

„Hermiono, to jsi neměla,“ otočil se rozpačitě na ženu, protože mu bylo jasné, že je to její práce.

„Líbí, nebo nelíbí?“ zeptala se.

„Líbí, ale to je čistá platina, stojí spoustu peněz a-“

„-a ty o nich už celý půlrok básníš,“ uzavřela to a jeho další protesty zarazila polibkem na rty.

„Děkuju,“ vyjádřil svůj vděk a opatrně položil kotlíky vedle sebe.

Selie přesně na tohle čekala a konečně se sehnula pro objemnou krabici, která se začala pomalu a trhaně šinout doprostřed pokoje. Oči se jí rozzářily, když si na jmenovce přečetla své jméno a na rozdíl od svého otce začala nesystematicky trhat balicí papír.

Jakmile otevřela horní víko krabice, objevila se v nově vzniklém otvoru chundelatá psí hlava a olízla své vysvoboditelce děkovně obličej.

Selie vyjeveně zírala na štěně, které se okamžitě začalo drát z krabice. Hermiona stočila zrak z chlupaté koule na spokojeně se tvářícího muže.

„Tati, ten je boží,“ vykřikla Selie, jakmile se probrala z počátečního šoku. Vzápětí na to se vrhla na kolena ke zvířeti, které si očichávalo nové prostředí.

„Je to čistokrevný retriever. Jeho předci jsou už několik generací zvyklí na čaroděje a kouzelnické prostředí, takže ani s tímhle prckem bychom neměli mít problémy,“ dořekl samozřejmě.

„Ale Severusi, neříkal jsi náhodou, že doma nechceš žádné zvíře?“ ptala se šokovaně Hermiona.

Ne že by jí přítomnost nového člena rodiny nějak vadila, ale stále nemohla uvěřit tomu, že to je právě Severus, kdo přivedl do jejich rodiny psa. Byl totiž kategoricky proti jakémukoliv živému stvoření od prvních prosebných pohledů jejich dcery.

„Myslím, že bylo na čase změnit názor. A navíc je Selie jednou z mála studentů, kteří nevlastní zvíře, když nepočítám sovu. Bude jí dělat společnost a hlídat ji, když nebude na blízku pan Evans,“ uzavřel spokojeně.

„Tati, moc děkuju,“ pobíhala Selie nadšeně za štěnětem, které si právě usmyslelo zlikvidovat jejich dlouhé záclony.

„Není zač, jen doufám, že ho brzy vychováš, aby nedělal Snapeům ostudu. Mimochodem, jméno ještě nemá,“ mrkl na dceru.

Selie kývla na souhlas a okamžitě začala přemýšlet nad vhodným pojmenováním. Byla tak zaujatá, že zcela zapomněla na další dárky, proto ji Severus nechal a sám se sehnul pro nevelký balíček zabalený do černého papíru a opatřeného zlatou stuhou.

„Pro tebe,“ podal ho ženě a se zatajeným dechem sledoval, jak ho s ohníčky zvědavosti v očích rozbaluje.

Pod papírem narazila na černý samet, jímž byla pokryta podlouhlá krabička. Opatrně nadzvedla víko a překvapeně vydechla, když spatřila blyštivý šperk, který se pod ním skrýval. Zlehka přejela prsty po té nádheře, a když se ujistila, že se jí to nezdá, stočila svůj pohled na muže.

„Severusi, to je-“

„Ano, přesně ten náhrdelník, jehož obrázek sis schovala do svého stolu a myslela sis, že jsem si toho nevšiml,“ okomentoval její rozpaky.

„Ale-“ snažila se něco namítnout, ale opět jí to nebylo dovoleno.

„Žádné ale,“ napomenul ji Severus rázně. Tušil, že jeho dar nebude chtít tak snadno přijmout, protože se domnívala, že tak drahý a luxusní šperk nepotřebuje, ale on byl jiného názoru. Rád dělal Hermioně radost a v poslední době víc než kdy jindy. A těch několik tisíc liber bylo nic v porovnání s leskem jejích očí, když dárkovou kazetu otevřela a spatřila na černém sametu ležet briliantový náhrdelník se smaragdy, o kterém už nějakou dobu snila.

Nahnul se k ní a šperk vytáhl z krabičky, načež Hermioně posunkem naznačil, aby si shrnula vlasy stranou. Jakmile tak učinila, zručně jí náhrdelník zapnul a neodpustil si letmý polibek na šiji.

„Děkuji, Severusi.“ šeptla a v očích se jí nebezpečně zaleskly slzy. „Je nádherný.“

„Omyl, Hermiono, ty jsi nádherná,“ opravil ji a zlehka políbil na rty.

Rozbalování dalších dáreků se obešlo již více méně bez větších překvapení. Štěně, které se spokojeně batolilo kolem, se zanedlouho stalo miláčkem i pána domu, ten by to ovšem nikdy nepřiznal nahlas. Jeho gesto, kdy si štěně na malý okamžik vysadil na klín a podrbal ho za ušima, však hovořilo za vše.

Do svých pokojů se rozcházeli až o několik hodin později s úsměvy na rtech a vánoční náladou v srdcích. Spokojené bylo i štěně, které si vysloužilo jméno Falco a jakmile se všude setmělo, váhavým ťapkáním si to namířilo do ložnice svých páníčků. Čumáčkem si otevřelo nedověřené dveře, vyškrábalo se do peřin svých lidí a spokojeně se zahrabalo do peřin mezi spící Hermionu a Severuse.

27. Příjemné probuzení

Na své tváři ucítil horký dech. Neznatelně se usmál, stále ještě omámen doznívajícím spánkem. Nabyt dojmu, že je to stejně jako předešlého rána Hermiona, která ho něžně budí polibkem. Taková rána miloval. A dnes tomu nejspíš nemělo být jinak. Alespoň nějaké dobré skutečnosti, když ho dnes čeká pan Evans, kterého Selie brzy přivede. Nechtěl na to teď myslet, naopak. Rozhodl se plně vychutnat laskání své ženy.

Slastně se protáhl, a aniž by otevřel oči, něžně ji oslovil.

„Miluju tahle probouzení, miláčku,“ protáhl toužebně.

Odpovědí mu byl vlhký jazyk, který zmapoval jeho pravou tvář a náruživě polaskal ušní lalůček.

„Hmm, ty víš, jak na mě,“ neudržel se a tiše vzdychl.

Už nevydržel jen pasivně přijímat Hermionino laskání. Vztáhl domnělým směrem k ní ruku a prsty zajel do jejích vlasů. Byly nečekaně hebké a navíc mu přišly nějaké krátké. Skoro jako Falcovy chlupy...

Chlupy...CHLUPY!!!

Bleskově otevřel oči a jeho zornice se rozšířily úlekem, když se setkaly s dobráckým pohledem štěněte. To radostně otevřelo tlamu a vyplázlo jazyk, když shledalo, že je i poslední z jeho lidské smečky vzhůru.

Severus stále v šoku sledoval, jak na něj pes civí a než ho stihl jakkoliv okřiknout, Falcovi se svezla z jazyka slina a přistála na jeho nahém rameni. To byla ona pověstná poslední kapka do Severusova kotlíku. Anebo se spíše konečně probral a došlo mu, že tohle není zlý sen.

„A ven, ty jedna chlupatá potvoro!“ rozkřikl se na nebohé zvíře a prudce se posadil. „Zatraceně, co děláš v mojí posteli?! Vystřel odsud, než se mi podaří najít hůlku,“ vyhrožoval štěněti, které seskočilo z postele a vesele štěklo v domnění, že si s ním chce Severus hrát. Ten se jen zbrkle rozhlížel po nočním stolku a hledal svou hůlku.

Tohle už Hermiona, která do teď stála opřená o zárubeň dveří jejich ložnice, nevydržela a hlasitě se rozesmála. Tím na sebe upoutala manželovu pozornost, jež doteď zcela patřila Falcovi.

„Ha!“ vyrazil ze sebe vítězoslavně, jako by snad objevil pravého viníka celé téhle frašky. „Tak tomuhle mudlové říkají domácí násilí, ale já,“ rukou se teatrálně dotkl nahé hrudi, „já tomu říkám spiknutí vlastní ženy a psa!“

Hermiona se nevzmohla na slovo, jen se snažila nezalknout přemáhaným tlumením vlastního smíchu. Když se malinko vzpamatovala, rozhodla se svého muže ještě trochu popíchnout. „Já nabyla dojmu, že si to náležitě užíváš, miláčku.“ Znovu se škodolibě zasmála.

„Jen počkej, já ti dám, smát se cizímu neštěstí,“ pohrozil jí a než se stihla vzpamatovat, držel ji ve svém náručí a rozhodně ji nemínil pustit. Zvláště proto, že se jí župánek při vpádu do jejího osobního prostoru rozevřel a odhalil tak tělo ve světle zelené košilce a sametovou pokožku jejích nohou.

Spokojeně zapředl a naklonil se k ní ve snaze uzmout si konečně ranní políbení. Po tom, co se odehrálo na Štědrý den, si byl až nebývale jistý, že ho neodežene.

„Ne, Severusi, počkej,“ vypískla stále s širokým úsměvem.

„No tak, Hermiono, alespoň jednu pusu,“ škemral jako malé dítě. „Takové malé odškodné za to, že mi ta chlupatá koule poslintala tvář, rameno a polštář.“

„Právě proto, že tě Falco tak důkladně prozkoumal, nedostaneš nic,“ ujistila ho a konečně se jí podařilo vymanit z jeho sevření. Bylo jí ovšem jasné, že se nenechá jen tak odbýt, tak ještě raději dodala: „Ale pokud uděláš něco, abych neměla pocit, že se líbám se psem, tak bych o malém odškodnění mohla uvažovat,“ přejela mu laškovně nehty po nahém hrudníku.

Severus útrpně zasténal. Když vzápětí na to mizel v koupelně, sjel pohledem Falca žužlajícího cíp příkrývky. „Příšero,“ neodpustil si a konečně za sebou zavřel dveře.

Hermiona se s úsměvem sklonila ke štěněti a podržela ho za ušima. Urovnala si povolený pásek županu a vydala se za doprovodu čtyř tichých tlapek dolů do kuchyně, aby sobě i Severusovi udělala čerstvou ranní kávu. Selie už nějakou dobu nebyla doma. Když Hermiona poprvé toho rána zamířila do přízemí jejich domu, dcera do sebe zrovna házela cukroví a zapíjela to studeným mlékem. Hermiona si neodpustila výchovné sdělení, že ji bude bolet žaludek. Selie však jen zakroutila hlavou a s plnou pusou zamumlala: „Nebude. Spěchám, jdu pro Davida.“ A na to zmizela za zvuku hučení zelených plamenů v krbu.

Raději jen zavrtěla hlavou a postavila vodu na kávu. Připravila na stůl máslo, džem a pomerančový džus a do trouby vložila na rozpečení několik kousků pečiva. Pak se opět vydala nahoru do ložnice, aby Severuse probudila stejně příjemným způsobem, jako minulého rána. To ovšem ještě netušila, že se o to tentokrát postará jejich nový člen rodiny.

Teď, když opět scházela do kuchyně, pořád jí na tváři zůstával úsměv. Rozhodla se Falca odměnit za náramnou ranní zábavu a nasypala mu do misky přísadek oblíbených granulí. Štěně se na ně spokojeně

vrhlo a Hermiona mohla v klidu dokončit snídani.

Zatímco zalévala kávu, Severus se zbavoval Falcových slin. Dopřál si blahodárnou ranní sprchu, oholil jednodenní strniště a vyčistil si zuby. Mokrý vlasy jen nahodile vysušil ručníkem a prsty je sčesal dozadu. Oblékl si boxerky, ponožky a kalhoty, vše v černé samozřejmě. Přes ramena si ovšem přehodil košili bílé barvy a nedbale zapnul prostřední čtyři knoflíčky. Konečně byl hotový a mohl si jít vyžádat od Hermiony to, co mu bylo před chvílí kvůli tomu psisku odepřeno.

Jakmile se objevil v kuchyni, spatřil ji, jak si u ledničky nalévá do kávy mléko. Byla k němu otočená zády a pobrukovala si nějakou pro něj neznámou melodii. Župánek se jí ladně vlnil v úrovni kolen a vlnité vlasy měla shrnuté na jednu stranu, takže tak částečně odhalovaly přitažlivé křivky její šíje. Neodolal.

Překonal těch několik kroků, které je dělily, a přitiskl se k jejím zadům. Sklonil se a vroucně sjel rty po jejím krku. Horký dech ji pošimral a ona se mírně zachvěla. Ještě víc se k němu přitiskla, zadečkem se otřela o jeho klín a ponořila se do pevného objetí. Severus žádostivě vydechl a jazykem polaskal její ucho. Jeho ruce při tom začaly putovat po jejím těle. Levou povolil pásek, který držel pohromadě oba cípy županu a zastavil se až na jejím boku. Pravá dlaň přitom začala neohroženě stoupat k jejím nadrům. Ani Hermiona nezůstávala pozadu. Jedna její ruka spočívala na jeho levé a tou druhou putovala přes mužův bok až k temeni hlavy. Zde se pohodlně zabydlela. Prsty mu vetkala do stále vlhkých vlasů a přitiskla si jeho tvář blíž. Podvolil se tomu tlaku a rty přitiskl na její šíji, laskaje při tom jazykem hebkou pokožku. O tom, že dělá správně, ho přesvědčil zesílený stisk ruky ve vlasech a tlumený ženský vzdech.

„Možná bychom mohli pokračovat někde jinde,“ zapředel jí do ucha svůj návrh, protože začínal v kalhotách cítit vzrůstající tlak a horečnost, s jakou mu Hermiona odpovídala na jeho polibky a doteky, signalizovala, že by nemusela být proti.

„To byste mohli. Anebo byste toho mohli vůbec nechat, protože tím narušujete nejen moji mravní výchovu,“ ozvalo se za jejích zády pobaveně.

Z toho, jak Selie zdůraznila slůvko *nejen*, Severusovi okamžitě došlo, že není sama. Kdyby byl o samotě a ve zvukotěsné místnosti, dovolil by si možná takový přepych, že by zoufale zaskučel. Takhle jen popaměti zavázal Hermionin župánek a dovolil si téměř neslyšně: „Mám problém.“ Svá slova doplnil nepatrným otřením klína o Hermioninu zadní část těla, což jí dalo okamžitě najevo, *jaký* problém má její muž na mysli.

Ustoupili od sebe jen na malý krok a Hermiona se začala pomalu otáčet. Severus velmi nenápadně kopíroval její krůčky, aby zůstal stát za jejími zády. Pohled na dceru, která už byla podobným událostem mnohdy nechtěně svědkem, raději vynechal. Věděl, že jí stačí malý podnět a začne se tu svíjet smíchy. Holt byla ještě dítě. Zato si vychutnal rozpaky pana Evanse. Chlapec stál rudý až za ušima po Seliině boku, s vytřeštěnými očima hypnotizoval svého profesora v rozhalené košili a s vlhkými vlasy a pokoušel se vstřebat prožitý šok.

Severus nasadil svůj typický pohled 'odečítám Nebelvíru dvacet bodů' a jemným tlakem na manželčin pas ji nasměroval ke stolu, aby se sám mohl posadit a zbavit se tak alespoň vizuálně svého problému.

„Dobrý den,“ vypadlo z mladíka, kterého musela Selie probrat štouchnutím do žeber.

Severus jen neurčitě kývl jeho směrem a přitáhl si hrnek s kávou, který před něj Hermiona postavila. Ta se k mladíkovi zachovala zdvořileji. „Dobrý den, Davide, dáš si s námi čaj? Nebo piješ kávu?“

„No...já...“ nedokázal se mladík vymáčknot, protože ho představa společné snídani s profesorem lektvarů mírně děsila.

„Jasně, posedíme,“ rozhodla za něj Selie a naštěstí pro něj mu přenechala židli po pravici své matky. Usoudila, že kdyby ho posadila vedle otce, museli by volat v brzké době lékouzelníka.

„Koukám, že sis s přivedením pana Evanse značně pospíšila,“ rýpl si Severus a pohledem sjel opětovně rudnoucího chlapce.

„Severusi, nech toho,“ napomenula ho Hermiona a zcela tak zbořila jeho autoritativní postoj. „Těšili se na sebe, tak se nediv, že jsou tu tak brzy.“ Svá slova podpořila ještě dloubancem do jeho lopatky a významným pohledem, když před něj pokládala rozpečené pečivo. „Davide, dáš si tedy čaj nebo kávu?“ zkusila tentokrát pobledlému chlapci zopakovat nabídku.

„Prosím, čaj, paní Snapeová,“ řekl nespěle a snažil se přitom dívat matce své spolužačky do očí místo na nohy.

„Říkej mi Hermiono,“ upozornila ho vlídně a položila před něj hrnek s horkým nápojem.

David jen překvapeně zamrkal. Tím si vysloužil od Selie další dloubanec. „Říkala jsem ti, že nekoušou,“

rýpla si a sama si namíchala svůj oblíbený černý čaj s mlékem.

„Co se týče vašeho programu tady,“ vložil se do hovoru opět Severus, „předpokládám, že vás Selie seznámila s mým záměrem?“ naznačil otázku a pronikavě se na mladíka zadíval.

„Ano, pane profesore.“ zakýval David hlavou.

„Omezte se jen na ‘pane’. Nejsme ve škole,“ utrousil Severus a jen málo ho dělilo od toho, aby protočil oči. „Jsem toho názoru, a vy mi jistě dáte zapravdu, že vaše lektvarové znalosti nejsou nejlepší a váš pobyt zde je to nejlepší, jak je zlepšit.“

„Ale tati,“ vyhrkla Selie, protože se jí nelíbilo, kam tím její otec směřuje.

Ten ji přerušil odmítavým gestem ruky.

„Nechci vás zavřít do laboratoře na celé prázdniny, ale rád bych, aby si pan Evans osvojil alespoň základní postupy při výrobě lektvarů. A tobě,“ namířil prst na dceru, „jejich zopakování taky neuškodí.“ Jen se zvlněním koutků přešel kývání obou mladých lidí a s chutí si vychutnal poslední doušky černé tekutiny. Poté vstal a nechal odlepit použité nádoby do dřezu.

„Za čtvrt hodiny vás čekám v laboratoři,“ odušil suše. Následně zcela jiným tónem promluvil ke své ženě. „Budeme tam do oběda,“ seznámil Hermionu se svým programem a něžně ji políbil na čelo. Neměl v plánu před Seliiným spolužákem omezovat tyhle praktiky. To tak. On je tu přeci doma.

O pár hodin později se opět sešli u společného stolu a nechali si od skřítky naservírovat oběd. Oba mladí měli ještě teď zarudlé tváře od tepla sálajícího z kotlíků, ale tvářili se spokojeně. A to i David. Nevybuchl mu ani jeden kotlík a profesor se k němu choval víc jako k sobě rovnému, pokud byl tedy Severus Snape něčeho podobného schopný. Mladík musel uznat, že se vážně překonával. Zákonitosti a postupy při vaření mu vysvětloval sice s ironií a občasnými rýpnutími, ale zato srozumitelně, jednoduše a hlavně polopaticky. Ačkoliv byl z počátku dosti vyděšený, co ho u Snapeů čeká, teď musel uznat, že to třeba nebude tak hrozné.

„Už máte nějaké plány na odpoledne?“ zeptala se Hermiona a přerušila tak ticho, jež narušovalo jen cinkání příborů. Svou otázku směřovala na dceru a Davida.

„No,“ ujala se slova Selie, „chtěli jsme jít ven a uspořádat sněhovou bitvu,“ pronesla tajemně. „Půjdete s námi?“ zeptala se bezelstně. Ovšem nedomyslela následky svého činu.

„V žádném případě,“ zamítl okamžitě Severus ten bláznivý nápad a tentokrát se protočení očí neubránil.

„To víš, že jo,“ vypískla Hermiona nadšeně současně s negativní odpovědí manžela.

David se na slovní reakci nevzmohl vůbec. Jen se pokoušel popadnout dech a vykašlat kus vepřového, které mu zaskočilo v momentě, kdy si představil, jak se na svahu kouluje se Snapem.

Ačkoliv se to zdá být k neuvěření, o dvě hodiny později se všichni čtyři vydali na procházku v zasněžené krajině a užívali si blízkosti svého partnera. Selie s Davidem kráčeli před dospělými a očividně jim to vůbec nevadilo, protože Selie si dodala po několika metrech odvahy a vklouzla svou dlaní do té Davidovi.

Severus, ač ostřížím zrakem strážící každý jejich pohyb, nic neřekl. Sám tiskl ruku své ženy a naopak se velmi spokojeně usmíval tím svým, nepatrným úsměvem, který naprosto vyjadřoval jeho rozpoložení a spokojenost. Už ani příliš nevnímal to, že se jeho dcera tiskne k Davidovi o dost víc, než se sluší na pouhé spolužáky. Po dopoledni stráveném v chlapcově přítomnosti si konečně připustil fakt, že ačkoliv je chlapec naprostý břídil v lektvarech, je to dobrý a čestný mladý muž. On to mohl říci. Jako Smrtijed a dvojí špion uměl lidi prokouknout a odhalit jejich úmysly.

Když se vraceli k domovu, začali po sobě mladí házet sněhové koule. Tušil, že to je jen otázka času, když už o tom hovořili i u oběda, jen nepředpokládal, že bude nucen se zapojit. Jenže to nepočítal s iniciativou své ženy, která přešla na stranu dětí a začala organizovat jejich strategii ve zkoulování Severuse Snapea.

Jakmile do jeho blízkosti začaly dopadat sněhové patvary, rozhodl se s těmi třemi udělat rychlý konec. Mávnutím hůlky si vyčaroval stabilní sněhové hradby a následně začal krátkými švihnutími tvořit koule a posílat je na protivníky. Druhou ruku měl bezděčně ponořenou v kapse a celkově se tvářil, že se ho to vůbec netýká.

„Odvracejte palbu, pokusím se ho zneškodnit zezadu,“ zavelela Hermiona rozesmátě a plíživými kroky se vydala k ústupu, aby mohla obejít dům a překvapit muže zezadu.

Selie a David opravdu zintenzivnili své počínání, takže Severus už se musel začít tvářit, že se ho to týká a

místy opravdu uhýbat, aby ho nějaká koule nezasáhla. Zcela tak ztratil přehled o tom, co se děje kolem něj. Plnou pozornost věnoval jen těm dvěma. To, že jeho žena chybí, mu došlo až v momentě, kdy mu s válečným pokřikem skočila na záda a svalila ho do sněhu.

„A mám tě!“ zvolala vítězoslavně a obkročmo se na něj posadila.

„Uh!“ vydal ze sebe zaskočeně a pokoušel se ji setřást.

„Mě se jen tak nezbavíš,“ komentovala jeho počínání a rukama se zapřela za jeho hlavou, aby ji nemohl jen tak shodit.

„Já se tě zbavit nechci,“ ujistil ji, vztáhl k ní ruku a vpletl prsty do vlasů. Ani se nemusel moc snažit, sama se k němu sklonila a nechala jejich rty splynout v polibku.

Severus využil její nepozornosti, nabral hrst sněhu a hodil ho ženě za límec kabátu.

„Jaj,“ vykřikla Hermiona. „To bylo podlé,“ obvinila ho, ale se smíchem si vyklepávala sněh, který jí nestačil sklouznout až za rolák.

„Naprosto zmijozelské a já jsem si toho zcela vědom,“ ujistil ji samolibě a překulil se na ni. „Ale jsem připraven své podlé chování odčinit, má ledová královno.“

Opět nabral trochu sněhu a zmačkal ho do neforemného tvaru, kterým Hermioně zlehka přejel po rtech. Zvědavě sledovala jeho počínání a vůbec se nebránila, když se sklonil a prokřehl rty uvěznil ve spalujícím polibku.

„Myslím, že mamka tatku definitivně odrovnala,“ pronesla Selie zamyšleně, když se zpoza hradby po delší čas nikdo neobjevoval.

„Nemohlo se jim něco stát?“ ptal se opatrně David.

„Nemohlo, ale nám by mohlo, pokud bychom je zase vyrušili,“ pokývala Selie zkušeně hlavou a spolu s Davidem se odebrala do domu zatopit v krbu. Bylo jí jasné, že to její rodiče náležitě ocení, až se uráčí přijít.

28. Padá hvězda

Probudil se sotva několik minut po tom, co se mu podařilo usnout. V krku cítil začínající bolest a ústa měl vyprahlá. Něco na něj lezlo a klidně oddechující Hermiona vedle něj to nebyla. Potichu, aby ženu nevzbudil, se zvedl, popadl župan přehozený přes okraj postele a tiše se vykradl z ložnice. Bylo mu jasné, že to odpolední válení ve sněhu není zrovna zdraví prospěšná věc, ale když s ním byla Hermiona, házel zdravý rozum za hlavu. Proto teď bylo víc než nutné, aby do sebe vpravil lektvar proti nachlazení, pokud tedy neměl v úmyslu celý zbytek volna promarodit. Což vskutku neměl.

Ledabyly se přehodil župan přes nahá ramena a ani se nesnažil obě jeho strany svázat páskem dohromady. Obezřetně se vyhnul místu na pátém schodě, které po sešlápnutí nepříjemně vrzalo, a vydal se do laboratoře. Vzal si odtud dvě dávky lektvaru a vyrazil do kuchyně. Natočil si plnou sklenici vody a zapil jí první dávku lektvaru. Druhý flakónek položil vedle na kuchyňskou linku, aby na něj ráno nezapomněl. Znovu naplnil sklenici vodou a za pomoci bodových světél, které Hermiona nechala nainstalovat na schody, se vydal opět nahoru do ložnice. Zrovna se vyhýbal pátému schodu, když zaslechl neznatelné vrznutí dveří.

Zbystřil. Uslyšel tiché kroky, jejichž původce vyšel zcela jistě z pokoje pro hosty. Ani si nemusel dávat jedna a jedna dohromady. Vyběhl těch posledních několik schodů a ležerně se postavil doprostřed chodby. Nic netušící David k němu stál zády a neomylně našlapoval směrem k Seliinu pokoji.

„Ehm, ehm,“ odkašlal si Severus teatrálně a ledabyly upil ze sklenice, jako by bylo na denním pořádku, že se uprostřed noci prochází po domě a upíjí vodu z vodovodu.

David zamrzl v půli pohybu a Severus si vychutnával svůj okamžik.

„Hledáte nějaké konkrétní dveře, nebo jen chcete vědět, jak bydlím?“ otázal se zkoprnělého chlapce.

„No... já...“ David horečnatě přemýšlel nad vhodnou odpovědí a jen velmi pomalu a neochotně se otáčel na svého profesora, „...jsem hledal koupelnu,“ vyblekotal posléze a oddychl si.

„Jistě, chápu. Ta koupelna, která přísluší k vašemu pokoji, nestojí za nic,“ pokýval Severus chápavě hlavou a užíval si chlapcovy rozpaky. „Jsem rád, že jste mi to vysvětlil, téměř jsem nabyl dojmu, že se plížíte do pokoje mé dcery,“ zakončil Severus s nadhledem a nepatrně pokrčil rameny.

„Ne... ne... pane,“ drmolil zoufalý mladík, kterému celá situace přišla o dost horší tím, že tu rozmlouvá se svým profesorem a oba jsou v pyžamu.

„Tak to je pak vše v nejlepším pořádku, nerad bych na vás změnil svůj názor,“ pokýval Severus hlavou. Nejprve měl v plánu chlapce pořádně podusit, ale pak došel k závěru, že mu ukáže svou důvěru. A pokud se v něm při svém dnešním celodenním zkoumání nespletl, tak ho mladík nebude chtít zklamat. Zdálo se mu to jako mnohem lepší varianta, než ho zastrašovat. To si schová pro prváky. „Snad mi jen dovolíte poznámku,“ zadíval se na Davida tak pronikavě, jak jen mu to tma panující kolem dovolovala, „koupelna je tímhle směrem,“ naznačil chlapci na opačný konec chodby a zmizel v ložnici.

Tiché vrznutí dveří pokoje pro hosty, které se vzápětí ozvalo, mu dalo na vědomí, že pan Evans vážně nebude tak tupý, jak předpokládal. Znovu upil trochu vody a spokojeně se přitiskl ke své ženě.

Ráno se probudil první. Rozespale se protáhl a otočil se na stále spící Hermionu. Ležela čelem k němu, na tváři jí pohrával mírný úsměv. Nevydržel se jen tak koukat, sklonil se a políbil jí na rty. Něco zamumlala a v polospanku si jeho hlavu přitáhla blíž k sobě, jako by to byl nějaký plyšák.

„Umačkáš mě,“ prohodil a jemně ji kousl do krku. „Dobré ráno,“ dodal ještě, když na něj příliš nereagovala.

„Já ještě nechci vstávat,“ opáčila. Odstrčila ho od sebe a schovala hlavu pod deku.

Ušklíbl se a vytrhl jí přikrývku z ruky. „A kdo říká, že já ano?“ protáhl smyslně a překulil se na ni. Jeho ruce se v tu chvíli rozeběhly po jejím těle a vyloudily tak z Hermiony očekávanou reakci. Vzdychnula a zabořila mu ruce do vlasů. Žádostivě si přitáhla jeho obličej k polibku.

„Jsem ráda, že jsi mi dal dnes přednost před Falcem,“ poškádlila ho trochu a s pobaveným výrazem sledovala kyselý škleb svého muže.

„To nebylo vtipné,“ ujistil ji o svém názoru a znovu přisál své rty k jejímu hrdlu. Záklonem hlavy mu umožnila lepší přístup.

„V noci... jsem chytil Evanse ... jak se plíží k Selii ... do pokoje,“ sděloval své ženě čerstvé novinky mezi jednotlivými polibky.

„Hmm,“ splynulo Hermioně ze rtů, když jí polaskal naběhlou cévu na krku. „A ty se divíš?“

„Popravdě ano,“ odušil a jazykem polaskal ušní lalůček. „Bude jim sedmnáct,“ sdělil ženě svůj objev a dál se nerušeně zabýval její pokožkou.

„Ach,“ vydechla omámeně, ale snažila se nepřerušit konverzaci. „Jestli čekáš, že si až do dvaceti budou hrát s kotlíky, asi tě zklamou. Takhle už to u dnešních mladých nechodí,“ dokončila s vypětím všech sil souvislou větu a tlakem drobných dlaní donutila Severuse, aby se otočil na záda. Nedočkavě se vydala na průzkum jeho hrudi.

„No ale...“ pokusil se o souvislé pokračování dialogu, ale nebyl toho příliš schopen. Hodil to za hlavu, o tom si mohou promluvit později. Instinktivně vyhledal spodní lem Hermioniny noční košilky a jazykem vklouzl do žádostivých úst své ženy.

„Mamííí, tatííí, snídaně!“ ozvalo se v tu chvíli za dveřmi ložnice.

Severus frustrovaně odfrkl a Hermiona utlumila povzdech na jeho prsou. „Já to dítě jednou uškrtním,“ konstatoval otráveně.

„Mám lepší nápad,“ mrkla na něj žena a s jiskřičkami v očích pohlédla na svého muže.

Zvědavě pozvedl obočí.

„Co kdybychom ji pustili na Silvestra k Evansovým? Chtěla bych být pár dní jen s tebou,“ zapředla mu smyslně do ucha a on bez dalších rozmyslů okamžitě svolil.

Nakonec pobyl David u Snapeů jen tři dny a devětadvacátého se zase Selie stěhovala k němu. Nadšeně se vyvalila jako velká voda ze svého pokoje a s taškou přes rameno se řítila ke krbu, kde na ni čekal David i její rodiče.

„Budeš Evansovi poslouchat a nebudeš zlobit,“ poučoval ji otec.

Selie protočila očima. „Tati, není mi deset, jsem už velká!“ upozornila na očividné otce.

Severus se zamračil. Nejradši by vzal svá slova zpět, ale už nemohl. Slíbil to Hermioně a na druhou stranu už se nesmírně těšil na těch pár nerušených dní v její společnosti. Ale teď musel udělat ještě jednu věc.

„Ještě než oba odejdete... Pane Evansi, vezměte si, prosím, k srdci má slova z nočního dialogu,“ věnoval chlapci významný pohled, pod jehož tíhou mladíkovi zčervenaly tváře. „A rád bych vás oba,“ položil na poslední slovo zvláštní důraz, „upozornil na to, že se ani já, ani má žena, ještě necítíme na to, stát se prarodiči.“

Po těchto slovech znachověly tváře i Selii. To ale očividně nebylo vše, co měl Severus v plánu, protože vnořil ruce do kapes a vzápětí z nich vytáhl neprůhledný flakónek a drobnou krabičku. Hermiona ho obdivně sledovala. Vždycky si myslela, že on se od obdobných věcí bude distancovat a bude chtít po ní, aby je řešila.

„Tohle je pro vás, pane Evansi,“ podal Severus mladíkovi krabičku kondomů. David zavrával a Severus nabyl dojmu, že je mladík rudý až na patách. „A tohle pro tebe, mladá dámo,“ vtiskl dceři do dlaně lektvar. „Za nás všechny doufám, že ani jedno nebudete nuceni použít,“ pronesl spíše už jen pro sebe a zhluboka si oddychl. Ani pro něj tohle nebylo nejjednodušší. Ne, nešlo o Evanse, ten mladík se mu zamlouval a jeho dceru měl opravdově rád, to jako otec vycítil. Jen pro něj bylo těžké připustit si, že jeho malá holčička už je velkou slečnou, která brzy bude patřit někomu jinému...

Selie jako by vycítila otcovy obavy, rozešla se k němu a silně ho objala. Tušila, jak moc se musí přemáhat a nesmírně si toho, co udělal, vážila. „Díky, tati. Mám tě moc ráda,“ ujistila ho a líbla na tvář. Pak přešla k Hermioně, která jen zpovzdálí přihlížela. „Mami, díky, že jsi taťku přemluvila, aby mi dovolil jet k Davidovi,“ šeptla jí tiše do ucha, aby to nikdy jiný nezaslechl.

„Nemáš zač, miláčku. A snaž se nás nezklamat,“ požádala ji a láskyplně pohladila po vlasech.

Selie přikývla, chytila Davida za ruku a spolu s ním zmizela v zelených plamenech.

„Nejsem si jistý, že jsem udělal dobře,“ zapochyboval o svém rozhodnutí Severus, když se plameny uklidnily.

„Zachoval ses báječně,“ ujistila ho žena a políbila jej na rty. „Mají se rádi a nebudou chtít nic uspěchat. Věř mi,“ pohladila ho po tváři a úsměvem ho ujistila o svých slovech.

„Severusi! Hermiono! Nezdržujte a pojdte, za chvíli je to tu!“ zavolal na své přátele Tedd, který rozlil do čtyř skleniček na vysoké stopce šampaňské a teď spokojeně objímal svou ženu.

Stejně jako každý rok čekaly tyto dvě rodiny na příchod nového roku společně. Dnes s tím rozdílem, že malý Tedd Becket zůstal u prarodičů v Londýně a Selie byla u Evansových. Byli tu jen oni čtyři dospělý.

„Už jsme tu,“ oznámila přátelům rozesmátá Hermiona a vzala si od Pauly obě sklenky. Jednu podala muži.

„Já nechápu, že si s tím ocucáváním nedáte aspoň na chvíli pokoj,“ komentoval jejich pozdní příchod Tedd, kterému neušlo mírné zadýchání obou příchozích.

„Mohl by ses jimi inspirovat,“ plácla ho do hrudi Paula.

„Chceš mi snad něco naznačit, drahá?“ obrátil se lékař na ženu, ale odpovědět ji nenechal. Náruživě ji před příchozími políbil, aby snad nenabyla dojmu, že si jí málo všímá. Paula se ho se smíchem pokoušela odstrčit. Přeci jen, příchod nového roku je jen jednou za tři sta šedesát pět dní.

„A pak kdo tady zdržuje,“ rýpl si i Severus, ale také si přitáhl Hermionu blíž k sobě.

„Tak ale dost už,“ rozhodl Tedd a postavil na stůl obrovský budík, aby mohli odpočítat poslední vteřiny.

„Tři! Dva! Jednááá!“ spustili všichni naráz, načež se začali objímat a přát si vše nejlepší. Svá přání stvrdili velkolepým přípitkem. Severus a Hermiona se mohli konečně vyřádit, chopili se svých hůlek a v tom okamžení byl na nebi ohňostroj hýřící všemi barvami. Dokud slavili v Londýně, nebylo možné, aby na sebe mudly přehnaně upozorňovali, ale teď, ve sněhové pustině, si mohli dovolit popustit uzdu svým fantaziím. Tedd s Paulou jen užasle sledovali exkluzivní představení.

Po několika minutách sklonili manželé Snapeovi své hůlky a nechali z oblohy zmizet poslední známky oslavy. Nový rok byl tu a s ním mnoho otázek, co s sebou přinese.

Severus vzal ženu něžně za ruku a odvedl ji o pár kroků dál. Stoupl si za její záda a přivinul si ji do náruče. Svou tvář zabořil do jejích vlasů.

„Krásný nový rok, miláčku,“ zašeptal jí láskyplně do ucha.

„Krásný nový rok i tobě, Severusi,“ oplátila mu žena a spokojeně se opřela o jeho hrud'.

Bez hnutí sledovali tmavě modrou oblohu posetou nekonečným množstvím hvězd, které tvořily nejrozmanitější souhvězdí a rozprostíraly se v širé galaxii. Užívali si klid, jenž naplňoval jejich nitra a spokojenost, která z nich přímo sálala.

„Je jasné nebe. Mohly by padat hvězdy. Přál by sis něco, Severusi?“ oslovila Hermiona svého muže znenadání. Sama nevěděla, proč ji napadla zrovna tahle myšlenka.

Usmál se proti jejím vlasům.

„Myslím, že ano.“

Zarazila se. Čekala, že jeho odpověď bude negativní. Domnívala se, že mu snad už nic nechybí. Měli spokojené manželství, krásnou dceru a společně překonali mnohé překážky...

Severus vycítil její obavy. Nechtěl ji trápit. Dvěma kroky ji obešel a vzal její obličej do dlaní. Palci vymazal objektivší se vrásky a zlehka ji políbil na rty.

„Miluji tě a přál bych si mít s tebou ještě jedno dítě,“ promluvil do ticha.

„To myslíš vážně?“ zeptala se Hermiona užasle.

„Naprostě, lásko. Chci být s tebou každý okamžik tvého těhotenství. Chci prožívat to, co jsem nemohl, když jsi mi zmizela. Chci, abys byla šťastná,“ zašeptal do ztemnělé noci své přání.

Hermioně se svezla po tváři osamělá slza dojetí. Sehnul se k ní, a něžně slíbal slanou cestičku, kterou si při svém krátkém putování vytvořila. Jeho rty našly své útočiště na těch jejích. Okamžik před tím, než mohl polibek prohloubit, ujistila ho svými slovy o tom, že neudělal chybu.

„Miluju tě, Severusi a chci ti dát druhé dítě,“ vydechla očarovane a nechala ho, aby spálil případné pochyby horoucím polibkem.

Už jen z dálky k nim dolehl křik Pauly Becketové:

„Podívejte, padá hvězda!“

ZAZVONIL ZVONEC A POHÁDKY JE KONEC

A je to tu. Definitivní konec povídky Člověk mívá, život mění. Někteří z Vás si jistě oddychnou (autorka se řadí do této skupiny), někteří třeba zamáčknou slzu dojetí.

Děkuji všem, kteří se jakýmkoliv způsobem podíleli na tvorbě této povídky. Ať už to jsou komentující, kteří mi občas vnukli nějaké nápady a motivovali mě ke psaní, nebo betareadři, kteří se u této povídky vystřídali.

Děkuji všem, kteří dočetli až sem!

Wixie